

AGATHA CHRISTIE

ADVERSARUL SECRET

Consilier editorial : dr. Gheorghe Sprințeroiu
Stilizare : Simina Sprințeroiu
Coperta : Miruna Sprințeroiu
Director comercial : ing. Manea Voicu

Casa de editură " MULTI PRESS"
mulțumește călduros S.C. "LUCEAFĂRUL" S.A –
ing. Romeo Puiu, director general, ing. Emilia Roșianu,
director tehnic, ing. Constanța Papahagi, director comercial –
pentru sprijinul acordat în tipărirea acestei cărți.

(Deși editura depune toate eforturile
pentru a menține prețurile cât mai scăzute,
câteodată se vede obligată să le majoreze,
fără a putea avertiza cititorul)

© Agatha Christie 1949
Drepturile exclusive de traducere și tipărire
în limba română în întreaga lume aparțin
Casei de editură "MULTI PRESS"

ISBN - 973-9086-28-4

AGATHA CHRISTIE

ADVERSARUL SECRET

Traducerea: DOINA TOPOR
LIDIA GRADINARU

Coordonatorul ediției : CONSTANTIN TĂNASE

CASA DE EDITURA

București - 1995

Numai în această formulă grafică veți putea avea întreaga creație a reginei absolute a literaturii polițiste, așa cum a apărut ea în "Colecția Christie", supervizată de autoare în timpul vieții sale.

Vom pune, astfel, la dispoziția cititorilor noștri cele 80 de volume ale Agathe Christie, traduse integral după original.

*Tuturor celor care duc o viață monotonă,
în speranța de-ai putea face
să trăiască, prin citit, deliciile
și riscurile aventurii*

Agatha Christie

Prolog

Era ora 2 în după-amiaza de 7 mai 1915. "Lusitania" fusese izbită de două torpile succesive și începuse să se scufunde repede, în timp ce bărcile erau lansate la apă cu cea mai mare viteză. Femeile și copiii, aliniați, așteptau să le vină rândul. Unele se mai agățau cu disperare de soții sau de tații lor; altele își țineau copiii strâns la piept. O fată stătea singură, ușor retrasă față de ceilalți. Era foarte tânără, nu avea mai mult de optsprezece ani. Nu părea speriată, iar ochii ei gravi, neclintii, priveau drept înainte.

– Scuză-mă, te rog.

Glasul bărbătesc de lângă ea o făcu să tresară și să se întoarcă. Îl văzuse nu o dată pe cel ce i se adresase printre pasagerii de la clasa întâi. Valul de mister care îl înconjura îi aprinsese imaginația. Nu vorbea cu nimeni. Dacă cineva i se adresa, îi tăia imediat intenția unei conversații. În plus, avea un fel nervos de a privi peste umăr, o privire iute, bănuitoare.

Observă că acum era foarte agitat. Pe frunte îi străluceau broboane de sudoare. Era clar că se afla sub imperiul unei spaimе puternice. Și cu toate astea, fetei nu i se păru deloc că era genul de om care să se teamă de moarte!

– Da? Ochii ei serioși se opriră întrebători asupra lui.

Bărbatul o privea cu un soi de ezitare disperată.

– Trebuie! Își șopti el sieși. Da... e singura cale. Apoi, tare, rosti brusc: Ești americană?

– Da.

– Patriotă?

Fata se înroși.

– N-ai dreptul să mă-ntrebi așa ceva! Bine-nțeles că sunt!
– Nu te supăra. N-ai face-o dacă ai cunoaște care este miza. Dar trebuie să am încredere în cineva... iar acel cineva trebuie să fie o femeie.
– De ce?
– Din cauza acestui "mai întâi femeile și copiii". Privi în jur și coborî glasul. Am la mine niște hârtii... documente de-o importanță vitală. Ele pot schimba complet situația pentru aliați, în acest război. Aceste hârtii trebuie salvate! Dumneata ai mai multe șanse decât mine. Vrei să le iei?

Fata întinse mâna.

– Așteaptă... trebuie să te previn. Poate fi riscant... dacă am fost urmărit. Personal, nu cred că am fost, dar nu poți ști niciodată. Dacă am fost, va fi primejdios. Te țin nervii ca să treci prin așa ceva?

Fata zâmbi.

– Am să mă descurc foarte bine. Și sunt cu adevărat mândră că am fost eu cea aleasă! Ce trebuie să fac după aceea cu ele?

– Urmărește ziarele! Am să dau un anunț în "Times", care să înceapă cu: "Tovarăș de echipaj..." Dacă după trei zile nu apare nimic... ei bine, vei ști că am dispărut. Atunci vei duce pachetul la Ambasada americană și i-l vei înmâna personal ambasadorului. E limpede?

– Foarte limpede.

– Atunci, fî gata... îți voi spune la revedere. Îi luă mâna. La revedere. Succes, spuse cu glas tare.

Mâna fetei se strânse pe pachetul impermeabil ce stătuse ascuns în palma lui.

"Lusitania" se înclină și mai tare la tribord. Ca răspuns la o comandă rapidă, fata înaintă și își ocupă locul în barcă.

"Tinerii Aventurieri Ltd."

– **T**ommy, bătrâne!

– Tuppence, băbuțo!

Cei doi tineri se salutară cu căldură, blocând pe moment ieșirea stației de metrou Dover Street. Adjectivul "bătrân" era lipsit de semnificație. Vârstele lor, adunate, cu siguranță n-ar fi depășit patruzeci și cinci de ani.

– Nu te-am văzut de secole, continuă băiatul. Unde ai dispărut? Hai să-nfulecăm un corn. Aici cam incomodăm... blocând calea, așa cum am făcut-o. Să ieșim.

Fata acceptă și o porniră pe Dover Street, în jos, către Piccadilly.

– Și-acum, unde mergem? Întrebă Tommy.

Abia simțita neliniște din glasul lui nu scăpă auzului fin al domnișoarei Prudence Cowley, numită în cercul intim al prietenilor, din motive necunoscute, "Tuppence". Fata ținti în plin.

– Ești lefter, Tommy!

– Da, de unde! răspunse Tommy, neconvingător. Mă joc cu banii.

– De când te știu ai fost un minciinos dezgustător, spuse Tuppence cu severitate. Așa ai convins-o pe sora Greenbank că medicul ți-a prescris să bei bere ca tonic, însă a uitat să o scrie în fișă. Ți amintești?

Tommy chicoti.

– Ba bine că nu! Ce s-a mai infuriat mâța bătrână când a aflat! De fapt, nu era chiar rea, mama Greenbank! Dragul spital... presupun că-i la pământ, ca de altfel totul, nu? Te-au demobilizat?

Tuppence oftă.

– Da. Și pe tine?

Tommy confirmă.

– Acum două luni.

– Economii? tatonă Tuppence.

– S-au topit.

- Oh, Tommy!

- Nu, băbușo, nu i-am risipit pe plăceri. N-am avut eu norocul ăsta! Costul vieții... în ziua de azi o duci târâș-grăpiș, și-o spun eu dacă nu știi...

- Dragul meu copil, îl întrerupse Tuppence, nu există nimic legat de costul vieții, pe care să nu-l știu. Uite, am ajuns la "Lyons", vom plăti nemțește, fiecare partea lui. Asta e! Și Tuppence începu să urce scările.

Localul era plin, iar ei căutau din ochi o masă liberă, în timp ce prindeau din zbor frânturi de conversații.

- "Și, să știi, ea a început să plângă, când i-am spus că nu-i rămânea nici apartamentul..." "A fost pur și simplu un chilipir, dragul meu. Exact ca aceea adusă de Mabel Lewis de la Paris..."

- Ciudate chestii poți auzi, șopti Tommy. Azi am trecut pe lângă doi tipi care vorbeau despre o oarecare Jane Finn. Îți spune ceva numele ăsta?

Dar chiar în acel moment, două doamne în vârstă se ridicară și își luară pachetele, iar Tuppence se strecură cu abilitate într-unul din scaunele rămase libere.

Tommy comandă ceai și cornuri, Tuppence ceai și pâine cu unt.

- Și ai grijă ca ceaiul să fie adus în cești separate, adăugă ea, severă.

Tommy stătea în fața ei. Capul lui aproape pleșuv înfățișa privirii un smoc de păr roșu și lucios, pieptănat cu măiestrie spre spate. Chipul său era încântător de urât... nu se putea descrie, totuși, era fără nici o îndoială chipul unui gentleman și al unui sportiv. Costumul său maro era bine croit, dar uzat în ultimul grad.

Așa cum stăteau, formau un cuplu extrem de modern. Tuppence nu era nicidecum o frumusețe, dar existau o anume distincție și un anumit farmec pe fața sa spiritualizată, cu bărbia hotărâtă și lată, cu ochii cenușii, mult depărtați, care priveau vag de sub sprâncenele negre și drepte. Purta o mică tocă de un verde deschis peste părul negru, tuns scurt, iar fusta ei extrem de scurtă pentru acele timpuri, și destul de ponosită, lăsa să se vadă niște glezne de-o finețe ieșită din comun. Încearca din răpputeri să pară elegantă.

Într-un târziu sosi și ceaiul și Tuppence, revenindu-și dintr-o scurtă meditație, îl turnă în cești.

- Și-acum să ne întoarcem la ale noastre, zise Tommy rupând o bucată mare de corn. Dacă-ți aduci aminte, nu ne-am mai văzut de atunci, din spital, în 1916.

- Foarte corect. Tuppence se servi generos cu pâine și unt. Biografia prescurtată a domnișoarei Prudence Cowley, a cincea fiică a arhidiaconului Cowley din Little Missendell, Suffolk. Domnișoara Cowley a renunțat la deliciile (și sclavia) din casa părintească și, pe la începutul războiului, a venit la Londra, unde s-a angajat la un spital militar. Prima lună: Spălat zilnic șase sute patruzeci și opt de farfurii. Luna a doua: Promovată la ștersul farfuriilor sus amintite. Luna a treia: Promovată la curățatul cartofilor. Luna a patra: Promovată la tăierea pâinii și a untului. Luna a cincea: Promovată un etaj mai sus, ca femeie de serviciu cu șomoioș și găleată. Luna a șasea: Promovată să servească la masă. Luna a șaptea: Aspectul plăcut și bunele maniere erau atât de izbitoare încât a fost promovată să servească la masa sorelor medicale. Luna a opta: Un mic hop în carieră. Sora Bond a mâncat oul serei Westhaven! Scandal mare! Principala vinovată: femeia care servea. Neatenția într-o problemă atât de importantă nu putea trece nepedepsită. Înapoi la șomoioș și găleată! Ce retrogradare! Luna a noua: Promovată la mătură, în secție, unde îl descoperă în persoana locotenentului Thomas Beresford (salut, Tommy!) pe un prieten din copilărie pe care nu-l mai văzuse de cinci ani bătuți pe muchie. Întâlnirea a fost mișcătoare! Luna a zecea: Admonestată de sora șefă de a fi la cinema în compania unuia dintre pacienți, mai sus menționatul locotenent Thomas Beresford! Lunile a unsprezecea și a douăsprezecea: Îndatoririle de servitoare îndeplinite cu deplin succes. La sfârșitul anului părăsește spitalul în culmea gloriei. Mai departe, domnișoara Cowley a condus pe rând o dubă, un camion, și un general. Ultimul a fost cel mai plăcut. Era un general destul de tânăr!

- Și ce vezi rău în asta? Întrebă Tommy. Ai cărat în modul cel mai plicticos cu putință o caschetă alămită de la Ministerul de război la Savoy și de la Savoy la Ministerul de război!

- Am uitat cum îl chema, recunosc Tuppence. Pe scurt, asta a fost, într-un fel, apogeul carierei mele. După aceea am intrat la un birou guvernamental. Am luat parte la câteva recepții foarte drăguțe. Intenționasem să mă fac țărancă, poștăriță sau șofer pe autobuz, pentru a-mi întregi cariera... dar a intervenit armistițiul! M-am agățat de biroul

acela cu toate puterile câteva luni bune, dar, până la urmă, tot m-au pus pe liber. De atunci tot caut o slujbă. Și acum... e rândul tău.

– În ce mă privește, n-am progresat atât de mult, rosti cu regret Tommy, și nici atât de divers. După cum știi, am plecat din nou în Franța. Apoi m-au trimis în Mesopotamia, unde am fost rănit a doua oară și am ajuns într-un spital de pe acolo. Pe urmă, m-am priponit în Egipt, până s-a declarat armistițiul. Mi-am mai pocnit călcâiele o vreme pe-acolo, iar pe urmă, după cum ți-am spus, am fost demobilizat. De zece luni lungi și amărâte vânez o slujbă. Nu există slujbe! Și chiar de-ar exista, nu mi le-ar da ei mie. Sunt eu bun la ceva? Ce știi eu despre afaceri? Nimic.

Tuppence dădu din cap cu tristețe.

– Dar în colonii? întrebă ea.

Tommy scutură din cap.

– Nu mi-ar plăcea în colonii... sunt absolut convins că nici lor de mine!

– Rude bogate?

Tommy scutură iar din cap.

– Oh, Tommy, nici măcar vreo soră înstărită de-a bunicii?

– Am un unchi bătrân care-i cât de cât pricopsit, dar ăsta nu merge.

– De ce?

– Pentru că a vrut să mă adopte cândva. Am refuzat.

– Parcă am auzit ceva despre asta, rosti încet Tuppence, L-ai refuzat din cauza mamei tale...

Tommy se înroși.

– Da, ar fi fost o chestie groaznică. Cum știi, eu eram totul pentru ea. Individul o ura... vroia să mă ia de lângă ea. Numai așa, de-al dracului.

– Mama ta a murit, nu? întrebă Tuppence cu blândețe.

Tommy confirmă.

Ochii mari ai lui Tuppence păreau încetșoși.

– Ești un tip de treabă, Tommy. Am știut-o dintotdeauna.

– Aiurea! rosti repezit tânărul. În fine, asta e situația mea. Sunt în pragul disperării.

– Și eu la fel. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Am întrebat în stânga și-n dreapta. Am răspuns la anunțuri. Am încercat orice metodă

aducătoare de noroc. M-am restrâns, și am economisit, și m-am zgârcit. Dar, nu-i bine. O să trebuiască să mă întorc acasă!

– Și nu vrei?

– Bine-nțeles că nu vreau! La ce bun să fii sentimental? Tata e un scump... țin foarte mult la el... dar, n-ai idee cât îl supăr! El are concepțiile vechii și fermecătoarei epoci victoriene pentru care fustele scurte și fumatul sunt imorale. Îți imaginezi ce pacoste reprezintă eu pentru el. Abia a oftat ușurat că războiul m-a luat de acolo. Vezi tu, suntem șapte acasă. E groaznic! Toată munca din gospodărie, plus reuniunile mamei. Întotdeauna mi-a plăcut schimbarea. Nu vreau să mă întorc acasă, dar... oh, Tommy, ce altceva îmi rămâne de făcut?

Tommy dădu cu tristețe din cap. Urmă o lungă tăcere, apoi, Tuppence izbucni:

– Bani, bani, bani! Mă gândesc la bani dimineața, la prânz și seara! Pot spune, că am ajuns o obsedată, dar asta e!

– Mersi la fel, aprobă din toată inima Tommy.

– M-am gândit la toate metodele posibile de a-i obține, continuă Tuppence. Sunt doar trei. Să-ți fie lăsați, să te măriți cu ei, sau să-i faci. Prima cade. N-am nici o rudă bătrână bogată. Cele câteva pe care le am se află în aziluri pentru aristocrați scăpătați. Mereu am ajutat doamne bătrâne să treacă strada, domnilor în vârstă le-am ridicat pachetele, în speranța că doar s-o dovedea vreunul un milionar excentric. Însă nici unul nu m-a întrebat măcar cum mă cheamă... iar cei mai mulți n-au spus nici "mulțumesc".

Urmă o pauză.

– Desigur că măritișul ar fi cea mai bună șansă pentru mine, reluă Tuppence. De mică mi-am pus în gând să mă mărit cu banii. Orice față cu cap ar face-o! Nu sunt o sentimentală, știi doar. Se opri. Ei, hai, nu poți spune că-s sentimentală, adăugă ea tăios.

– Categorie, nu, admise rapid Tommy. Tu și sentimentalismul n-aveți nimic în comun.

– Nu sună prea politicos, replică Tuppence. În fine, asta e! Sunt pregătită și dispusă... numai că n-am întâlnit încă un om bogat! Toți băieții pe care-i cunosc sunt aproape tot atât de părliți ca și mine.

– Dar generalul?

– Din câte știu, pe timp de pace ține un magazin de biciclete, explică Tuppence. Nu, asta nu! Tu, însă, te-ai putea însura cu o fată bogată.

- Sunt și eu la fel ca tine. Nu cunosc nici una.
- Asta nu-i o problemă. Oricând ai putea cunoaște una. Pe când eu, dacă văd un bărbat în palton de blană ieșind de la Ritz, nu pot să tabăr asupra lui și să-i spun: "Ascultă, ești bogat. Aș vrea să te cunosc."
- Vrei să spui că eu aș putea face asta cu o doamnă îmbrăcată la fel?
- Nu fi prost. O calci pe picior, sau îi ridici batista, sau ceva de genul ăsta. Dacă își va da seama că vrei s-o cunoști, va fi flatată și o va duce ea cumva la capăt în locul tău.
- Îmi supraestimezi farmecul masculin, murmură Tommy.
- Pe de altă parte, continuă Tuppence, milionarul meu va duce, probabil, o viață riscantă. Nu, căsătoria e plină de neprevăzut. Rămâne... să faci bani!
- Am încercat și-am dat chix, îi reamintii Tommy.
- Da, am încercat toate metodele ortodoxe. Să presupunem că le încercăm și pe cele neortodoxe. Tommy, hai să fim aventurieri!
- Hai! răspunse vesel Tommy. Cu ce începem?
- Aici e greutatea. Dacă ne-am putea face cunoșcuți, oamenii ne-ar angaja să comitem crime pentru ei.
- Spendid! Mai ales că vine din partea unei fiice de preot!
- Vinovații morali ar fi ei, preciză Tuppence. Trebuie să recunoști că-i o diferență între a fura din proprie inițiativă un colier de diamante și a fi plătit s-o faci.
- Dacă te prind, nu mai e nici o diferență.
- Poate că nu. Dar n-au să mă prindă. Sunt prea deșteaptă.
- Modestia a fost dintotdeauna punctul tău forte, remarcă Tommy.
- Lasă ironia. Ascultă, Tommy, vrei să fim parteneri de afaceri, să formăm o asociație?
- O asociație de furat coliere de diamante?
- A fost doar un exemplu. Hai să întemeiem... cum îi spune în registru?
- Nu știu. N-am avut niciodată.
- Eu am, însă mereu le încurc, trec creditele la rubrica debitelor și invers, încât m-au concediat. Oh, știu... "joint venture". Îmi sună atât de romantic, parcă ar veni de pe vremuri. Denumirea asta are ceva

elisabetan în ea... te face să te gândești la... galioane și dubloni. Un joint venture!

- Sub titlul de "Tinerii Aventurieri Ltd."? Asta-i ideea ta, Tuppence?

- N-ai decât să râzi, dar eu simt că poate ieși ceva de aici.

- Și cum propui să intrăm în legătură cu prezumtivii noștri solicitanți?

- Prin anunțuri, replică prompt Tuppence. Ai o bucățică de hârtie și un creion? De regulă, bărbații au așa ceva, cum avem noi agrafe și pudrieră.

Tommy îi întinse un carnet de notițe verde, cam ponosit, și Tuppence începu să scrie cu râvnă.

- Să începem: "Tânăr ofițer, rănit de două ori în război..."

- Asta categoric, nu!

- Of, bine, băiete dragă. Însă eu te asigur că asemenea lucruri ar merge la inima unei fete bătrâne și te-ar putea adopta și nu va mai fi nevoie să fii un tânăr aventurier.

- Nu vreau să fiu adoptat.

- Am uitat că ai o prejudecată în privința asta. N-am făcut decât să te enfuri! Însă ziarele sunt pline ochi cu chestii de genul ăsta. Ia, ascultă... cum îți sună asta: "Doi tineri aventurieri își oferă serviciile. Dispuși să facă orice, să meargă oriunde. Plata trebuie să fie bună." (Trebuie să lămurim lucrul ăsta de la început.) Mai putem adăuga: "Nu refuzăm nici o ofertă rezonabilă"... precum locuințele, sau mobila.

- Aș zice că orice ofertă am primi ca răspuns la anunțul ăsta ar trebui să fie una nerezonabilă!

- Tommy! Ești un geniu! Asta chiar că-i nemaipomenită! "Nu refuzăm nici o ofertă nerezonabilă... dacă se plătește bine." Cum ți se pare?

- N-aș menționa din nou plata. Prea sună a interes.

- Nici nu sună pe cât e! Dar, poate că ai dreptate. Uite, scriem așa: "Doi tineri aventurieri își oferă serviciile. Dispuși să facă orice, să meargă oriunde. Plata trebuie să fie bună. Nu refuzăm nici o ofertă nerezonabilă." Ce impresie ți-ar face dacă ai citi anunțul ăsta?

- Mi-aș zice, fie că e o păcăleală, fie că e scrisă de un lunatic.

- Nu e nici pe jumătate demential ca ceva pe care l-am citit azi-dimineață și care începea cu "Petunie" și iscălea "Cel mai bun băiat". Rupse foaia și i-o întinse lui Tommy. Uite-o. Cred că în "Times".

Răspuns la cutia poștală etc. Bănuiesc că o să coste cam cinci șilingi. Uite o jumătate de coroană, partea mea.

Tommy împături gânditor hârtia. Fața sa devenea tot mai roșie.

– Chiar să încercăm asta? spuse, în cele din urmă. S-o facem, Tuppence. Doar ca să ne distrăm?

– Tommy, ești un tip grozav! Știam eu că ai să fii! Hai să bem pentru succes. Turnă câteva picături de ceai rece în cești. "Pentru asociația noastră și pentru prosperitatea ei!"

– Pentru "Tinerii Aventurieri Ltd.", răspunse Tommy.

Puseră ceștile pe masă și răseră cam neconvingător. Tuppence se ridică.

– Trebuie să mă întorc în apartamentul meu imperial de la hotel.

– Poate că e timpul să mă îndrept și eu spre Ritz, aprobă Tommy cu un zâmbet șugubăț. Când ne întâlnim? Și unde?

– Măine la douăsprezece. Stația de metrou Piccadilly. Îți convine?

– Dispun cum vreau de timpul meu, deci sunt liber, rosti domnul Beresford cu măreție.

– Deci, pe mâine.

– La revedere, băbușo.

Cei doi tineri o luară în direcții opuse. Hotelul lui Tuppence era situat în ceea ce, cu bunăvoință, se numea Southern Belgravia. Din motive de economie nu luă un taxi.

Traversase jumătate din St. Jame's Park, când o voce bărbătească din spate o făcu să tresară.

– Scuză-mă, spuse bărbatul. Aș putea să-ți răpesc un minut?

Capitolul II

Oferta domnului Whittington

Tuppence se întoarse cu repeziciune, dar cuvintele care-i stăteau pe limbă rămaseră nerostite, căci înfățișarea bărbatului, ca și manierele lui nu aveau nimic comun cu ceea ce gândise ea în primul moment. Ca și cum ar fi ghicit, îi zise repede:

– Te asigur că nu intenționez să fiu lipsit de respect.

Tuppence îl crezu. Deși instinctiv omul îi stârni antipatie și neîncredere, era înclinată să-l absolve de bănuiala de a fi vrut s-o acosteze pur și simplu. Era un bărbat solid, proaspăt ras, cu maxilarul puternic. Avea ochii mici și vicleni, care nu îi susținură fără să clipească privirea dreaptă.

– Ei bine, ce e? întrebă ea.

Bărbatul zâmbi.

– Am auzit din întâmplare discuția dumatăle cu tânărul domn, la localul Lyons.

– Și ce-i cu asta?

– Nimic... afară de faptul că ți-aș putea fi de folos.

Un alt gând îi trecu prin minte lui Tuppence.

– M-ați urmărit până aici?

– Mi-am luat libertatea asta.

– Și în ce fel credeți că mi-ați putea fi de folos?

Bărbatul scoase o carte de vizită din buzunar și i-o înmână cu o plecăciune. Tuppence o luă și o cercetă cu mare atenție. Pe ea era scris: "Dl. Edward Whittington". Dedesubtul numelui scria: "Esthonia Glassware Co." și adresa biroului. Domnul Whittington vorbi din nou:

– Dacă îmi faci o vizită mâine dimineață, la unsprezece, am să-ți ofer toate detaliile propunerii mele.

– La unsprezece.

Tuppence se hotărî.

– Foarte bine. Voi veni.

– Mulțumesc. Bună seara.

Își ridică pălăria cu un gest larg și se îndepărtă. Tuppence rămase privind în urma lui câteva clipe. Apoi făcu o mișcare ciudată din umeri, asemănătoare cu cea a unui terrier care se scutură.

"Aventurile au început, murmură pentru sine. Mă întreb, ce vrea de la mine? E ceva cu tine, domnule Whittington, ceva ce nu-mi place deloc. Dar, pe de altă parte, nu mi-e frică nici atâtea de tine. Și, cum am spus mai înainte, fără îndoială am s-o mai spun, micuța Tuppence poate să-și poarte și singură de grijă, bine-mersi!"

Și, cu o înclinare scurtă și apăsată a capului, o porni hotărâtă înainte. Totuși, ca urmare a unei scurte meditații, se abătu din drum și trecu pe la un oficiu poștal. Aici, cu un formular de telegramă în mână,

cumpăni câteva clipe. Gândul că cei cinci șilingi puteau fi cheltuiți de pomană o cataliză și se hotărî să-și asume riscul cheltuirii a nouă pence.

Disprețuind penița țepoasă și melasa neagră și groasă puse la dispoziție prin bunăvoința guvernului, Tuppence scoase creionul lui Tommy, ce rămăsese la ea, și scris cu repeziciune: "Nu da anunțul. Explicații, mâine." Trecu adresa clubului lui Tommy, pe care cel mult într-o lună, acesta va fi nevoit să-l părăsească, afară doar dacă nu i-ar pica din cer o avere care să-i permită să-și achite taxa.

— Asta i-ar putea parveni, murmură ea. Oricum, merită încercat.

După ce depuse formularul la ghișeu o porni grăbită spre casă, oprindu-se la o brutărie pentru a-și cumpăra de trei pence cornuri.

Mai târziu, în cămăruța ei de la mansardă, mesteca încet cornurile și se gândea la viitor. Ce era "Esthonia Glassware Co." și de ce, Dumnezeu, ar fi avut nevoie de serviciile ei? Tuppence simți cum o furnică un fior de plăcere. În orice caz, casa parohială de la țară dispărea iar din planurile ei. Ziua de mâine oferea posibilități.

Trecu mult timp până ce Tuppence să adoarmă în acea seară, iar când în cele din urmă o făcu, visă că domnul Whittington o pusesese să spele un morman de sticlărie de Estonia, care semăna uluiitor cu farfuriile de la spital!

Era unsprezece fără cinci când Tuppence ajunsese la cvartalul de blocuri ce adăpostea birourile firmei "Esthonia Glassware Co." Să se prezinte înainte de ora fixată ar fi părut un exces de zel, drept care, Tuppence se hotărî să meargă până la capătul străzii și apoi să se întoarcă. Așa și făcu. Când bătu de unsprezece, Tuppence pătrunse în clădire. "Esthonia Glassware Co." era la ultimul etaj. Există un lift, însă Tuppence preferă s-o ia pe jos.

Cu respirația ușor întretăiată, se opri în fața unei uși pe al cărei geam era scris cu litere mari "Esthonia Glassware Co."

Tuppence ciocăni. Ca răspuns la un glas din interior, Tuppence apăsă pe clanță și intră într-un birou de primire, mic și cam murdar.

Un funcționar de vârstă mijlocie coborî de pe un scaun înalt de la biroul de lângă fereastră și se apropie de ea întrebător.

— Am întâlnire cu domnul Whittington, spuse Tuppence.

— Vă rog să poștiți pe aici.

Bărbatul se îndreptă spre un glasvand pe care stătea scris "Intrarea oprită", bătu, apoi deschise ușa și-i făcu loc să treacă.

Domnul Whittington stătea la un birou mare, acoperit de hârtii. Lui Tuppence i se păru că presimțirea i se confirma. Ceva era în neregulă cu domnul Whittington. Combinația dintre prosperitatea lui lucitoare și ochii săi vicleni nu era atrăgătoare.

– Deci, te-ai hotărât? Asta-i bine. Vrei să iei loc?

Tuppence se așează pe un scaun, în fața lui. Părea deosebit de mică și de cuminte în dimineața asta. Ședea acolo moale, cu ochii plecați, în timp ce domnul Whittington sorta și răsfoia hârtiile. În cele din urmă le împinse într-o parte și se aplecă peste birou.

– Acum, dragă tânără doamnă, să ne ocupăm de afaceri. Fața sa mare se lăți într-un zâmbet. Vrei să muncești? Bine, pot să-ți ofer de lucru. Ce-ai spune de 100 de lire pe loc și toate cheltuielile plătite? Domnul Whittington se lăsă pe spate în scaun și-și vârî degetele mari în răscoiala de sub braț a vestei.

Tuppence îl privi cu prudență.

– Și care e natura muncii? Întrebă ea.

– Simbolică... pur simbolică. O excursie plăcută, atâta tot.

– Încotro?

Domnul Whittington zâmbi din nou.

– Paris.

– Oh! exclamă Tuppence îngândurată. În sinea ei își spuse: "Sunt sigură că dacă tata ar auzi asta ar face un atac. Însă, oricum, nu-l văd pe domnul Whittington în rol de impostor".

– Da, continuă Whittington. Ce poate fi mai plăcut? Să dai timpul înapoi cu câțiva ani... foarte puțini, sunt convins, și să intri din nou în unul din acele fermecătoare *pensionnats des jeunes filles* de care abundă Parisul....

Tuppence îl întrerupse.

– Un *pensionnat*?

– Exact. Cel al doamnei Colombier din Avenue de Neuilly.

Tuppence cunoștea foarte bine numele. Nimic nu putea fi mai select. Avusese câteva prietene americane acolo. Era mai mult decât uimită.

– Vreți să intru la pensionul doamnei Colombier? Pentru cât timp?

– Depinde. Posibil pentru trei luni.

- Și asta e tot? Nu mai sunt și alte condiții?
- Absolut nici una. Bine-nțeles, vei merge acolo în calitate de pupilă a mea și n-o să comunicî în nici un fel cu prietenii dumitale. Va trebui să-ți pretind o discreție absolută asupra perioadei ce va urma. Apropo, ești englezoaică, nu-i așa?

- Da.

- Și totuși ai un ușor accent american.

- Cea mai bună prietenă a mea din spital era o micuță americană. Cred că m-am molipsit de la ea. Pot să scap foarte ușor de el.

- Dimpotrivă, ți-ar fi mult mai simplu să treci drept americană. Detaliile trecutului dumitale din Anglia ar putea fi mai dificil de susținut. Da, cred că va fi categoric mai bine. Apoi...

- Un moment, domnule Whittington! Am impresia că luați drept sigur consimțământul meu.

Whittington păru surprins.

- Cred că nu te gândești să refuzi? Te asigur că așezământul doamnei Colombier este o instituție de prima mână și absolut ortodoxă. Iar condițiile sunt dintre cele mai generoase.

- Exact, spuse Tuppence. Tocmai asta e. Condițiile sunt aproape prea generoase, domnule Whittington. Nu văd nicicum de ce merit să vă cheltuiți banii pe mine.

- Nu? rosti încetîșor Whittington. Bine, am să-ți spun. Nu încapă îndoială că aș putea găsi pe altcineva pentru o sumă mult mai mică. Tot ceea ce îmi trebuie și sunt dispus să plătesc, este o doamnă tânără, suficient de inteligentă și cu prezență de spirit ca să-și joace bine rolul, și, în plus, să fie destul de discretă ca să nu pună multe întrebări.

Tuppence zâmbi ușor. Înțelese că Whittington punctase.

- Mai e ceva. Până acum n-ați spus nimic despre domnul Beresford. Rolul lui care e?

- Domnul Beresford?

- Partenerul meu, explică Tuppence, cu demnitate. Ne-ați văzut ieri împreună.

- Ah, da. Mă tem, însă, că nu vom avea nevoie de serviciile lui.

- În cazul ăsta, s-a terminat. Tuppence se ridică. Ori amândoi, ori nici unul. Îmi pare rău... dar așa stă treaba. Bună ziua, domnule Whittington.

- Așteaptă o clipă. Să vedem dacă putem face ceva. Ia loc din nou, domnișoară... Se opri, întrebător.

Prin conștiința lui Tupponce trecu un junghi când își reaminti de arhidiacon. Se aruncă în grabă asupra primului nume care îi veni în minte.

- Jane Finn, spuse ea repede, apoi se opri cu gura căscată în fața efectului pe care îl produsese aceste două cuvinte.

Toată amabilitatea de pe chipul lui Whittington dispăru ca prin farmec. Era roșu de mânie, și pe frunte venele i se umflaseră gata să crape. Iar în spatele tuturor acestora stătea la pândă un soi de spaimă neîncrezătoare. Se aplecă în fața și sâsâi cu răutate:

- Așadar, asta-i micul dumitale joc, nu-i așa?

Tupponce, deși total debusolată, își păstră capul. Nu avea nici cea mai mică idee despre ce vroia el să spună, însă, cum de fel era iute la minte, înțelese că era imperios necesar s-o țină pe-a ei.

Whittington continuă:

- Te-ai jucat tot timpul cu mine de-a șoarecele și pisica, nu-i așa? Ai știut tot timpul ce vroiam de la dumneata, dar ai continuat comedia. Așa-i? Se calmase. Din obraji îi dispărase roșeața. O privi scrutător. Cine a pălăvrăgit? Rita?

Tupponce scutură din cap. Nu știa cât mai putea să-și susțină minciuna, însă își dădea seama că era important să n-o amestece pe aceea necunoscută Rita în povestea asta.

- Nu, răspunse ea, cinstit. Rita nu știe nimic despre mine.

Ochii lui scormoneau într-ai ei ca niște sfredele.

- Cât de multe știi? strigă el.

- În realitate, foarte puțin, răspunse Tupponce, și fu mulțumită să constate că neliniștea lui Whittington în loc să scadă, spori. Gândul că știa mai multe decât era dispusă să recunoască, părea să-l frământa.

- Oricum, ai știut destule ca să vii aici să trănestești numele ăsta.

- Ar putea fi chiar numele meu, plusă Tupponce.

- E de conceput, nu-i așa, că ar exista două fete cu un nume ca ăsta?

- Sau s-ar putea să-l fi nimerit din întâmplare, continuă Tupponce amețită de succesul sincerității.

Domnul Whittington bătu cu pumnii în masă.

- Lasă prostiile! Ce știi? Și cât vrei?

Ultimele trei cuvinte aprinseră puternic imaginația lui Tuppence, mai ales după un mic dejun sărăcăcios și o cină cu cornuri din seara precedentă. Prezentul ei rol era mai degrabă de ordinul riscului decât al aventurii, dar nu dădu înapoi. Se ridică și zâmbi cu aerul cuiva ce se știe stăpân pe situație.

– Dragul meu domn Whittington, spuse, să jucăm cu cărțile pe față... vă rog nu mai fiți atât de supărat. M-ați auzit ieri spunând că mi-am propus să trăiesc din expediente. Am impresia că acum v-am dovedit că am câteva expediente din care să trăiesc. Admit că am avut cunoștințe de un anumit nume, dar poate că aici se sfârșește această cunoștință.

– Da... dar poate că nu, mârâi Whittington.

– Insistați în a mă judeca greșit, spuse Tuppence și oftă încetșor.

– Cum ți-am spus și mai înainte, lasă prostiile și revino la subiect.

Nu poți să te joci de-a inocenta cu mine. Cunoști mult mai mult decât ești dispusă să recunoști.

Tuppence tăcu o clipă, pierdută în admirația propriei ingenuități, apoi rosti moale:

– N-aș vrea să vă contrazic, domnule Whittington.

– Am ajuns, deci, la veșnica problemă: cât?

Tuppence era în dilemă. Până acum îl prostise cu succes pe Whittington, dar ca să indice o sumă concretă, imposibilă, putea trezi suspiciuni. Creierul îi fu fulgerat de-o idee.

– Să presupunem că cerem ceva mai puțin pe loc, și discutăm mai pe larg problema mai târziu?

Whittington îi aruncă o privire urâtă.

– Șantaj, ai?

Tuppence zâmbi dulce.

– Nu, nu! Să-i spunem... plata în avans a serviciilor?

Whittington mârâi.

– Știi, explică Tuppence la fel de dulce. Sunt topită după bani.

– Ești culmea culmilor, asta ești! mormăi Whittington, cu un soi de admirație involuntară. M-ai dus perfect de nas. Credeam că ești doar o puștoaică blegută cu atâta minte cât îmi trebuie pentru scopul meu.

– Viața e plină de surprize, filosofă Tuppence.

– Oricum, continuă Whittington, cineva trebuie să fi vorbit. Dumneata spui că nu Rita. Să fi fost...? Da, intră!

Funcționarul intră discret în încăpere și depuse o hârtie la vederea patronului său.

– Chiar acum a sosit un mesaj telefonic pentru dumneavoastră, domnule.

Whittington îl smulse și îl citi. Fruntea i se încruntă.

– Se face, Brown. Poți să pleci.

Funcționarul se retrase, închizând ușa în urma lui. Whittington se întoarse spre Tuppence.

– Vino mâine la aceeași oră. Acum sunt ocupat. Pentru început, uite cincizeci.

Numără rapid câteva bancnote și le împinse pe masă spre Tuppence, apoi se ridică, evident nerăbdător s-o vadă plecată.

Fata numără banii cu aerul unui om de afaceri, îi băgă în geantă și se ridică.

– Bună ziua, domnule Whittington, spuse politicoasă. Sau mai degrabă, *au revoir*.

– Exact. *Au revoir!* Whittington arăta din nou aproape simpatetic, schimbare care-i trezi lui Tuppence o ușoară presimțire. *Au revoir*, isteța și încântătoarea mea tânără doamnă.

Tuppence coborî sprintenă scările. Era stăpânită de-un elan sălbatic. Ceasul din împrejurimi arăta că mai erau cinci minute până la douăsprezece.

– Să-i facem lui Tommy o surpriză! șopti Tuppence și opri un taxi.

Taxiul opri în fața stației de metrou. Tommy tocmai ieșea pe ușa stației. Cu ochii cășcați atât cât se putea, alergă spre Tuppence și o ajută să coboare. Fata îi zâmbi cu afecțiune și rosti pe un ton ușor afectat.

– Vrei să plătești tu, bătrâne? N-am mai mărunt de cinci lire!

Capitolul III

Un eșec

Momentul n-a fost atât de triumfal precum ar fi trebuit să fie. În primul rând, resursele buzunarelor lui Tommy erau întrucâtva limitate. În final, doamna adună acele ordinare două pence, iar șoferul, ținând încă în mână o varietate mare de monede, era îndemnat

s-o ia din loc, ceea ce și făcu după ce trase o înjurătură înfundată referitoare la ce primise de la domnul.

– Cred că i-ai dat prea mult, Tommy, spuse Tuppence cu inocență. Am impresia că vrea să-ți dea restul.

Probabil această remarcă îl făcu pe taximetrist s-o ia din loc.

– Ei bine, începu domnul Beresford, dându-și în sfârșit, frâu liber sentimentelor ce... dracu, pentru ce ți-a trebuit să iei un taxi?

– M-am temut să nu întârzii și să te fac să aștepți, rosti blând Tuppence.

– Te-ai ... temut... să... nu... întârzii? Oh, Doamne, mă las bătut!

– Și, cu adevărat, n-aveam mai mărunț de o hârtie de cinci lire, continuă Tuppence deschizându-și foarte larg ochii.

– Ți-ai jucat foarte bine rolul, băbușo, oricum, tipul nu s-a lăsat dus... n-a crezut nici o clipă!

– Nu, spuse Tuppence pe gânduri, n-a crezut. Asta-i partea curioasă când spui adevărul. Nimeni nu te crede. Am aflat asta de dimineață. Și acum, hai să prânzim. Ce zici de Savoy?

Tommy rânji:

– Ce zici de Ritz?

– Dacă mă gândesc mai bine, aș prefera Piccadilly. E mai aproape. Nu o să trebuiască să luăm iar un taxi. Să mergem.

– E un nou gen de umor? Sau chiar te-ai scrântit?

– Ultima supoziție e cea corectă. Am dat de bani și șocul a fost prea mare pentru mine! Pentru această formă particulară de dereglare mintală, un medic cu renume recomandă în mod nelimitat *hors d'oeuvre*, *homar l'américaine*, pui Newberg și Pêche Melba! Să mergem și să le luăm!

– Tuppence, fato, ce s-a întâmplat de fapt cu tine?

– Oh, necredincioșule! Tuppence își desfăcu larg poșeta. Uite aici, și aici, și aici!

– Sfinte Isuse! Nu mai vântura așa marafeții ăștia falși.

– Nu sunt deloc falși. Sunt cum nu se poate mai adevărați!

Tommy mormăi.

– Trebuie că m-am îmbătat fără să știu! Visez, Tuppence, sau văd cu adevărat o grămadă de hârtii de cinci lire pe care-i fluturi într-un mod periculos?

– Chiar așa! Și acum, mergem să mâncăm?

- Merg oriunde. Dar ce-ai făcut? Ai spart o bancă?
- Toate la timpul lor. Ce loc teribil e Piccadilly Circus! Uite un autobuz uriaș care vine spre noi. Ar fi prea cumplit să strivească bancnote de cinci lire!

- Braserie? întrebă Tommy după ce ajunseră în siguranță pe trotuarul de vizavi.

- Ceva mai scump, obiectă Tuppence.

- Asta-i doar o extravaganta de femeie neserioasă. Hai la parter.

- Ești sigur că acolo am să găsesc tot ce-mi doresc?

- Adică acel indigest meniu pe care tocmai l-ai înșirat? Bine-nțeles că ai să găsești... sau, în orice caz, ceva tot atât de bun pentru tine. Și acum, povestește-mi, spuse Tommy, incapabil să-și mai reprime curiozitatea, ce îl ardea, în timp ce erau înconjurați de mulțimea de *hors d'oeuvre* visate de Tuppence.

Domnișoara Cowley îi povesti.

- Și partea curioasă e, sfârși Tuppence, că eu chiar am inventat numele de Jane Finn! Nu mi l-am dat pe al meu din cauza bietului meu tată... în cazul în care aș fi intrat în vreun bucluc.

- S-ar putea să fie așa, spuse încet Tommy, dar nu l-ai inventat.

- Ce?

- Nu. Eu ți l-am spus. Nu-ți amintești, ți-am spus ieri că am trecut pe lângă doi tipi ce vorbeau despre o femeie pe nume Jane Finn? De asta ți-a venit exact la țanc numele în minte.

- Da. Acum îmi amintesc. Ce extraordinar... Tuppence se cufundă în tăcere. Apoi își reveni brusc: Tommy!

- Da?

- Cum arătau cei doi tipi pe lângă care ai trecut?

Tommy se încrunță într-un efort de a-și aduce aminte.

- Unul era un tip solid. Proaspăt bărbierit, parcă... și brunet.

- Țsta e el, strigă Tuppence într-un limbaj negramatical. Țsta-i Whittington! Și celălalt cum era?

- Nu-mi aduc aminte. Nu l-am remarcat în mod deosebit. Ceea ce mi-a atras atenția a fost, de fapt, numele străin.

- Și se mai spune că nu există coincidențe! Tuppence își atacă fericită Pêche Melba.

Însă Tommy deveni serios.

- Ascultă, Tuppence, fată bătrână, unde duc toate astea?
- La mai mulți bani, răspunse asociata sa.
- Asta știu. Ai în cap o singură idee. Eu mă refeream la altceva.

Care e următorul pas? Cum ai de gând să conduci jocul?

- Oh! Tuppence lăsă lingurița jos. Ai dreptate, Tommy, e puțin mai complicat.

- În afară de asta, n-ai să-l poți păcăli o veșnicie, să știi. Mai devreme sau mai târziu ai s-o dai în bară. Și, oricum, nu sunt sigur dacă șantajul nu se pedepsește de lege, să știi.

- Prostii. Șantaj e atunci când pretinzi bani ca să nu dai în vileag ce știi. Ori, eu nu am ce da în vileag pentru că, chiar nu știu nimic.

- Hm, spuse cu îndoială Tommy. Oricum, ce urmează să facem? Whittington era grăbit azi-dimineață, dar data viitoare va dori să știe ceva mai mult înainte de a scoate banii. Va dori să știe cât știi și de unde ai obținut informațiile și o grămadă de alte treburi la care n-ai să poți face față. Cum ai să te descurci?

Tuppence se încruntă cu severitate.

- Trebuie să ne gândim. Comandă niște cafea turcească, Tommy. Stimulează creierul. Oh, dragă, ce mult am mâncat!

- Parcă ai fi un porc pus la îngrășat! Asta pot s-o spun și despre mine, dar mă liniștește gândul că meniul meu a fost mai judicios ales decât al tău. Două cafele. (Asta era pentru chelner.) Una turcească și una franțuzească.

Tuppence își sorbi cafeaua cu un aer profund meditativ și-l repezi pe Tommy când acesta vru să vorbească.

- Taci! Gândesc.

- Fumuri de Pithie, mormăi Tommy și se cufundă iar în tăcere.

- Gata! spuse, în cele din urmă, Tuppence. Am un plan. Ceea ce trebuie neapărat să facem este să aflăm cât mai multe despre povestea asta.

Tommy aplaudă.

- Nu fi ironic. Putem afla doar prin Whittington. Trebuie să descoperim unde locuiește, ce face... de fapt, să-l spionăm. Eu nu pot s-o fac, pentru că mă cunoaște, pe tine, însă, doar te-a zărit o clipă sau două atunci, la "Lyons"! Nu e posibil să te recunoască. În plus, bărbații tineri seamănă între ei.

– Contest cu vehemență această remarcă. Sunt convins că trăsăturile mele plăcute și ținuta distinsă m-ar singulariza în orice mulțime.

– Planul meu e următorul, continuă calmă, Tuppence. Măine mă voi prezenta singură. Am să-l duc iar de nas, ca și azi. Nu contează dacă n-am să-i mai storc niște bani. Cele cincizeci de lire ne vor ajunge câteva zile.

– Sau chiar mai mult!

– Tu ai să-l pândești afară. Când ies din clădire, n-am să-ți pot vorbi căci nu știm dacă nu mă urmărește, însă am să mă ascund undeva, prin apropiere, și când iese și el, am să scap o batistă, sau ceva în genul ăsta, și tu o iei din loc!

– Încotro s-o iau din loc?

– După el, prostule! Ce zici de ideea mea?

– Treburi de genul ăsta le citești în cărți. Eu unul cred că în viața reală te-ai simți cam tâmpit să stai pe stradă ore întregi fără să faci nimic. Lumea s-ar întreba ce-i cu mine.

– Nu la oraș. Fiecare se gândește la problemele lui, e tot într-o grabă. Probabil nici nu-ți va observa prezența.

– E a doua oară când faci o astfel de remarcă. Nu contează, te iert. Oricum, cred că va fi distractiv. Ce faci după-amiază?

– Păi, răspunse Tuppence, meditativ, mă gândisem la pălării! Sau poate la ciorapi de mătase! Sau poate...

– Oprește-te! Cele cincizeci de lire au și ele o limită! N-ar fi mai bine să cinăm și să vedem un spectacol după aceea?

– Mai degrabă așa.

Ziua se scurse într-un mod plăcut. Seara și mai și. Două bancnote de cinci lire fură iremediabil pierdute.

A doua zi, dimineața, se întâlniră conform programului dinainte stabilit și o porniră către centrul comercial al Londrei. Tommy rămase pe trotuarul de vizavi, în timp ce Tuppence pătrundea în clădire.

Tommy se plimba încet de la un capăt la altul al străzii. Tocmai când ajunsese iar, în fața clădirii, Tuppence traversă în grabă strada.

– Tommy!

– Da. Ce e?

– Locul e gol. Nu se aude nimic.

- Ciudat.

- Nu-i așa? Vino cu mine, să mai încercăm o dată.

Tommy o urmă. La etajul trei întâlniră un funcționar ce tocmai ieșea dintr-un birou. Bărbatul ezită o clipă, apoi i se adresează lui Tuppence.

- Căutați "Esthonia Glassware"?

- Da, vă rog.

- S-a închis. Încă de ieri după-amiaza. Se spune că firma a dat faliment. Eu personal habar n-aveam de asta. Oricum, spațiul a rămas de închiriat.

- M... mulțumesc, se bâlbâi Tuppence. Presupun că nu cunoașteți adresa domnului Whittington.

- Mă tem că nu. Au plecat în mare grabă.

- Vă mulțumim foarte mult, spuse Tommy. Vino, Tuppence.

Coborâră din nou în stradă și se uitară prostiți unul la altul.

- Ți-a tras clapa, spuse într-un târziu Tommy.

- Și n-am bănuț nici o clipă, se vâită Tuppence.

- Fruntea sus, băbuțo, n-ai încotro.

- Oare? Bărbia mică a lui Tuppence se ridică hotărâtă. Crezi că asta e sfârșitul? Ei bine, te înșeli. E doar începutul!

- Începutul cui?

- Al aventurii noastre! Tommy, nu-ți dai seama, dacă s-au speriat într-atât încât să fugă în felul acesta, asta dovedește că există ceva foarte serios în afacerea cu această Jane Finn! Ei bine, o să-i dăm de capăt. O să le dăm de urmă și lor. Vom fi cu adevărat copoi.

- Da, dar n-a mai rămas nimeni de adulmecat.

- Nu, tocmai de asta va trebui s-o luăm de la capăt. Împrumută-mi bucatăica de creion. Mulțumesc. Așteaptă o clipă... nu mă întrerupe. Gata! Tuppence înapoie creionul și privi hârtia pe care scrisese ceva, cu un aer satisfăcut.

- Ce e asta?

- Un anunț.

- Ai de gând să dai, totuși, anunțul ăla la ziar?

- Nu, asta-i altul. Îi întinse foaia de hârtie.

Tommy citi cu glas tare:

"DORIM orice informație referitoare la Jane Finn. Adresați-vă

T.A."

Cine este Jane Finn?

Ziua următoare trecu greu. Cheltuielile trebuiau reduse. Drămuite cu grijă, cele patruzeci de lire aveau să ajungă mult timp. Din fericire, vremea era frumoasă, iar "mersul pe jos, ieftin", decretă Tuppence. Serile se recreau la un cinematograful de la periferia Londrei.

Ziua deziluziei fusese miercuri. Joi apărură deja anunțul. Era de așteptat ca vineri să ajungă scrisorile în camera lui Tommy.

Printr-o promisiune pe cuvânt de onoare, rămase stabilit ca nici o scrisoare de acest fel să nu fie desfăcută, în cazul în care ar fi sosit, ci să fie adusă la National Gallery, unde colega lui avea să-l aștepte la ora zece.

Tuppence ajunse prima la întâlnire. Se instală într-un scaun de catifea roșie și privea picturile de Turner fără să le vadă, până zări chipul familiar intrând în sală.

- Ei?

- Ei, i-o întoarse provocator domnul Beresford. Care e tabloul tău preferat?

- Nu fi mizerabil! Avem vreun răspuns?

Tommy scutură din cap cu o profundă și oarecum prea regizată melancolie.

- N-am vrut să te descurajez, băbuțo, spunându-ți-o dintr-o dată. E rău de tot. Atâția bani aruncați. Oftă. Totuși, asta e! Anunțul a apărut și n-au sosit decât două răspunsuri.

- Tommy, diavole! Tuppence aproape că gemu. Dă-mi-le. Cum ai putut să fii atât de josnic?!

- Limbajul, Tuppence, limbajul! La National Gallery lumea e foarte selectă. E un așezământ guvernamental, să știi. Și, cum ți-am mai atras odată atenția, pentru o fiică de cleric...

- Ar trebui să fiu pe scenă! Încheie Tuppence cu un gen de lătrat.

- Nu asta intenționez să spun. Dar dacă ești convinsă că, după disperare, ai gustat din plin bucuria pe care, cu generozitate, ți-am oferit-o pe gratis, să mergem să mâncăm, cum ne-a fost vorba.

Tuppence îi smulse fără pic de politețe cele două plicuri și le cercetă cu atenție.

– Asta-i hârtie fină. Arată grozav. O vom păstra la urmă și o vom deschide mai întâi pe cealaltă.

– Ai dreptate. Unu, doi, trei, și!

Cu degetul mic, Tuppence desfăcu plicul și îi scoase conținutul.

"Stimate domn,

Referitor la anunțul dumneavoastră din ziarul de azi-dimineață, s-ar putea să vă fiu de ajutor. Poate veți dori să veniți să ne întâlnim la adresa de mai jos, mâine dimineață la ora unsprezece.

Al dumneavoastră sincer,

A. CARTER."

– 27, Carshalton Gardens, spuse Tuppence, referindu-se la adresă. Asta e spre Gloucester Road. Avem timp berechet dacă luăm metroul.

– Ceea ce urmează e planul de campanie. E rândul meu să deschid ofensiva. Odată ajuns în prezența domnului Carter, el și cu mine ne dăm unul altuia bună ziua, așa cum se cuvine. Apoi, el spune: "Luați loc, vă rog, domnule...ăă?" "La care eu răspund prompt și cu subînțeles: "Edward Whittington". Domnul Carter se face roșu ca focul la față și șoptește: "Cât?" Băgând în buzunar obișnuita taxă de cincizeci de lire, ies și mă întâlnesc cu tine afară, în stradă, și o pornim spre următoarea adresă, unde repetăm performanța.

– Nu fi absurd, Tommy. Să trecem la următoarea scrisoare. Oh, asta e de la Ritz!

– O sută de lire în loc de cincizeci!

– O voi citi eu:

"Stimate domn

Am citit anunțul dumneavoastră. Aș fi bucuros dacă veți veni cam prin jurul prânzului.

Al dumneavoastră sincer,

JULIUS P. HERSHEYMER"

– Ha! rosti Tommy. Chiar miros eu un prost? Sau e doar un milionar american cu o descendență nefericită? În orice caz, vom fi acolo

la ora prânzului? Ora e numai bună... frecvent rămâne mâncare pe gratis pentru două persoane.

Tuppence îl aprobă.

– Și acum, la domnul Carter. Va trebui să ne grăbim.

Carshalton Terrace se dovedi mai presus de o înșiruire a ceea ce Tuppence numea "case de nobili". Sunară la nr. 27 și le deschise o servitoare drăguță. Părea atât de respectabilă încât inima lui Tuppence se strânse. Ca răspuns la întrebarea lui Tommy dacă domnul Carter e acasă, femeia îi introduse într-un mic birou de la parter și-i lăsă acolo. Abia trecu un minut până ce ușa se deschise din nou, și un bărbat înalt, cu o față prelungă ca de șoim și atitudine obosită intră în încăpere.

– Domnul T.A.? Întrebă și zâmbi. Avea un zâmbet deosebit de atrăgător. Vă rog să luați loc amândoi.

Se supuseră. El însuși își trase un scaun în fața lui Tuppence și-i zâmbi încurajator. Zâmbetul lui avea ceva aparte care o făcu pe tână fată să-și piardă obișnuitul aplomb.

Cum el nu părea înclinat să deschidă discuția, Tuppence se văzu obligată să înceapă:

– Vrem să știm... adică, vreți să fiți atât de amabil încât să ne spuneți tot ce știți despre Jane Finn?

– Jane Finn? Ah! Domnul Carter păru să reflecteze. Ei bine, problema e, ce știți voi despre ea?

Tuppence își îndreptă spatele.

– Nu văd ce are una cu alta.

– Nu? Dar are, să știi, chiar că are. Zâmbi din nou în felul său obosit și continuă gânditor. Așa că am ajuns de unde am plecat. Ce știți voi despre Jane Finn? Ei, hai, rosti el văzând că Tuppence tăcea. Ceva trebuie să știți din moment ce ați dat amândoi anunțul ăsta. Se aplecă ușor în față, iar în glasul lui istovit se strecură o undă persuasivă. Dacă îmi spuneți...

Personalitatea domnului Carter avea ceva magnetic. Cu un efort, Tuppence se scutură și spuse:

– Nu putem face asta, nu-i așa, Tommy?

Însă spre surprinderea ei, tovarășul ei nu-i răspunse. Ochii lui erau ațintiți asupra domnului Carter, iar când vorbi, glasul său avea o neobișnuită notă de deferență.

- Aș spune că puținul pe care-l știm, nu va fi suficient pentru dumneavoastră. Dar vi-l încredințăm, așa cum e.

- Tommy! strigă Tuppence uimită.

Domnul Carter se lăsă cu toată greutatea în scaun. În ochii săi se putea citi o întrebare.

Tommy dădu din cap.

- Da, domnule, v-am recunoscut imediat. V-am văzut în Franța, când lucram pentru Intelligence Service. De cum ați intrat în cameră am știut...

Domnul Carter ridică mâna.

- Fără nume, te rog. Aici sunt cunoscut ca domnul Carter. Apropo, asta e casa verișoarei mele. A fost de acord să mi-o pună la dispoziție ori de câte ori e cazul de o problemă pe linie strict neoficială. Ei, și acum, se uită de la unul la altul, care din voi îmi spune povestea?

- Foc, Tuppence! ordonă Tommy. Tu ai fost protagonista.

- Da, micuță doamnă, dă-i drumul.

Supusă, Tuppence îi dădu drumul derulând întreaga poveste începând de la constituirea "Tinerii Aventurieri Ltd." și până atunci.

Domnul Carter ascultă în liniște, revenind la atitudinea sa obosită. Din când în când își ducea mâna la gură ca pentru a ascunde un zâmbet. Când fata termină, dădu grav din cap.

- Nu mult. Dar sugestiv. Foarte sugestiv. Mă veți scuza că mă exprim așa, dar formați un tânăr cuplu ciudat. Nu știu... s-ar putea să reușiți acolo unde alții au dat greș... Eu cred în noroc, să știți... întotdeauna am...

Se opri un moment, apoi continuă:

- Și cum rămâne? Sunteți puși pe aventură. V-ar plăcea să lucrați pentru mine? Totul este absolut neoficial, să știți. Cheltuielile plătite și o soldă moderată?

Tuppence se uită la el, buzele i se desfăcăură iar ochii îi deveneau din ce în ce mai mari.

- Ce-ar trebui să facem? suflă ea.

Domnul Carter zâmbi.

- Doar să continuați cu ce-ați început. S-o găsiți pe Jane Finn.

- Da, dar... cine e Jane Finn?

Domnul Carter dădu din cap cu gravitate.

- Da, cred că aveți dreptul să știți asta.

Se lăsă din nou pe spate în scaun, puse picior peste picior, își lipi vârfurile degetelor și începu cu glas monoton:

– Diplomația secretă (care, în treacăt fie zis, este mai întotdeauna o politică proastă) nu vă privește. E suficient să știți că în primele zile ale anului 1915 a fost întocmit un anumit document. Era o înțelegere secretă... un tratat... numiți-l cum vreți. Tratatul fusese întocmit în America (pe atunci țară neutră) și era gata pentru a fi semnat de câțiva reprezentanți. A fost trimis în Anglia printr-un mesager, special selectat în acest scop, un tânăr coleg pe nume Danvers. Se spera ca întreaga afacere să fie ținută în secret, să nu răsunie nimic. Speranțele de acest fel sunt de regulă sortite eșecului. Totdeauna există cineva care vorbește!

Danvers a plecat în Anglia cu "Lusitania". Prețiosul document se afla într-un pachetel impermeabil pe care îl purta pe piele. A fost aceea călătorie în care "Lusitania" a fost torpilată și s-a scufundat. Danvers era pe lista celor dispăruți. Mai târziu, cadavrul său a ieșit la suprafață și a fost identificat fără nici o urmă de dubiu. Însă pachetelul impermeabil dispăruse!

Problema se puna dacă-i fusese luat, sau dacă, el însuși îl dăduse altcuiva spre păstrare. Câteva mici incidente au venit să confirme a doua ipoteză. În cele câteva momente după torpile, în timp ce bărcile de salvare erau lansate cu toată viteza la apă, Danvers fusese observat vorbind cu o tânără americană. Nimeni nu l-a văzut în realitate dând ceva fetei, dar e posibil s-o fi făcut-o cumva. Mi se pare foarte probabil să-i fi încredințat pachetul, pornind de la convingerea că ea, ca femeie, avea șanse mai mari să-l aducă în siguranță la țarm.

Dacă e așa, unde e fata și ce s-a întâmplat cu hârtiile? Mai târziu, din America ne-a parvenit informația că Danvers fusese tot timpul urmărit îndeaproape. Era fata asta în legătură cu dușmanii lui? Sau a fost și ea, la rândul ei, urmărită, fie că a fost păcălită, fie a fost forțată să dea prețiosul pachet?

Mult timp ne-am căznit să dăm de urma fetei, o treabă care s-a dovedit extrem de dificilă. Numele ei era Jane Finn și figura pe lista celor salvați, a supraviețuitorilor, dar fata însăși pare să se fi evaporat cu totul. Cercetările privind trecutul ei nu ne-au ajutat prea mult. Era orfană și fusese educatoare la o mică școală din Vest. Avea pașaport pentru Paris, unde urma să se angajeze printre personalul unui spital. Își oferise ser-

viciile ca voluntară și, după o scurtă corespondență, fusese acceptată. Văzând numele ei pe lista supraviețuitorilor de pe "Lusitania", conducerea spitalului a fost, normal, foarte surprinsă că nu s-a prezentat să-și ia postul în primire și că nu s-a mai auzit nimic despre ea.

Ei bine, s-a făcut totul, pentru a se da de urma tinerei, dar în zadar. Am căutat-o prin toată Irlanda, însă n-am putut afla nimic despre ea din momentul în care a pus piciorul în Anglia. Tratatul secret n-a fost folosit în nici un fel, ceea ce putea foarte simplu să se întâmple, și, de aceea, am ajuns la concluzia că, totuși, Danvers l-a distrus. Războiul a intrat într-o nouă fază, aspectul diplomatic a luat o nouă întorsătură și tratatul n-a mai fost niciodată redactat din nou. Zvonurile cu privire la existența lui au fost negate puternic. Disparația fetei a fost dată uitării și întreaga afacere s-a clasat.

Domnul Carter făcu o pauză, iar Tuppence izbucni nerăbdătoare:

– Dar atunci de ce se reia totul? Războiul s-a terminat.

În atitudinea domnului Carter apărură o undă de neliniște.

– Pentru că, se pare că, totuși, documentul nu a fost distrus, ceea ce ar putea face ca astăzi el să capete o cu totul altă semnificație, extrem de primejdioasă.

Tuppence tresări. Domnul Carter dădu din cap.

– Da, în urmă cu cinci ani, acest tratat secret era o armă în mâinile noastre; astăzi e o armă împotriva noastră. A fost o gafă enormă. În cazul în care conținutul său s-ar da publicității, asta ar însemna dezastrul... Ar putea duce la izbucnirea unui nou război... de data asta nu cu Germania! Asta e posibilitatea extremă și, personal, nu cred în ea, însă documentul va implica o seamă de oameni de stat englezi pe care nu vrem cu nici un chip să-i vedem discreditați în momentul de față. Căci indignarea laburiștilor va fi de nestăvilit, iar un guvern laburist în această conjunctură ar însemna, după părerea mea, o mare destabilizare a comerțului britanic, dar asta e doar o bagatelă față de pericolul real.

Se opri, apoi rosti încetșor:

– Probabil ați auzit, sau ați citit, că în spatele tulburărilor muncitorești, ale laburiștilor se află influența bolșevică.

Tuppence confirmă.

– Asta e adevărul. Aurul bolșevic e strecurat în țara noastră cu scopul de a alimenta o revoluție. Și există un anumit om, un om al cărui nume adevărat nu-l cunoaștem, care lucrează din umbră pentru propriile

lui interese. În spatele tulburărilor laburiste stau bolșevicii... dar, în spatele bolșevicilor stă acel om. Cine e? Nu știm. Se vorbește de el întotdeauna ca despre "Domnul Brown". Însă un lucru e sigur, el este maestrul criminal al acestei epoci. Conduce o organizație extraordinară de puternică. Cea mai mare parte din propaganda pentru pace din timpul războiului a fost inițiată și finalizată de el. Are spioni pretutindeni.

– E un neamț naturalizat? Întrebă Tommy.

– Dimpotrivă, am motive să cred că e englez. A fost pro-german, cum ar fi putut fi pro-bur. Ce caută să obțină, nu știm... probabil puterea supremă pentru el însuși, ceea ce ar fi unic în istorie. Nu avem nici un indiciu privind adevărata lui personalitate. Se zice că nici măcar cei care îl slujesc nu i-o cunosc. Ori de câte ori, ne-am încrucișat cu urmele lui, întotdeauna a jucat un rol secundar. Altcineva deținea rolul de șef. Ca după aceea să aflăm, de fiecare dată, că se ascunsese sub o înfățișare complet insignifiantă, un servitor sau un mărunț funcționar, care rămânea în umbră, nebăgat în seamă, și că lunecosul domn Brown ne scăpase iar printre degete.

– Oh! Tuppence sări în picioare. Mă întreb...

– Da?

– Mi-am amintit de biroul domnului Whittington. Funcționarul... el l-a numit Brown. Nu credeți...

Carter dădu gânditor din cap.

– Tot ce se poate. Lucrul curios este că acest nume e frecvent menționat. O idee genială. Îl poți descrie foarte bine?

– Nici nu l-am băgat în seamă. Era cum nu se poate mai șters... o figură oarecare.

Domnul Carter oftă în stilul lui obosit.

– Asta e invariabila descriere a domnului Brown! I-a adus un mesaj telefonic numitului Whittington, nu-i așa? Ai observat vreun telefon în biroul de primire?

Tuppence se gândi.

– Nu, nu cred să fi fost.

– Exact. Acel "mesaj" a fost calea prin care domnul Brown i-a transmis un ordin subordonatului său. Desigur că auzește întreaga discuție. Nu-i așa că după aceea Whittington ți-a înmănat banii și ți-a spus să revii a doua zi?

Tuppence confirmă.

– Da, a fost fără îndoială mâna domnului Brown! Domnul Carter făcu o mică pauză. Ei bine, asta e, vedeți acum împotriva cui aveți de gând să luptați? E posibil să fie cel mai mare creier al epocii. Nu-mi prea place asta, să știți. Sunteți atât de tineri, amândoi. N-aș vrea să vi se întâmple ceva.

– Nu o să ni se întâmple, îl asigură Tuppence, hotărâtă.

– Voi avea eu grijă de ea, domnule, spuse Tommy.

– Iar eu voi avea grijă de tine, i-o întoarse Tuppence, deranjată de afirmația lui pur bărbătească.

– Bine, în cazul ăsta o să aveți grijă unul de celălalt, spuse zâmbind domnul Carter. Să revenim la afacerea noastră. În jurul acestui tratat secret e un mister pe care încă nu l-am putut desluși. Am fost amenințați cu el... în termeni direcți, clari. Elementele revoluționare declară că se află în mâinile lor și că-l vor da la iveală la momentul potrivit. Pe de altă parte, e limpede că se înșeală asupra anumitor paragrafe ale lui. Guvernul consideră că e doar un bluf din partea lor și, indiferent dacă e sau nu așa, a adoptat politica negării totale. Eu, însă, nu sunt atât de sigur. Există indicii, aluzii indiscrete, care par să confirme că amenințarea e cu totul reală. Situația se prezintă ca și cum s-ar fi pus mâna pe un document incriminatoriu care, însă, nu poate fi citit căci e cifrat... însă mai știm că tratatul nu a fost cifrat... n-ar fi fost în natura lucrurilor... altfel s-ar fi șters în apă. Însă există altceva. Din câte știm, s-ar putea foarte bine ca Jane Finn să fi murit... însă eu nu cred. Curios este că ei încearcă să obțină de la noi informații despre fată.

– Ce?

– Da. Au ieșit la iveală câteva chestioare. Iar povestea dumitale, micuță doamnă, îmi confirmă ideea. Ei știu că noi o căutăm pe Jane Finn. Ei bine, ei vor fabrica o Jane Finn a lor... să zicem într-un pension din Paris. Tuppence se înfioră, iar domnul Carter zâmbi. Nimeni nu știe nici măcar cum arată, așa că treaba e O.K. E înarmată cu o poveste inventată, iar adevărata ei sarcină e să obțină cât mai multe informații cu putință de la noi. Înțelegeți ideea?

– Deci, credeți... că vroiau să mă trimită la Paris pe post de Jane Finn? Întrebă Tuppence înfiorată în fața acestei perspective.

Domnul Carter zâmbi mai obosit ca niciodată.

– Eu cred în coincidențe, să știi, spuse el.

Capitolul V

Domnul Julius P. Hersheimer

– **E**i bine, zise Tuppence, revenindu-și, se pare că e cu adevărat așa cum spuneți.

Carter dădu din cap.

– Știu la ce te gândești. Și eu sunt superstițios. Norocul și toate cheștiile de genul ăsta. Se pare că soarta te-a ales să fii implicată în afacere.

Tommy își permise un chicot.

– Pe onoarea mea! Nu mă miră că Whittington s-a speriat în halul ăla când Tuppence i-a trântit numele ăsta. Și eu aș fi făcut la fel. Însă, ascultați, domnule Carter, vă răpim o groază de timp. Ne puteți da o idee, înainte de a pleca?

– Nu cred. Expertii mei au lucrat cu metode stereotipe și au dat greș. Voi va trebui să vă folosiți imaginația și mintea liberă de orice încorsetări. Să nu fiți descurajați dacă nu veți reuși nici voi. Căci există doar o probabilitate ca pacea să fie amenințată.

Tuppence își încreți fruntea a nedumerire.

– Când ai avut acea întrevedere cu Whittington, ei aveau timpul în față. Am informații că marea lovitură era planificată pentru primele zile ale anului nou. Însă guvernul lucrează la o inițiativă legislativă care e strâns legată de amenințarea grevistă. Se așteaptă să fie încheiată curând, dacă nu s-o fi încheiat, și, în felul acesta, e posibil ca lucrurile să ajungă la capăt. Eu așa sper. Cu cât au ei timp mai puțin să-și consolideze planurile, cu atât mai bine. Chiar vă avertizez că nu aveți mult timp la dispoziție și că nu trebuie să vă dezumflați dacă dați greș. Oricum, nu e o treabă ușoară. Asta e tot.

Tuppence se ridică.

– Cred că trebuie să tratăm ca între oameni de afaceri. Mai exact, în ce fel putem conta pe dumneavoastră, domnule Carter?

– Fonduri în limite rezonabile, informații detaliate asupra oricărei probleme și nici o recunoaștere oficială. Vreau să spun că dacă dați de vreun bucluc și aveți de-a face cu poliția, eu nu vă pot ajuta în nici un fel oficial. Vă descurcați singuri, cum știți. Lucrați pe contul vostru.

Tuppence dădu din cap cu înțelepciune.

– Asta am înțeles foarte bine. Când voi avea timp de gândire, am să întocmesc o listă cu lucrurile pe care aș vrea să le știu. Acum... despre bani...

– Da, domnișoară Tuppence. Vrei să-mi spui cât?

– Nu chiar. Deocamdată avem destui, dar când vom avea nevoie...

– Vă vor sta la dispoziție.

– Da, dar... credeți-mă, nu vreau să fiu nepoliticoasă cu guvernul dacă dumneavoastră nu sunteți oficial implicat, însă, să știți, îi ia al dracului de mult timp ca să-i primești. Dacă va trebui să completăm un formular albastru și apoi să-l trimitem, ca, după aceea, să primim unul verde, și tot așa... ei bine, n-or să ne fie de prea mare folos.

Domnul Carter răsă din toată inima.

– Nici o grijă, domnișoară Tuppence. O să-mi trimiteți o cerere personală aici, iar banii, în numerar, vă vor parveni prin poștă. În ceea ce privește salariul, ce-ai zice de o cotă de trei sute pe an? Și, bine-nțeles, o sumă egală și pentru domnul Beresford.

Tuppence zâmbi luminos.

– E grozav. Sunteți foarte amabil. Ador banii! Am să țin o evidență de toată frumusețea a cheltuielilor noastre... toate debitele și creditele, balanța am s-o trec în dreapta, iar dedesubt am să trag o linie roșie și voi scrie totalurile. Când îmi pun mintea, știu să fac bine toate astea.

– Sunt convins. Ei bine, la revedere, și succes la amândoi.

Le întinse mâna și, în clipa următoare, cei doi coborau treptele casei din Carshalton Terrace 27 cu capul vâjâindu-le.

– Tommy, să-mi spui imediat cine e domnul Carter!

Tommy îi șopti la ureche un nume.

– Oh! exclamă Tuppence, impresionată.

– Și pot să-ți spun, băbuțo, că-i cineva!

– Oh! rosti Tuppence, din nou. Apoi adăugă reflectând. Îmi place de el, ție nu? Pare atât de obosit și apatic, și totuși, simți că dincolo de

asta se ascund o tărie de oțel, un spirit pătrunzător și multă energie. Oh! Ciupește-mă, Tommy, chiar ciupește-mă. Nu pot să cred că e adevărat!

Domnul Beresford se execută.

- Au! Nici chiar așa! Da, nu e un vis. Avem o slujbă!

- Și încă ce slujbă! Asociația noastră chiar a început să funcționeze!

- E mult mai respectabil decât credeam că va fi, rosti Tuppence pe gânduri.

- Din fericire, nu împărtășesc pasiunea ta pentru crime! Cât e ceasul? Hai să mâncăm... oh!

Același gând îi fulgeră pe amândoi. Primul care îi dădu glas, fu Tommy.

- Julius P. Hersheimer?

- Nici măcar nu i-am spus domnului Carter despre el!

- Ei, nici nu era mult de spus... mai întâi să-l vedem. Vino, ar fi mai bine să luăm un taxi!

- Cine-i acum extravagantul?

- Nu uita. Toate cheltuielile sunt plătite. Executarea!

- Oricum, efectul va fi mai mare dacă ne facem intrarea așa. Se așează confortabil. Sunt sigură că șantajistii nu coboară niciodată din autobuz!

- Am încetat să mai fim șantajisti, o atenționează Tommy.

- Eu nu sunt așa sigură, răspunse Tuppence pe un ton sumbru.

Întrebând de domnul Hersheimer, fură imediat conduși la apartamentul acestuia. O voce nerăbdătoare strigă "intră", și băiatul care îi însoțise se dădu la o parte și le făcu loc să treacă.

Domnul Julius P. Hersheimer era cu mult mai tânăr decât și-l imaginaseră Tuppence și Tommy. Fata îi dădu treizeci și cinci de ani. Era de înălțime medie, bine clădit și cu maxilarul pătrat și puternic. Chipul său era bătaios, dar plăcut. Nimeni nu l-ar fi putut lua drept altceva decât american, deși vorbea cu un accent foarte slab.

- Ați primit biletul meu? Stați jos și povestiți-mi absolut tot ce știți despre verișoara mea.

- Verișoara dumneavoastră?

- Clar. Jane Finn.

- E verișoara dumneavoastră?

- Tatăl meu și mama ei erau frați, explică domnul Hersheimmer, meticulos.

- Oh! exclamă Tuppence. Înseamnă că știți unde e?

- Nu! Domnul Hersheimmer bătu cu pumnul în masă. Al naibii să fiu dacă știu! Voi știți?

- Noi am dat anunț că vrem să primim informații, nu să dăm, spuse Tuppence severă.

- Presupun că știu asta. Știu să citesc. Însă m-am gândit că poate vă interesează trecutul său și că ați putea ști unde se găsește acum.

- Ei bine, nu ne-ar deranja să aflăm trecutul ei, rosti Tuppence, în grabă.

Însă domnul Hersheimmer păru să devină brusc bănuitor.

- Ia, ascultați! Aici nu suntem în Sicilia. Nu o să-mi cereți o răscumpărare și să mă amenințați că o să-i tăiați urechile dacă refuz. Aici suntem în insulele britanice, așa că lăsați-o baltă, altfel chem minunea aia de polițist pe care îl văd afară, în Piccadilly.

Tommy se grăbi să explice.

- N-am răpit-o pe verișoara dumneavoastră. Dimpotrivă, încercăm s-o găsim. Pentru asta suntem angajați.

Domnul Hersheimmer se lăsă pe spate în scaun.

- Puneți-mă în temă, rosti el scurt.

Tommy dădu curs cererii, expunându-i o versiune prudentă a dispariției lui Jane Finn și a faptului că există posibilitatea ca ea să fie amestecată în "anumite jocuri politice". Se prezentă pe sine și pe Tuppence ca fiind "agenți particulari", plătiți s-o găsească, și adăugă că i-ar fi recunoscători domnului Hersheimmer pentru orice detaliu pe care li l-ar putea furniza.

Gentlemanul dădu din cap aprobator.

- Cred că-i în regulă. Am fost un pic repezit. Dar Londra mă înnebunește! Eu cunosc doar bătrânelul meu New York. Puneți-mi ce întrebări vreți și-am să vă răspund.

Asta îi paraliză preț de o clipă pe "Tinerii Aventurieri", însă Tuppence, revenindu-și prima, se aruncă asupra lui cu o întrebare pe care și-o amintea din lecturile romanelor polițiste.

- Când ați văzut ultima oară victima... vreau să spun, pe verișoara dumneavoastră?

- N-am văzut-o niciodată, răspunse domnul Hersheimmer.

– Ce? Întrebă Tommy uimit.

Hersheimmer se întoarce spre el.

– Nu, domnule. Cum spuneam mai înainte, tatăl meu și mama ei erau frați, așa cum puteți fi și voi – Tommy nu corectă această interpretare – dar nu s-au înțeles întotdeauna. Iar când mătușa mea s-a hotărât să se mărite cu Amos Finn, care era un biet profesor în Vest, tatăl meu și-a ieșit din minți! A zis că dacă își pune mintea și face avere, cum de altfel a și făcut-o, nu va vedea un cent de la el. Urmarea a fost că mătușa Jane a plecat în Vest și n-am mai știut de atunci nimic despre ea.

Bătrânul s-a pus pe afaceri. S-a băgat în petrol, s-a vârat și în oțel, s-a jucat puțin și cu căile ferate și pot spune că a pus pe picioare Wall Street! – Făcu o pauză. Apoi a murit... toamna trecută... și eu am rămas cu dolarii. Ei bine, credeți-mă, conștiința a început să nu-mi dea pace. Mă tot îmboldea spunându-mi: "Ce s-a întâmplat cu mătușa mea Jane, plecată în Vest?" Asta mă cam neliniștea. Știți, îmi imaginam că Amos Finn nu se pricopsise deloc. Nu era genul. În cele din urmă, am angajat un om să-i dea de urmă mătușii mele. Rezultatul: mătușa murise, Amos Finn murise, dar în urma lor rămăsese o fată, Jane, care se afla în drum spre Paris când "Lusitania" a fost torpilată. A fost salvată, dar se pare, că după aceea, nu s-a mai auzit nimic despre ea. M-am gândit că nimeni nu e interesat să întreprindă ceva, de aceea am venit încoace ca să grăbesc căutările. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să telefoniez la Scotland Yard și la Amiralitate. Amiralitatea m-a cam repezit, însă cei de la Scotland Yard au fost politicoși... mi-au spus că vor face cercetări, chiar au trimis un om aici, în dimineața asta, să le dau fotografia ei. Măine plec la Paris, numai să văd ce face prefectura. Cred că dacă umblu de colo-colo și-i bag în viteză, trebuie să se grăbească!

Energia domnului Hersheimmer era înspăimântătoare. Cei doi se înclină în fața ei.

– Dar, spuneți-mi, continuă el, n-o căutați pentru ceva anume? Sfidarea legilor sau altceva britanic? O tânără americană mândră și destupată la minte putea să considere legile și regulile voastre pe timp de război cam enervante și, ca atare, să le încalce. Dacă așa stă problema și dacă așa stau lucrurile în țara asta, voi plăti cu pentru ea.

Tuppence îl liniști.

– Asta-i bine. Atunci, să lucrăm împreună. Ce ziceți de un prânz? Să-l comand aici sau mergem jos la restaurant?

Tuppence își exprimă preferința pentru propunerea din urmă și Julius se supuse.

Stridiile tocmai făcuseră loc la Sole Colbert, când domnului Hersheimmer îi fu adusă o carte de vizită.

– Inspectorul Japp de la Scotland Yard. Iarăși Scotland Yard, dar de data asta alt om. Ce se-așteaptă să-i spun mai mult decât i-am spus primului individ? Sper să nu fi pierdut fotografia. Atelierul fotografic din Vest a luat foc și toate negativele au fost distruse... asta este singura copie existentă. Am obținut-o de la directorul școlii de acolo.

O teamă nerostită puse stăpânire pe Tuppence.

– Știți... știți numele bărbatului care a venit azi- dimineață?

– Da, îl știu. Nu, nu-l știu. O secundă. E pe cartea asta de vizită. Oh, știu! Inspector Brown. Un tip liniștit, modest.

Capitolul VI

Un plan de luptă

Evenimentele următoarei jumătăți de oră aruncară totul în ceață. E suficient a se spune că la Scotland Yard nu exista nici o persoană cu numele de "Inspectorul Brown". Fotografia lui Jane Finn, care ar fi fost extrem de valoroasă în a ajuta poliția să dea de urma fetei, era pierdută fără speranța de a mai fi recuperată. "Domnul Brown" triumfase din nou.

Efectul imediat al acestei răsturnări de situații fu o apropiere între Julius Hersheimmer și "Tinerii Aventurieri". Toate barierele dintre ei căzură la pământ, iar Tuppence și Tommy aveau impresia că-l cunoșteau de când lumea pe tânărul american. Abandonară discreta reticență a "agenților particulari" și-i povestiră întreaga istorie a asociației lor, ceea ce îl făcu pe tânăr să se declare "mortal de amuzat".

Când istorisirea luă sfârșit, se întoarse spre Tuppence.

– Mereu am trăit cu impresia că fetele din Anglia sunt doar niște mironosițe demodate și dulci, dar incapabile să facă un pas fără să fie

însoțite de vreun servitor sau vreo mătușă. Cred că am rămas puțin în urmă!

Urmarea acestor destăinuiri confidențiale fu că Tuppence și Tommy își stabiliră reședința la Ritz, pentru ca, așa cum afirmase Tuppence, să poată menține neîntreruptă legătura cu singura rudă în viață a lui Jane Finn. "Și așa fiind, adăugase Tuppence, nimeni n-ar putea bombăni în privința cheltuielilor!"

Nimeni nu bombăni, ceea ce înseamnă mare lucru.

– Și acum, spuse tânăra doamnă, a doua zi după instalare, la lucru!

Domnul Beresford puse jos "Daily Mail" pe care îl citea, și aplaudă cu o energie oarecum deplasată. Se potoli la politicoasa invitație a colegei sale de a nu fi măgar.

– Lasă lenca Tommy, trebuie să facem ceva ca să ne merităm banii.

Tommy oftă.

– Da, mă tem că nici măcar dragul nostru guvern n-o să ne întrețină ca să lenevim pe veci la Ritz.

– Tocmai din cauza asta, cum spuneam, trebuie să facem ceva.

– Ei bine, rosti Tommy luând din nou "Daily Mail", fă-o! N-am să te opresc.

– Știi, continuă Tuppence, mă gândeam...

Fu întreruptă de un nou ropot de aplauze.

– Îți stă foarte bine să faci pe măscăriciul, Tommy. Asta nu presupune nici un efort din partea creierului tău cât o nucă.

– Constituția mea, Tuppence, constituția mea! Ea nu-mi permite să întreprind nimic înainte de ora unsprezece dimineața.

– Tommy, vrei să-ți dau cu ceva în cap? Este absolut esențial să schițăm fără întârziere un plan de bătaie.

– Bravo, bravo!

– Ei bine, hai să-l întocmim.

Tommy lăsă în cele din urmă ziarul.

– Ai ceva din simplitatea adevăratelor mari minți, Tuppence. Dă-i bătaie, te ascult.

– Pentru început, spuse Tuppence, ce avem până acum?

– Absolut nimic! răspunse vesel Tommy.

– Greșit! Tuppence ridică energic un deget. Avem două indicii clare.

– Care sunt alea?

– Primul indiciu: cunoaștem un membru al bandei.

– Whittington?

– Da. L-aș recunoaște oriunde.

– Hm, exclamă Tommy cu îndoială. Eu nu l-aș numi chiar indiciu. Nu știi unde să-l cauți și există doar o șansă la o mie să dai de el din întâmplare.

– Nu-s de aceeași părere, replică Tuppence, îngândurată. Am observat adesea că o dată întâmplare, coincidențele continuă să se repete în cel mai extraordinar mod cu putință. Aș spune că e vreo lege a naturii pe care n-am deslușit-o încă. Totuși, ai dreptate, nu ne putem baza pe asta. Însă, există anumite locuri în Londra în care, mai devreme sau mai târziu, fiecare din noi revine. Piccadilly Circus, de pildă. Una dintre ideile mele era să-mi stabilesc un stand acolo cu un coș de stânjenei.

– De ce nu cu mâncare? Întrebă Tommy, practic.

– Ce tipic bărbătesc! Doar mâncarea contează?

– Ce-i rău în asta? Tocmai ai topit un mic dejun strașnic. Nimeni n-are un apetit mai bun ca al tău, Tuppence, iar la ora ceaiului n-ai să mănânci stânjenei, narcise și de-alde astea. Acum, sincer, nu găsesc ideea prea grozavă. S-ar putea ca Whittington să nu fie deloc în Londra.

– Asta-i adevărat. Oricum, indiciul al doilea mi se pare mai promițător.

– Să-l auzim.

– Nu-i mare lucru. Doar un nume de botez: Rita. Whittington l-a menționat în ziua aceea.

– Propui un nou anunț: "Se caută o escroacă ce răspunde la numele de Rita"?

– Nu. Propun să raționăm logic. Acel bărbat, Danvers, a fost urmărit tot drumul, nu-i așa? Și e mult mai probabil să fi făcut-o o femeie decât un bărbat...

– Nu pricep nimic.

– Sunt absolut sigură că a fost o femeie și încă una foarte arătoasă, continuă Tuppence, calmă.

- Dacă-i vorba de aceste elemente tehnice, mă închin în fața deciziilor tale, mormăi Tommy.

- E cert că această femeie, oricine ar fi fost ea, a fost salvată.

- De unde știi?

- Dacă n-ar fi fost, cum s-ar fi aflat că Jane Finn preluase hârtiile?

- Corect. Continuă Sherlock!

- Există numai o șansă, admit că e o singură șansă, că această femeie să fi fost "Rita".

- Și dacă-i așa?

- Dacă-i așa, trebuie să căutăm printre supraviețuitorii de pe "Lusitania" până dăm de ea.

- Înseamnă că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să obținem o listă cu supraviețuitorii.

- O am. Am scris o listă mare cu problemele pe care vroiam să le știu și i-am trimis-o domnului Carter. Am primit azi-dimineață răspunsul lui, și, printre altele, acesta cuprindea și o declarație oficială cu privire la cei salvați de pe "Lusitania". Ce zici de istețimea micuței Tuppence?

- Nota maximă pentru operativitate, zero pentru modestie. Dar întrebarea e: Există vreo "Rita" pe listă?

- Tocmai asta nu știu, mărturisi Tuppence.

- Nu știi?

- Nu. Uite aici. Se apleacă amândoi deasupra listei. Vezi, sunt date prea puține nume de botez. Aproape toate sunt Dna... sau Dra...

Tommy aprobă:

- Asta complică lucrurile, murmură el, gânditor.

Tuppence se scutură în felul ei caracteristic de "terrier".

- Ei bine, nu ne rămâne decât s-o pornim de aici, asta-i tot. Vom începe cu zona Londrei. Tu doar notează adresele tuturor femeilor care locuiesc în Londra sau în împrejurimi, până îmi pun eu pălăria.

Cinci minute mai târziu tânăra pereche se afla în Piccadilly și după alte câteva secunde un taxi îi purta către Laurels, Glendower Road, nr. 7, reședința doamnei Edgar Keith, al cărui nume figura primul pe lista celor șapte adrese din buzunarul lui Tommy.

Laurels era o casă dărăpănată, retrasă de la stradă, cu câteva tufe prăpădite menite să susțină iluzia unei grădini în față. Tommy plăti taxiul

și o conduse pe Tuppence spre ușă. Când ea se pregătea să sune, el îi apucă mâna.

– Ce ai de gând să spui?

– Ce am de gând să spun? Păi, am să spun... oh, dragă, nu știu, e foarte penibil.

– Asta știu și eu, răspunse Tommy cu satisfacție. Ce femeiesc! Nici o măsură de prevedere! Acum dă-te la o parte și uită-te la ușurința cu care doar bărbații rezolvă situația. Apăsă pe butonul soneriei. Tuppence se retrase într-un loc corespunzător.

O servitoare șleampătă, cu fața extrem de murdară și o pereche de ochi pe măsură, deschise ușa.

– Bună dimineța, spuse vesel Tommy, scoțând la iveală un carnet și un creion. Din partea consiliului districtual Hampstead. Noul registru de votare. Doamna Edgar Keith locuiește aici, nu-i așa?

– Daaa, răspunse servitoarea.

– Numele de botez? Întrebă Tommy gata să scrie.

– A d-nei? Eleonor Jane.

– Eleonor, silabisi Tommy. Ceva fii sau fiice peste douăzeci și unu de ani?

– Țst!

– Mulțumesc. Tommy închise repede carnetul. Bună ziua.

Servitoarea rosti prima ei frază:

– Credeam că ați venit pentru gaze, spuse, și trânti ușa.

Tommy se alătură complicei sale.

– Ai văzut, Tuppence? O joacă de copii pentru o minte de bărbat.

– Nu mă deranjează să recunosc că, pentru prima oară, ai punctat magistral. Nu m-aș fi așteptat de la tine.

– Bună găselniță, nu-i așa? Și o putem repeta la infinit.

Ora prânzului îl găsi pe tânărul cuplu atacând cu aviditate o friptură cu cartofi prăjiți într-o obscură braserie. Colecționaseră o Gladys Mary și o Marjorie, se bosumflaseră în fața unei schimbări de adresă și se văzuseră siliți să asculte o lungă prelegere despre dreptul la vot universal din partea unei vicioase doamne americane al cărui prenume era Sadie.

– Ah! spuse Tommy trăgând o dușcă zdravănă de bere, mă simt mai bine. Care-i următorul traseu?

Carnetul zăcea pe masă, între ei. Tuppence îl deschise.

- Doamna Vandemeyer, citi ea, 20 South Audley Mansions. Domnișoara Wheeler, 43 Clapington Road, Battersea. E servitoarea unei doamne, din cât îmi amintesc, așa că, probabil n-o s-o găsim acolo, și, oricum, nu e posibil să fie ea.

- Atunci, înțeleg că doamna din Mayfair este prima indicată s-o vizităm.

- Tommy, încep să mă descurajez.

- Fruntea sus, băbuțo. Doar am știut că nu avem mari șanse. Și, în orice caz, abia am început. Dacă o dăm în bară în Londra, ne așteaptă un minunat tur al Angliei, Irlandei și Scoției.

- Adevărat, spuse Tuppence reînșufletindu-se. Și toate cheltuielile plătite! Dar, oh, Tommy, mie îmi place ca lucrurile să meargă repede. Până acum aventurile s-au ținut lanț, însă în dimineața asta m-am plictisit de moarte.

- Trebuie să-ți înăbuși pornirea asta pentru senzații vulgare, Tuppence. Amintește-ți că dacă domnul Brown e într-adevăr așa cum se spune, e de mirare că nu ne-a făcut încă felul. E o propoziție bună, chiar cu un oarecare efect literar.

- Într-adevăr ești mult mai îngâmfat decât mine... și ai mai puține motive! Hm! Însă e chiar ciudat că domnul Brown nu și-a descărcat furia pe noi. (Vezi, și eu pot s-o spun.) Ne continuăm drumul nestingheriți.

- Probabil crede că nu merită să-și pună mintea cu noi, sugeră Tommy, simplu.

Tuppence recepționează remarca foarte nemulțumită.

- Ce oribil ești, Tommy! Exact ca și cum n-am conta.

- Iartă-mă Tuppence! Am vrut să spun că noi lucrăm precum cârțițele, la întuneric, și că el habar n-are de schemele noastre mortale. Ha, ha!

- Ha, ha! îl imită Tuppence și se ridică.

South Audley Mansions era un bloc impozant, chiar în fața lui Park Lane. Numărul 20 era la etajul al doilea.

De data asta Tommy acționează cu abilitatea pe care și-o dă practica. Turul formula în fața unei femei în vârstă care arăta mai degrabă a intententă decât a servitoare.

- Numele de botez?

- Margaret.

Tommy îl transcrie silabisându-l, dar cealaltă îl întrerupe.

- Nu, gue.

- Oh, Marguerite; înțeleg, scris pe franțuzește. Se opri, apoi aruncă la plesneală: O aveam trecută pe Rita Vandemeyer, dar presupun că nu e corect.

- De cele mai multe ori așa i se spune, domnule, dar numele ei e Marguerite.

- Mulțumesc. Asta-i tot. Bună ziua.

Abia stăpânindu-și emoția, Tommy o luă la fugă pe scări, în jos. Tuppence îl aștepta la colțul scării.

- Ai auzit?

- Da. Oh, Tommy!

Tommy o mângâie pe braț cu simpatie.

- Știi, băbuțo. Și eu simt același lucru.

- E... e atât de minunat să te gândești la lucruri... care se petrec cu adevărat! - strigă Tuppence cuprinsă de entuziasm.

Mâna ei era încă în cea a lui Tommy. Ajunseseră în holul de la intrare. Deasupra lor, pe scări, se auzeau pași și voci.

Brusc, spre surprinderea lui Tommy, Tuppence îl trase într-un mic spațiu întunecos de lângă lift.

- Ce...

- Sitt!

Doi bărbați coborără treptele și se îndreptau spre ieșire. Mâna lui Tuppence îi strânse mai puternic brațul lui Tommy.

- Repede... urmărește-i. Eu nu îndrăznesc. Ar putea să mă recunoască. Nu știu cine e celălalt, dar cel mai înalt dintre ei este Whittington.

Capitolul VII

Casa din Soho

Whittington și însoțitorul său mergeau liniștiți. Tommy porni imediat în urmărire lor și ajunse la timp să-i vadă dând colțul. Pasul său mare îl ajută să recupereze teren și, când la rândul său, dădu colțul, distanța dintre el și ei era foarte mică. Străduțele din Mayfair

erau aproape goale și se gândi că era înțelept să se mulțumească doar cu a nu-i scăpa din vedere.

Activitatea aceasta era ceva nou pentru el. Deși obișnuit cu tehnica urmăririi din cărțile citite, nu fusese niciodată până acum în situația de a urmări "pe cineva" și înțelese pe dată că, în realitate, procedeul era plin de dificultăți. Presupunând, de exemplu, că ei ar fi luat pe neașteptate un taxi? În cărți, te aruncai simplu în altul, îi promiteai șoferului un bacșiș gras și gata! În situația reală, Tommy prevăzu că era foarte probabil să nu existe un al doilea taxi. De aceea ar fi fost nevoit să alege. Ce i s-ar fi întâmplat unui tânăr care aleargă întruna și insistent pe străzile Londrei? Pe arterele principale putea spera să creeze iluzia că aleargă doar după un autobuz. Dar pe aceste retrase străduțe aristocratice nu se putea aștepta decât să fie oprit de un polițai serviabil ca să dea explicații.

În această fază a gândurilor sale, un taxi dădu colțul străzii din față. Tommy își ținu respirația. Îl vor lua?

Scoase un oftat de ușurare când văzu că cei doi lăsară taxiul să treacă pe lângă ei. Traseul lor în zigzag dovedea că vroiau să ajungă cât mai repede în Oxford Street. Când, în cele din urmă, cotiră și pătrunseră în ea, continuându-și drumul spre răsărit, Tommy își mări pasul. Puțin câte puțin îi ajunse din urmă. Pe trotuarul aglomerat erau puține șanse ca ei să-i remarcă prezența, iar el era nerăbdător să prindă dacă se putea câte ceva din conversația lor. Curiozitatea nu i se îndeplini căci vorbeau pe un ton coborât, iar traficul străzii le acoperea complet glasurile.

Chiar în fața stației de metrou Bond Street cei doi traversară, cu Tommy pe urmele lor, și intrară în marele "Lyons". Aici urcară la primul etaj și se așezară la o masuță lângă fereastră. Era târziu și localul începuse să se golească. Tommy luă loc la o masă alăturată, așezându-se în spatele lui Whittington pentru a nu putea fi recunoscut. În felul acesta, putea să-l vadă din plin pe celălalt bărbat și să-l studieze în voie. Era blond, cu o față slabă, urâtă și Tommy îl catalogă ca fiind rus sau polonez. Să fi avut în jur de cincizeci de ani; umerii i se aruncau înspre spate în timp ce vorbea iar ochii, mici și vicleni, i se mișcau încontinuu.

Cum mâncase deja copios, Tommy se mulțumi să comande o mâncare galeză din brânză rumenită, turnată peste pâine prăjită cu unt și o cafea. Whittington comandă pentru el și însoțitorul lui un meniu substanțial; apoi, după ce chelnerița se retrase, își apropie scaunul mai

mult de masă și începu să vorbească grăbit și pe ton jos. Celălalt făcu la fel. Trăgând cu urechea atât cât putea, Tommy reușea să prindă doar un cuvânt ici și colo; însă esența lor părea să fie anumite directive sau ordine pe care bărbatul cel înalt și solid le dădea însoțitorului său, și cu care, acesta din urmă, din când în când, părea să nu fie de acord. Whittington i se adresa celuilalt: Boris.

De câteva ori, Tommy prinse cuvântul "Irlanda", de asemenea "propagandă", dar Jane Finn nu fu menționată. Brusc, într-un moment de liniște deplină, auzi o frază întreagă: "Ah, dar n-o cunoști pe Flossie – spunea Whittington – E o minune. Un mitropolit ar putea jura că e propria lui mamă. Are mereu glasul potrivit și ăsta-i cu adevărat cel mai important lucru".

Tommy nu auzi răspunsul lui Boris, însă îl auzi pe cel al lui Whittington la cuvintele primului și care suna cam așa: "Bine- nțeles... numai în caz de urgență..."

Apoi pierdu din nou firul. Însă, dintr-odată, frazele se auziră din nou cu claritate fie pentru că cei doi își ridicaseră glasurile fără să-și dea seama, sau fie pentru că auzul lui Tommy se ascuțise între timp. Însă, în mod cert, două cuvinte avură un efect stimulativ asupra celui ce asculta. Fură rostite de Boris și erau: "Domnul Brown."

Whittington păru să-l certe, însă el doar râse.

– De ce nu, prietene? Este un nume dintre cele mai respectabile... mai comune. Nu din cauza asta l-a ales? Ah, cât aș vrea să-l întâlnesc pe... domnul Brown!

În glasul lui Whittington apărură o inflexiune de oțel, când vorbi:

– Cine știe? Poate l-ai întâlnit deja.

– Ptiu! pufni celălalt. Asta-i poveste de adormit copiii... c istorioară bună pentru poliție. Știi ce îmi spun câteodată? Că-i o poveste inventată de nucleul central, un fel de bau-bau cu care să ne sperie. Poate să fie așa.

– Și poate să nu fie.

– Mă întreb... o fi chiar adevărat că e cu noi și printre noi, necunoscut de toți, în afară de către aleși? Dacă e așa, își păstrează bine secretul. Iar ideea e foarte bună, da. Niciodată nu știu. Ne uităm unul la altul... unul dintre noi este domnul Brown... care? El comandă, însă, în același timp, servește. Printre noi... în mijlocul nostru. Și nimeni nu știe care e...

Cu un efort, rusul de scutură de divagațiile imaginației sale. Se uită la ceas.

—Da, spuse Whittington, e timpul să mergem.

Chemă chelnărița și-i ceru să facă nota de plată. Tommy plăti de asemenea și câteva momente mai târziu, îi urma pe cei doi bărbați pe scări.

Afară, Whittington chemă un taxi și-i spuse șoferului s-o ia spre Waterloo.

Taxiuri erau din plin acolo și, înainte ca Whittington s-o fi luat din loc, un altul se ivi și trase la bordură, răspunzând mâinii ridicate a lui Tommy.

— Urmărește celălalt taxi, indică tânărul. Nu-l pierde!

Șoferul în vârstă nu manifestă nici o umbră de curiozitate. Se mulțumi să mormăie. Traficul era liniștit. Taxiul lui Tommy trase la peronul gării chiar în spatele celui al lui Whittington. Tommy îl urmă la casa de bilete. Whittington ceru un bilet la clasa întâi pentru Bournemouth. Tommy făcu la fel. Când ieși, Boris remarcă, privind la ceas: "E devreme. Mai ai aproape o jumătate de oră."

Cuvintele lui Boris făcură să se nască o nouă idee în mintea lui Tommy. Era limpede că Whittington avea să călătorească singur, în timp ce celălalt rămânea la Londra. Prin urmare, avea de ales pe care dintre cei doi să-l urmărească. Evident că nu i-ar fi putut urmări pe amândoi, afară doar dacă... La fel ca Boris, se uită la ceas, apoi la tabelul cu mersul trenurilor. Trenul pentru Bournemouth pleca la 3:30. Acum era 3:10. Whittington și Boris se plimbau în lungul peronului. Le aruncă o privire plină de îndoială, apoi se repezi în cea mai apropiată cabină telefonică. Nu îndrăzni să-și piardă timpul încercând să dea de Tuppence. După toate probabilitățile, ea mai era încă în vecinătatea lui South Audley Mansions. Însă rămânea celălalt aliat al lor. Sună la Ritz și ceru să vorbească cu Julius Hersheimmer. Urmă un clic și un bâzâit. Oh, măcar dacă tânărul american era în camera sa! După un alt clic, o voce de neconfundat rosti: "Alo."

— Tu ești, Hersheimmer? La telefon Beresford. Sunt la Waterloo. I-am urmărit până aici pe Whittington și încă pe un tip. N-am timp să-ți explic. Whittington pleacă la Bournemouth cu trenul de 3:30. Poți ajunge aici până la ora aia?

Răspunsul fu liniștitor.

– Sigur. Am să mă grăbesc.

Telefonul se decuplă. Tommy puse receptorul în furcă și scoase un oftat de ușurare. După părerea lui, Julius știa să se grăbească. Simțea instinctiv că americanul va ajunge la timp.

Whittington și Boris erau unde îi lăsase. Dacă Boris rămânea până își vedea prietenul plecat, totul era în ordine. Tommy își pipăi îngrijorat buzunarul. În ciuda cecului în alb ce-i fusese încredințat, încă nu se obișnuise să umble cu mulți bani la el. După cumpărarea biletului la clasa I până la Bournemouth, abia dacă-i mai rămăseseră câțiva șilingi. Spera că Julius va sosi mai bine aprovizionat.

Între timp, minutele se scurgeau. 3,15, 3,20, 3,25, 3,27. Probabil Julius nu va ajunge la timp. 3,29. Ușile se închideau. Tommy simți cum îl cuprinde un fior rece de disperare. Atunci o mână i se așează pe umăr.

— Iată-mă-s, fiule. Traficul vostru britanic e sub orice critică! Zi-mi repede ce-i cu escrocii.

– Ăla-i Whittington... acolo, cel care urcă, bărbatul ăla solid și brunet. Celălalt cu care vorbește este tipul străin.

– I-am ochit. Care din ei e vânatul meu?

Tommy se gândise deja la problema asta.

– Ai ceva bani la tine?

Julius scutură din cap și Tommy se albi la față.

– Cred că n-am mai mult de trei sau patru sute de dolari în momentul ăsta la mine, explică americanul.

Tommy oftă din rărunchi a ușurare.

– Oh, Doamne, voi milionarii! Nu vorbim aceeași limbă! Sări iute în vagon. Uite biletul. Whittington e omul tău!

– Al meu ești Whittington! spuse Julius, sumbru. Trenul tocmai se puse în mișcare când sări pe scară. Pe curând, Tommy! Trenul părăsi gara.

Tommy inspiră adânc. Bărbatul numit Boris venea în lungul peronului, înspre el. Tommy îl lăsă să treacă, apoi, începu din nou urmărirea.

De la Waterloo, Boris luă metroul până la Piccadilly Circus. Apoi o porni pe Shaftesbury Avenue și, în final, coti și intră pe una din străzile mărunte din Soho. Tommy îl urma la o distanță corespunzătoare.

Ajunseră în cele din urmă într-o piațetă mizeră. Aici casele aveau un aer sinistru în murdăria și starea lor de dărăpănare. Boris privi în jur

și Tommy se trase repede sub portalul unei porți primitive. Locul era aproape pustiu. Era o fundătură, și, ca atare, nu exista trafic. Felul foarte atent în care Boris privise în jurul său, stimulă imaginația lui Tommy. Din umbra portalului îl urmări cum urcă treptele unei case, care arăta ca dracu, și-l văzu bătând în ușă într-un ritm anumit. Ușa se deschise prompt, el îi spuse câteva cuvinte portarului, apoi păși înăuntru. Ușa se închise la loc.

În situația dată, Tommy își pierdu capul. Ce-ar fi trebuit să facă, ce ar fi făcut orice om întreg la minte, era să stea liniștit și să-și aștepte omul să iasă din nou. Ceea ce făcu el era cu totul străin de bunul său simț și de prudența care, de regulă, îl caracterizau. Ceva, asemănător unui blitz îi fulgeră creierul. Fără să se gândească se duse și el și urcă treptele, imitând cum putu mai bine ciocănitul acela special.

Ușa se deschise cu aceeași promptitudine de mai înainte și un om cu o față de ticălos și capul ras apărură în cadrul ei.

– Ei bine? mârâi el.

În momentul acela Tommy își dădu seama de tâmpenia pe care o făcuse și reveni cu picioarele pe pământ. Dar nu îndrăzni să ezite. Articulă primele cuvinte ce-i veniră în minte.

– Domnul Brown? întrebă el.

Spre surpriza lui, omul se dădu la o parte și-i arătă cu degetul peste umăr:

– La etaj, a doua ușă pe stânga.

Capitolul VIII

Aventurile lui Tommy

Deși zăpăcit de cuvintele omului, Tommy nu ezită. Dacă îndrăzneala îl servise cu succes până atunci, era de sperat să-l servească și pe mai departe. Intră liniștit în casă și urcă scările șubrede. Totul în casa aia era cum nu se poate mai jegos. Tapetul murdar, a cărui culoare inițială nu se mai putea distinge, atârna liber în fășii pe pereți. În toate colțurile erau imense mase gri de pânze de păianjen.

Tommy înaintă fără grabă. Când ajunse pe la jumătatea drumului, îl auzi pe omul de jos intrând într-o cameră din spate. Era clar că nu plana încă nici o bănuială asupra lui. Să bați la ușa și să întrebi de "Domnul Brown" părea să fie cu adevărat o comportare rezonabilă și firească.

În capătul scărilor, Tommy se opri și chibzui asupra mișcării următoare. În fața lui se deschidea un coridor îngust, cu uși de o parte și de alta. Prin cea mai aproape de el, pe stânga, răzbătea un murmur de voci joase. Spre camera asta fusese îndrumat. Dar, ceea ce îi atrase în mod fascinant privirea fu o mică nișă, imediat în dreapta lui, pe jumătate ascunsă de o draperie răpcigoasă de catifea. Era chiar în dreptul ușii de pe partea stângă, și, datorită unghiului său, permitea o bună vedere a părții de sus a scărilor. Ca ascunziș pentru o persoană, sau două mai înghesuite, era ideală, căci avea cam două picioare adâncime și trei lățime. Tommy se simți atras cu putere de nișa aceea. Chibzui lucrurile în felul său încet și serios, ajungând la concluzia că mențiunea "Domnul Brown" nu se referea la persoana ca atare ci era, după toate probabilitățile, parola folosită de cei din bandă. Faptul că printr-un miracol o folosisese și el, făcuse să fie primit în casă. Până acum nu stărnise nici o bănuială. Însă trebuia să se decidă repede asupra următorului pas.

Presupunând că ar fi intrat cu îndrăzneală în camera de pe stânga coridorului. Simplul fapt că fusese admis în casă ar fi fost suficient? Poate i s-ar fi cerut și o altă parolă sau, în orice caz, o dovadă a identității. Era clar că portarul nu-l cunoștea pe toți membrii bandei după înfățișare, dar sus lucrurile puteau sta altfel. În general, se părea că norocul îl ajutase până acum, însă nu era indicat să forțeze coarda. Să intre în acea cameră ar fi fost un risc imens. Nu putea să se bazeze pe un rol nedefinit; mai devreme sau mai târziu avea să se trădeze și atunci, doar dintr-o nesăbuiță, toate șansele s-ar fi dus de râpă.

De jos se auziră din nou bătăile codificate. Hotărându-se, Tommy se strecură în nișă și trase cu grijă draperia, astfel încât să-l ascundă complet vederii. În catifeaua veche erau câteva destrămături care îi dădeau posibilitatea să vadă bine dincolo de ea. Își făcu planul că de acolo putea urmări în voie evenimentele, iar apoi, dacă era cazul, se putea alătura și el celorlalți, modelându-și comportarea după a noului sosit.

Omul care ajunsese în capul scărilor cu un pas ușor, furișat, îi era total necunoscut lui Tommy. Se vedea clar că aparținea drojdiei societății.

Fruntea îngustă de gânganie, maxilarul de criminal, bestialitatea întregii sale înfățișări erau ceva nou pentru Tommy, deși era tipul de om pe care Scotland Yardul l-ar fi recunoscut dintr-o privire.

Omul trecu prin fața nișei respirând greoi. Se opri în fața ușii opuse și repetă bătăile semnal. O voce dinăuntru spuse ceva, bărbatul deschise ușa și intră în cameră, oferindu-i lui Tommy posibilitatea de a zări o clipă interiorul. Se gândi că trebuie să fi fost patru sau cinci persoane care stăteau în jurul unei mese mari care ocupa aproape tot spațiul, însă atenția îi fu reținută de un bărbat înalt, ras în cap, cu o barbă scurtă, marinărească, ce stătea în capul mesei și avea niște hârtii în față. La intrarea noului venit își ridică privirea și cu o corectă, dar curioasă pronunție, care îi atrase atenția lui Tommy, întrebă:

- Numărul tău, tovarășe?
- Paisprezece, șefu' răspunse răgușit celălalt.
- Corect.

Ușa se închise din nou.

"Dacă ăsta nu-i hun, eu sunt olandez!" își spuse Tommy. Iar acțiunea se desfășoară deosebit de bine pusă la punct... așa cum procedează ei întotdeauna. Noroc că nu m-am băgat. Aș fi spus un număr greșit și aș fi dat de dracu. Mai bine rămân aici. Hopa, alte băți!"

Vizitatorul acesta se dovedi a fi un tip total diferit de cel precedent. Tommy recunoscu în el un membru al mișcării irlandeze "Sinn Fein". Organizația domnului Brown era un concern de mare anvergură. Criminalul de drept comun, gentlemanul irlandez rasat, ștersul rus și eficientul neamț, maestrul de ceremonii! O adunătură cu adevărat ciudată și sinistră! Cine era acest om care învârtea pe degete aceste curioase zale multicolore ale unui lanț necunoscut?

Și în cazul de față procedura fu aceeași. Ciocănitul ca semnal, întrebarea numărului și răspunsul "corect".

În ușa de jos, urmară două băți succesive. Primul bărbat îi era complet necunoscut lui Tommy. Îl catalogă ca fiind un funcționar de orăș. Un om liniștit, cu figură de intelectual, îmbrăcat cam sărăcăcios. Al doilea aparținea clasei muncitoare, iar chipul lui îi era vag familiar lui Tommy.

Trei minute mai târziu sosi un altul, un om cu o înfățișare de conducător, elegant îmbrăcat și evident de familie bună. Nici chipul acestuia nu-i era necunoscut tânărului din nișă, deși pe moment, nu știa de unde să-l ia.

După sosirea lui urmă o lungă așteptare. De fapt, Tommy trase concluzia că adunarea era acum completă și tocmai era pe punctul să se strecoare din ascunzătoarea sa, când un alt ciocănit îl făcu să se ascundă la loc.

Acest ultim sosit urcă scările atât de ușor încât ajunsese în dreptul lui Tommy înainte ca tânărul să-și fi dat seama de prezența lui.

Era un bărbat scund, foarte palid, cu un aer blând, aproape feminin. Pomeții în formă de unghi îi trădau descendența slavă, altfel nu avea nimic care să-i indice naționalitatea. În timp ce ajunsese în dreptul nișei, întoarse ușurel capul. Ochii ciudat de strălucitori păreau să străpungă draperia. Lui Tommy îi veni greu să creadă că omul nu știa că el era acolo și se înfioră fără să vrea. Nu avea mai multă imaginație decât majoritatea tinerilor englezi, dar nu-și putu alunga impresia că omul acela emana o forță ieșită din comun. Creatura îi reamintea de un șarpe veninos.

Un moment mai târziu, impresia i se adeveri. Noul sosit bătu la ușă la fel ca și ceilalți, însă primirea lui fu complet diferită. Bărbatul cu barbă se ridică în picioare și toți ceilalți îi urmară exemplul. Neamțul înaintă și-i strânse mâna, bătând din călcăie.

– Suntem onorați, spuse el. Suntem extrem de onorați. Mi-a fost tare teamă că nu va fi posibil.

Celălalt răspunse cu un glas coborât, ce avea ceva șuierător în el.

– Au existat dificultăți. Mă tem că a doua oară va fi imposibil. Însă o întrunire e esențială... pentru a-mi defini politica. Nu pot face nimic fără... domnul Brown. E aici?

Schimbarea din glasul neamțului fu notabilă în timp ce răspunse cu o ușoară ezitare:

– Am primit un mesaj. Îi este imposibil să se prezinte personal. Se opri, dând o ciudată impresie că lăsase fraza neterminată.

Un zâmbet foarte slab trecu peste fața celui alt. Privi circular chipurile tulburate ale celor din jur.

– Ah! Înțeleg. Am citit despre metodele lui. Lucrează din umbră și nu se încrede în nimeni. Totuși, nu-i exclus să fie printre noi, acum... Se uită din nou în jur, și din nou aceea expresie de teamă apărui pe fețele celor prezenți. Fiecare părea să-și privească vecinul cu neîncredere.

Rusul își mângâie bărbia.

– S-ar putea. Să începem.

Neamțul păru să-și revină. Îi indică locul din capul mesei pe care îl ocupase până atunci. Rusul refuză, însă celălalt insistă.

– E locul cel mai potrivit pentru... Numărul Unu, spuse el. Poate vrea numărul paisprezece să închidă ușa?

În momentul următor Tommy se confruntă doar cu privescerea panoului de lemn și cu murmurul nedeslușit al vocilor de dincolo de el. Simți că îl apucă neastâmpărul. Discuția pe care o auzise îi stârnise curiozitatea. Simți nevoia să afle și mai mult, cu orice preț.

De jos nu se auzea nici un zgomot și era puțin probabil ca portarul să urce la etaj. După ce ascultă atent câteva clipe, scoase capul de după draperie și privi în jur. Coridorul era pustiu. Tommy se aplecă și își scoase pantofii, ieși din nișă în vârful picioarelor, apoi, îngenunchind își lipi urechea de gaura cheii ușii din fața lui. Spre marea lui supărare nu reuși să audă mare lucru; câte un cuvânt ici și colo, asta în cazul în care cineva ridica glasul, ceea ce nu făcea decât să-i ațâțe și mai mult curiozitatea.

Mănerul ușii îl tenta grozav. L-ar fi putut apăsa atât de ușor și imperceptibil astfel ca cei din cameră să nu observe nimic. Cu foarte mare grijă, hotărî că ar putea-o face. Foarte ușurel, o fracțiune de milimetru din când în când; apăsa pe mâner, ținându-și respirația de prea multă concentrare. Încă puțin... și încă puțin... oare nu va mai termina niciodată? Ah! În sfârșit, reuși s-o apese complet.

Rămase așa câteva clipe, apoi inspiră adânc și împinse ușurel spre interior. Ușa nu se clinti. Tommy era necăjit. Dacă trebuia să împingă mai cu forță, aproape sigur ar scârțâi. Așteptă până ce glasurile se ridicară puțin și apoi încercă din nou. Nici de data asta nu se întâmplă nimic. Își mări forța. Să fi fost nemernica asta de ușă înțepenită? În final, disperat, împinse cu toată puterea. Dar ușa rămase neclintită și, în cele din urmă, adevărul i se revelă. Era fie încuiată, fie zăvorâtă pe dinăuntru.

Preț de câteva clipe indignarea lui Tommy nu cunoscuse limite.

– Blestemat lucru, își zise. Ce plasă ordinară!

Când se mai potoli, se pregăti să facă față situației. Era clar că prima mișcare pe care o avea de făcut era să aducă mânerul în poziția lui originală. Dacă i-ar fi dat drumul brusc, aproape sigur cei din încăperea ar fi observat, așa că, cu aceeași infinită grijă și crispă, urmă metoda de mai înainte. Totul decurse bine și, oftând ușurat, tânărul se ridică în

picioare. Tommy avea un gen de tenacitate ca de bulldog care nu-l lăsa să cedeze prea ușor. Făcut pe moment șah-mat, era departe de a abandona lupta. Ținea cu tot dinadinsul să afle ce se vorbea înăuntru. Cum primul plan eșuase, trebuia să găsească altul.

Se uită împrejur. Puțin mai înainte, pe stânga, era o altă ușă. Se strecură ușurel până la ea. Ascultă câteva clipe, apoi încercă clanța. Aceasta se deschise și Tommy intră.

Camera liberă era mobilată ca un dormitor. Ca de altfel totul în casă, mobila stătea gata să se prăbușească în fărâme iar murdăria părea mai abundentă decât oriunde.

Însă ceea ce îl interesă pe Tommy era ceea ce sperase să găsească, și anume, o ușă de comunicare între cele două camere, pe stânga, lângă fereastră. Închizând-o cu grijă pe cea din urma sa dinspre coridor, se îndreptă spre cealaltă și o examinează îndeaproape. Avea un zăvor tras. Zăvorul era grosolan și se vedea că nu fusese folosit de multă vreme. Mișcându-l ușurel într-o parte și-n alta, reuși în cele din urmă să-l deschidă, fără să facă prea mult zgomot. Apoi repetă deja cunoscutele manevre cu mânerul ușii și operațiunea fu încununată de succes, de astă dată. Crăpă puțin ușa, atât cât să poată auzi ce se discuta dincolo. Pe partea cealaltă a ușii atârna o draperie de catifea care îl ascundea privirilor, însă era în stare să recunoască glasurile cu destul de multă acuratețe.

Vorbea irlandezul din mișcarea "Sinn Fein". Glasul său puternic era de neconfundat.

- Toate sunt bune. Dar esențialul e să avem bani mai mulți. N-avem bani, n-avem rezultate!

O altă voce, pe care Tommy o bănuia a fi a lui Boris, răspunse:

- Poți garanta că vor fi rezultate?

- De azi într-o lună... mai curând sau mai târziu, după cum doriți, vă garantez că în Irlanda se va instaura un regim de teroare care va zgudui din temelii Imperiul Britanic.

Urmă o pauză, apoi se auzi o voce moale, sibilină a Numărului Unu.

- Bine! Vei avea banii. Boris, te vei ocupa de asta.

Boris puse o întrebare:

- Via americanii de origine irlandeză și domnul Potter, ca de obicei?

- Cred că va fi în regulă, rosti un glas nou, cu o intonație transatlantică, deși aș vrea să precizez că lucrurile sunt puțin mai complicate. Nu mai există simpatia de până acum, în schimb predispoziția de a-i lăsa pe irlandezi să se ocupe de afacerile lor fără intervenția americană.

Tommy și-l imaginează pe Boris ridicând din umeri în timp ce răspundea:

- Ce contează din moment ce banii sosesc din Statele Unite numai de formă?

- Marea dificultate e debarcarea munițiilor, spuse irlandezul. Banii se transferă destul de ușor, mulțumită colegului nostru de față.

O altă voce, pe care Tommy și-o imaginează ca fiind a bărbatului înalt, cu alură de conducător, și al cărui chip îi era vag cunoscut, spuse:

- Gândește-te ce-ar simți cei din Belfast dacă te-ar auzi!

- Rămîne, deci, stabilit, rosti glasul sibilin. Acum, în problema creditului pentru un ziar englezesc... ai fixat detaliile în mod satisfăcător, Boris?

- Așa cred.

- E bine. La nevoie, o dezmințire oficială din partea Moscovei va fi bine venită.

Urmă o pauză după care vocea limpede a neamțului sparse tăcerea:

- Sunt însărcinat de către... domnul Brown, să vă prezint raportul privind fiecare sindicat. Al minerilor este cel mai satisfăcător. Pe cei din căile ferate trebuie să-i reținem. S-ar putea să se ivească probleme cu Societatea inginerilor.

În tăcerea lungă ce se lăsa se putea auzi doar foșnetul hârtiilor și câte un cuvânt de explicație al neamțului. Apoi Tommy auzi o ușoară tamburină a unor degete, în masă.

- Și... data, prietene? întrebă Numărul Unu.

- 29.

Rusul păru să reflecteze.

- E cam devreme.

- Știu. Însă a fost stabilită de principalii lideri laburiști și nu trebuie să pară că ne amestecăm prea mult. Trebuie lăsați să creadă că întreaga acțiune le aparține.

Rusul răsă încetișor, ca și cum s-ar fi amuzat.

- Da, da, spuse. Adevărat. Nu trebuie să bănuiască faptul că ne folosim de ei pentru scopurile noastre. Sunt oameni cinstiți...și tocmai de asta sunt valoroși pentru noi. E ciudat... însă nu se poate face o revoluție fără oameni cinstiți. Instinctul gloatei e infailibil. Se opri, apoi repetă, ca și cum fraza i-ar fi făcut plăcere: Fiecare revoluție a avut oamenii ei cinstiți. După aceea au fost repede eliminați.

În glasul său era o notă sinistră.

Neamțul reveni:

- Clymes trebuie să plece. E prea idealist. Numărul paisprezece va avea grijă de asta.

Urmă un murmur înfundat.

- E în regulă, șefu. Apoi după câteva clipe: Dar, în cazul că voi fi arestat?

- Vei avea cel mai bun avocat care să te apere, răspunse, liniștit, neamțul. În orice caz, vei purta mănuși imprimate cu amprentele unui binecunoscut spărgător. N-ai de ce să te temi.

- Nu, nu mă tem, șefu. Totul pentru cauză! Sângele va curge șiroaie pe străzi, cum se spune. Vorbea cu o plăcere macabră. Uneori mă gândesc la asta. La diamante și perle rostogolindu-se în mocirlă pentru oricine vrea să le culeagă!

Tommy auzi hârșăitul unui scaun. Apoi, Numărul Unu luă iar cuvântul:

- Atunci, totu-i aranjat. Sunteți siguri de succes?

- Eu... cred că da. Însă neamțul vorbea mai puțin convingător ca de obicei.

Glasul Numărului Unu sună brusc periculos:

- Ce nu merge?

- Nimic, dar...

- Dar ce?

- Liderii laburiști. Fără ei, după cum spuneți, nu putem face nimic. Dacă ei nu declară grevă generală pe 29...

- De ce n-ar face-o?

- Pentru că sunt cinstiți, așa cum ați spus. Și, în ciuda tuturor eforturilor pe care le facem pentru a discredita guvernul în ochii lor, nu sunt sigur că nu li s-au făcut promisiuni secrete în care cred.

- Dar...

- Știu. Îl înjură neîncetat. Însă, în mare, opinia publică e de partea guvernului, iar ei vor ține cont de asta.

Din nou degetele rusului tamburinară pe masă.

- La obiect, prietene. Mi s-a dat de înțeles că ar exista un document care ne poate asigura succesul.

- Așa este. Dacă acest document ar fi pus în fața liderilor, rezultatul ar fi imediat. L-ar da publicității prin radio în întreaga Anglie și s-ar declara pentru revoluție fără ezitare. Guvernul ar cădea complet și definitiv.

- Și atunci ce mai așteptați?

- Documentul în sine, răspunse neamțul, brutal...

- Ah! Nu-i în posesia voastră? Dar știi unde e?

- Nu.

- Există cineva care știe?

- O singură persoană... poate. Nici de asta nu suntem siguri.

- Cine e persoana?

- O fată.

Tommy își ținu respirația.

- O fată? Glasul rusului era batjocoritor. Și n-ai făcut-o să vorbească? În Rusia avem metode să facem o fată să vorbească.

- Cazul ăsta e special, spuse neamțul tăfnos.

- Cum... special? se opri, apoi continuă. Unde-i fata acum?

- Fata?

- Da.

- E...

Însă Tommy nu mai auzi restul. O lovitură năpraznică se abătu asupra capului său și totul în jur se întunecă.

Capitolul IX

Tuppence se angajează ca servitoare

Când Tommy porni în urmărirea celor doi bărbați, Tuppence făcu apel la întreaga ei stăpânire de sine ca să nu-l însoțească. Cricum, se reținu cum putu, consolându-se cu gândul că

raționamentul ei fusese dictat de evenimente. Fără îndoială cei doi coborâseră de la al doilea etaj și acel fir subțire numit "Rita" îi pusese o dată în plus pe "Tinerii Aventurieri" pe urmele lui Jane Finn.

Problema era ce să facă mai departe? Lui Tuppence nu-i plăcea să stea pe tânjeală. Tommy avea acum cu totul altceva de făcut, nu se putea baza pe el în chestiunea de față și fata se simți oarecum pierdută. Își îndreptă pașii spre ușa de la intrarea holului clădirii. Holul era acum ocupat de un mic liftier care lustruia feronieria de alamă și fluiera o melodie la modă cu multă vigoare și cu o acuratețe destul de rezonabilă.

La ivirea lui Tuppence, ridică privirea. Fata avea un "vino-ncoace" nativ și, în orice caz, se înțelegea cu băieții mici. O undă de simpatie păru să se instaleze pe loc între cei doi. Fata gândi că un aliat în tabăra dușmană, cum se zice, nu era de disprețuit.

– Ei, William, rosti ea zglobie, în cel mai tipic stil matinal din spital, strălucesc, strălucesc?

Băiatul zâmbi cu importanță.

– Albert, domnișoară, o corectă el.

– Albert să fie, spuse Tuppence. Privi misterios de jur împrejurul holului. O făcu intenționat mai insistent pentru ca Albert să observe. Se apropie de el și coborî glasul: Am o vorbă cu tine, Albert.

Albert lăsă lustruitul și rămase ușor cu gura căscată.

– Uite! Știi ce-i asta? Cu un gest teatral, dădu la o parte pardesiul și scoase la vedere o mică insignă emailată. Era extrem de puțin probabil ca Albert să aibă cea mai mică idee despre ce ar putea fi, (pentru planul lui Tuppence ar fi fost fatal), deoarece insigna în cauză era o invenție a arhidiaconului pentru corpul de instrucție local, la începutul războiului. Prezența ei în pardesiul lui Tuppence se datora faptului că, cu o zi sau două mai înainte, o folosisese ca să-și prindă câteva flori la rever. Însă Tuppence avea ochiul ager și observase colțul unui roman detectiv de trei penny ieșind din buzunarul lui Albert, iar imediata dilatare a ochilor lui îi dovedi că tactica ei fusese bună și că pește la mușcase momeala.

– Forțele Detectivilor Americani! șuieră ea.

Albert crezu.

– Doamne! murmură estatic.

Tuppence dădu din cap cu un aer atotștiutor.

– Știi pe cine urmăresc? Întrebă cu blândețe.

- Albert, cu ochii măriți, întrebă fără suflare:
 – Pe cineva de aici, de la vreunul din etaje?
 Tuppence confirmă și își ridică arătătorul.
 – Nr. 20. Își spune Vandemeyer! Ha! ha!
 Mâna lui Albert alunecă spre buzunar.
 – O escroacă? întrebă repede.
 – Escroacă? se poate spune și așa. În America e numită Rita cea iute.
- Rita cea iute, repetă Albert ca în transă. Oh, e ca-n filme.
 Era. Tuppence se socotea o mare cinefilă.
 – Annie spunea mereu că e soi rău, continuă băiatul.
 – Cine e Annie? întrebă nedumerită Tuppence.
 – Servitoarea casei. Pleacă azi. De multe ori mi-a spus: "Reține cuvintele mele, Albert, nu m-ar mira dacă ar veni poliția după ea în una din zilele astea". Exact ca acum. Dar rămâi trăznit când te uiți la ea, nu-i așa?
- E destul de frumoasă, admise Tuppence, neglijent. Îi e de folos în planurile ei, fi sigur. Apropo, poartă smaralde?
- Smaralde? Astea sunt pietre verzi, nu-i așa?
 Tuppence aprobă.
- De asta o urmărim. Îl știi pe bătrânul Rysdale?
 Albert scutură din cap.
- Peter B. Rysdale, regele petrolului?
 – Mi se pare cumva cunoscut.
- Jucăriile lucitoare i-au aparținut. Cea mai grozavă colecție de smaralde din lume. Valorează milioane de dolari!
- Văleu! rosti prost Albert. Seamănă din ce în ce mai mult cu un film.
- Tuppence zâmbi, mulțumită de efectul eforturilor sale.
- Încă n-avem dovada concretă. Însă o urmărim. Și – făcu cu ochiul cu subînțeles – cred că de data asta n-o s-o mai șteargă cu comoara.
- Albert emise o altă exclamație de încântare.
- Ține minte, băiete, nu suflă o vorbă, rosti brusc Tuppence. Cred că n-ar trebui să-ți explic, dar în Statele Unite știm cum să recunoaștem, dintr-o privire, un tip deștept.

- Nu spun un cuvîntel, se grăbi să protesteze Albert. N-aş putea face şi eu ceva? Un pic de filaj, poate, sau ceva asemănător?

Tuppence se prefăcu că reflectează, apoi scutură din cap.

- Deocamdată nu, însă am să te ţin minte, fiule. Ce-i cu fata care zici că pleacă azi?

- Annie? O schimbare obişnuită, se spune. Dar Annie zice că servitoarele sunt în ziua de azi cineva, şi trebuie tratate cum se cuvine şi, după cum a bârfit-o, doamnei nu-i va fi prea uşor să găsească alta.

- Nu? rosti Tuppence pe gânduri. Mă întreb...

În minte i se contură o idee. O rumegă câteva clipe, apoi îl bătu pe Albert pe umăr.

- Ascultă aici, fiule, mintea mea lucrează. Ce-ar fi dacă i- ai pomeni de o tânără verişoară, sau o prietenă de-a ta care ar putea ocupa locul vacant? Ai prins ideea?

- Ba bine că nu! sări Albert. Lăsaţi pe mine, domnişoară şi- am să aranjez totul la fix.

- Aşa flăcău mai zic şi eu! îl laudă Tuppence. Poţi să-i spui că tânăra e gata oricând. Să mă anunţi dacă totul e O.K. Voi fi primprejur mâine, la unsprezece.

- Unde să vă anunţ?

- Ritz, răspunse laconic Tuppence. Numele de Cowley.

Albert o privi cu invidie.

- Trebuie să fie o slujbă straşnică să fii detectiv.

- Sigur că este, aprobă Tuppence, mai ales când bătrânul Rysdale plăteşte nota. Dar nu fi necăjit, fiule. Dacă totul merge bine, ai să ajungi şi tu să-ţi faci ucenicia.

Cu promisiunea asta îşi luă rămas bun de la noul ei aliat şi ieşi grăbită din South Audley Mansions, încântată de felul în care lucrase în dimineaţa aceea.

Însă nu era timp de pierdut. Se duse direct la Ritz şi-i scrisese câteva cuvinte domnului Carter. După ce le expedie, şi cum Tommy nu se întorsese încă, ceea ce nu o surprindea, porni într-o expediţie de cumpărături care, cu o pauză pentru un ceai asortat cu prăjituri, îi ocupă ziua până după şase, şi se întoarse frântă însă satisfăcută de achiziţiile ei. Începând cu un magazin de îmbrăcăminte ieftină şi trecând prin alte câteva de mîna a doua, îşi încheiase ziua la un coafor scump. Acum, în singurătatea camerei sale, admiră această din urmă ispravă. Cinci minute mai târziu zâmbea mulţumită imaginii din oglindă. Cu un dermatograf îşi

întări linia sprâncenelor, fapt care, combinat cu blondul bogat al perucii o schimbau în așa măsură încât era convinsă că nici dacă s-ar întâlni nas în nas cu Whittington, acesta n-ar recunoaște-o. Dacă și-ar pune în pantofi talonete ca s-o mai înalțe, și bonetă și șorț, deghizarea ar fi și mai grozavă. Din experiența dobândită în spital știa foarte bine că o infirmieră fără uniformă era aproape în mod frecvent nerecunoscută de pacienții ei.

"Da", rosti tare Tuppence, vorbind cu imaginea ei din oglindă, "vei reuși". Apoi își reluă înfățișarea obișnuită.

Cina a fost solitară. Tuppence era cam mirată de neîntoarcerea lui Tommy. Julius, de asemenea, lipsea... dar absența lui i se părea explicabilă. Activitățile sale multiple nu se limitau doar la Londra, iar aparițiile și disparițiile lui bruste fuseseră acceptate de către "Tinerii Aventurieri" ca făcând parte din munca lui de zi cu zi. N-ar fi fost de mirare să fi plecat la Constantinopole, dacă i s-ar fi spus că acolo se găsea verișoara lui. Energicul tânăr reușise să le facă viața imposibilă unora de la Scotland Yard, iar telefonistele de la Amiralitate se îngrozeau când auzeau de-acum cunoscutul "Alo". În doar trei ore întorsese pe dos prefectura din Paris și revenise cu ideea inspirată probabil de un funcționar francez istovit că adevăratul indiciu al dezlegării misterului trebuia căutat în Irlanda.

"Cred că a și pornit într-acolo", gândi Tuppence. "Foarte bine, numai că eu mă plictisesc! Sunt plină de vești și n-am cui să i le spun! Și Tommy ăsta putea să telefoneze! Mă întreb unde e. Oricum, n-a putut <pierde trenul>, cum se spune. Asta îmi amintește..." Și domnișoara Cowley se adânci în meditație și îl evocă pe micul liftier.

Zece minute mai târziu, tânăra doamnă stătea cuibărită confortabil pe pat, fumând și citind cu atenție aventurile lui "Garnaby Williams, băiatul detectiv", pe care, alături de câteva romane polițiste de trei penny, tocmai îl achiziționase. Gândea, și pe bună dreptate că, înainte de a da din nou ochii cu Albert, n-ar fi fost rău să se înarmeze cu o doză suplimentară de culoare locală.

Dimineață primi un bilet de la domnul Carter:

"Dragă domnișoară Tuppence,

Ai avut un start splendid și te felicit. Cred, totuși, că trebuie să-ți atrag din nou atenția asupra riscurilor pe care ți le asumai, mai ales dacă ești hotărâtă să urmezi calea pe care mi-ai indicat-o. Oamenii aceștia sunt extrem de desperați și incapabili de orice îndurare sau milă. Mă gândesc

că, probabil, ai subestimat pericolul și, de aceea, țin să te avertizez din nou că nu-ți pot promite nici un fel de protecție. Ne-ai furnizat informații prețioase și, dacă vrei să te retragi, nimeni nu o să te condamne. Oricum, studiază bine problema înainte de a lua o decizie.

Dacă, în ciuda avertizării mele, te vei hotărî să mergi înainte, vei găsi lucrurile bine puse la punct. Vei susține că ai lucrat doi ani la domnișoara Dufferin, Vicariatul Llanelly, de la care doamna Vandemeyer poate cere referințe.

Îmi permiți unul sau două sfaturi? Ține-te cât mai aproape de adevăr... asta micșorează pericolul "scăpărilor". Îți sugerez să te prezinți ca ce ești de fapt, o fostă infirmieră voluntară, care și-a ales meseria de a servi în casă. În prezent există multe asemenea fete. Asta va explica anumite exprimări sau comportări care altfel ar putea trezi bănuiele.

Orice vei decide, îți urez succes.

Al dumitale prieten,
DI. CARTER"

Însuflețirea lui Tuppence spori vertiginos. Atenționările domnului Carter trecură pe lângă ea, nebăgate în seamă. Tânăra doamnă avea prea mare încredere în ea însăși ca să catadicsească să țină cont de ele.

Cu o anumită reținere, abandonă partitura interesantă pe care și-o pregătise. Deși nu avea îndoieli în ceea ce privea talentul ei de a juca un rol chiar și necunoscut, avea totuși prea mult bun simț ca să nu vadă forța argumentelor domnului Carter.

Încă nu primise nici un mesaj de la Tommy, însă poșta de dimineață aduse o carte poștală oarecum murdară cu cuvintele "E O.K." mângălite pe ea.

La 10:30 examină cu mândrie un geamantan din cositor ce conținea noile ei achiziții. Era artistic lucrat. Roșind puțin, telefonă să-i fie trimis un taxi. Călători până la Paddington și lăsă geamantanul la bagaje de mână. Apoi apără cu o geantă de mână și intră în toaleta doamnelor. După alte zece minute, o Tuppence metamorfozată ieșea cuminte din gară și se urca într-un autobuz.

Era puțin trecut de unsprezece când Tuppence intră în holul de la South Audley Mansions. Albert era în așteptare, îndeplinindu-și îndatoririle într-un mod cam aiurit. Nu o recunoscă imediat pe Tuppence. Când își dădu seama, admirația sa crescă.

– Al naibii să fiu dacă v-am cunoscut! Ținuta asta m-a zăpăcit.
– Mă bucur că-ți place, răspunse Tuppence, modestă. Apropo, sunt sau nu verișoara ta?

– Oh, și glasul dumneavoastră! strigă încântat băiatul. E englezesc get-beget! Nu, am spus că un prieten de-al meu știe o fată. Annie n-a fost deloc încântată. A rămas până azi... din obligație, zice ea, dar realitatea e că vrea să vă îndepărteze de aici.

– Drăguță fată, spuse Tuppence.

Albert nu sesiză ironia.

– Are stil și nu-și risipește arginții... dar pe cuvântul meu, nu știe să se stăpânească. Vreți să urcați acum, domnișoară? Intrați în lift. Numărul 20 ați spus? Și făcu cu ochiul.

Tuppence îl strivi sub o privire aspră și păși în lift.

În timp ce suna la nr. 20, Tuppence era conștientă că ochii lui Albert coborau încetisor la nivelul gleznelor.

O femeie tânără, dichisită, deschise ușa.

– Am venit pentru post, spuse Tuppence.

– E un loc nenorocit, rosti fără ezitare tânăra femeie. Obișnuita pisică bătrână... căreia nimic nu-i convine. M-a acuzat că am umblat la scrisorile ei. Pe mine! Plicul nu era în întregime lipit, asta-i tot. Niciodată nu e nimic în coșul de hârtii... arde tot. E o femeie rea, asta e. Haine scumpe, dar n-are clasă. Bucătăreasa știe ceva despre ea... dar nu spune... îi e frică de moarte de ea. Și-i bănuitoare!!! Dacă te vede vorbind cu cineva, imediat vine peste tine. Pot să-ți spun...

Însă ce-ar fi putut mărturisi Annie mai mult, Tuppence n-avea să afle niciodată, căci, în acel moment, o voce limpede, cu o specifică notă metalică, strigă:

– Annie!

Tânăra femeie tresări ca lovită.

– Da, doamnă.

– Cu cine vorbești?

– E o tânără care întreabă de post, doamnă.

– Atunci, adu-o aici, imediat.

– Da, doamnă.

Tuppence fu îndrumată spre o cameră pe partea dreaptă a coridorului lung. O femeie stătea lângă cămin. Nu mai era la prima

tinerețe, iar frumusețea de netăgăduit pe care o posedă era aspră și un pic vulgară. În tinerețe trebuie să fi fost orbitoare. Părul auriu, datorat și unui ușor ajutor al vopselei, stătea strâns într-un coc la ceafă, ochii, de un albastru electric fascinant, păreau să posede puterea de a pătrunde în adâncul sufletului oricărei persoane pe care o privea. Trupul ei elegant era înfășurat într-o minunată rochie de casă indigo. Și totuși, în ciuda grației ei învăluitoare și a frumuseții aproape eterice a chipului său, simțai instinctiv prezența unui "ceva" puternic și amenințător, un fel de duritate metalică ce-și găsea expresia în tonul vocii sale și-n privirea sfredelitoare a ochilor ei.

Pentru prima dată lui Tuppence îi era frică. Nu-i fusese frică de Whittington, însă femeia aceasta era diferită. Ca fascinată, urmări linia crudă a gurii roșii, curbate, și din nou se simți cuprinsă de panică. Obișnuită-i stăpânire de sine o părăsi. Își dădu vag seama că a o păcăli pe această femeie nu era același lucru cu a-l păcăli pe Whittington. În minte îi veniră avertizările domnului Carter. Într-adevăr aici nu se putea aștepta la îndurare.

Învingând acel instinct de panică ce o îndemna s-o ia la sănătoasa fără întârziere, Tuppence susținu privirea doamnei cu fermitate și respect.

Ca și cum prima scrutare fusese satisfăcătoare, doamna Vandemeyer îi arătă un scaun.

– Poți să stai jos. Cum ai auzit că am nevoie de servitoare?

– Printr-un prieten care îl cunoaște pe liftierul de aici. El s-a gândit că locul mi s-ar potrive.

Din nou privirea sfredelitoare o străpunse:

– Vorbești ca o fată cu educație?

Cu destulă abilitate, Tuppence își expuse imaginara carieră conform indicațiilor domnului Carter. În timp ce vorbea, i se păru că atitudinea încordată a doamnei Vandemeyer începuse să se relaxeze.

– Înțeleg, spuse ea în cele din urmă. Există cineva de la care aș putea obține referințe?

– Ultima dată am servit în casa domnișoarei Dufferin, Vicariatul Llanelly. Am stat la ea doi ani.

– Și presupun că, după aceea, ai venit la Londra ca să câștigi mai mult, nu? Bine, asta nu-i o problemă pentru mine. Îți voi da 50... 60 de lire... oricât vrei. Poți să începi de îndată?

- Da, doamnă. De azi, dacă doriți. Bagajul meu e la Paddington.
- Mergi, deci, și adu-l cu un taxi. Aici ai o slujbă ușoară. Majoritatea timpului sunt plecată. Apropo, cum te cheamă?
- Prudence Cooper, doamnă.
- Foarte bine, Prudence. Mergi și adu-ți bagajul. N-am să fiu acasă la ora prânzului. Bucătăreasa îți va arăta totul.
- Mulțumesc, doamnă.

Tuppence ieși. Annie cea dichisită nu-și făcu apariția. În holul de jos, un impunător majordom îl trimisese pe Albert la subsol. Tuppence nici măcar nu se uită la el, în timp ce pășea moale spre ușă.

Aventura începuse, însă nu mai simțea același elan ca de dimineață. Îi trecu prin minte că, dacă aceea necunoscută Jane Finn încăpuse pe mâna doamnei Vandemeyer, avea de tras din greu cu ea.

Capitolul X

Intră în scenă sir James Peel Edgerton

În noile ei îndatoriri, Tuppence nu comise nici o stângăcie. Fetele arhidiaconului erau bine instruite în treburile gospodărești. De asemenea, erau experte în instruirea "fetelor nepricepute", rezultatul inevitabil fiind că acele fete plecau în altă parte unde își aplicau noile cunoștințe de o așa manieră încât primeau o mult mai substanțială remunerație decât permitea punga săracă a arhidiaconului.

De aceea, lui Tuppence nu-i era deloc teamă că s-ar putea dovedi nefolositoare. Bucătăreasa doamnei Vandemeyer o nedumerea. Părea limpede că era terifiată de moarte de stăpâna sa. Fata se gândi că, probabil, cealaltă o avea cu ceva la mână. În rest, gătea excelent, după cum constată Tuppence în seara aceea. Doamna Vandemeyer aștepta un oaspete la cină și, drept urmare, Tuppence așternu o minunată masă lăcuită pentru două persoane. În sinea ei, se simțea ușor îngrijorată în privința vizitatorului. Era foarte posibil să fie chiar Whittington. Deși în mod sigur n-ar fi recunoscut-o, totuși, i-ar fi plăcut mai mult ca oaspetele să fie altcineva. Oricum, nu putea face nimic decât să spera că totul va ieși bine.

La câteva minute după opt, se auzi soneria la ușa din față și Tuppence se duse să deschidă, tremurând ușor. Spre marea ei ușurare, vizitatorul era al doilea dintre cei doi bărbați în urmărirea cărora îl trimisese pe Tommy.

Se prezentă: Conte Stepanov. Tuppence îl anunță, și doamna Vandemeyer se ridică de pe divan cu o exclamație de plăcere.

– Sunt încântată să vă văd, Boris Ivanovici, spuse ea.

– Plăcerea e de partea mea, doamnă! Bărbatul se aplecă asupra mâinii ei.

Tuppence se întoarse la bucătărie.

– Conte Stepanov, sau cam așa ceva, spuse ea și arboră un aer sincer de curiozitate: Cine e?

– Cred că un gentleman rus.

– Vine des aici?

– Din când în când. De ce vrei să știi?

– Mă gândeam că s-ar potrivi cu conita, atâta tot, explică fata și adăugă cu un aer ofensat: Cum știi să rezezi omu?!

– Sunt îngrijorată din cauza sufleului, se dezvinovăți cealaltă.

– Știi tu ceva, își zise în gând Tuppence, dar cu glas tare rosti doar: Să încep să servesc? Sunt gata!

În timp ce servea la masă, Tuppence asculta cu atenție tot ce se vorbea. Își amintea că în urmărirea sa și a lui Whittington pornise Tommy când îl văzuse ultima oară. Deși nu-i prea venea s-o recunoască, începu să fie neliniștită în privința soartei partenerului său. Unde era? De ce nu-i trimisese măcar un cuvânt? Înainte de a pleca de la Ritz, aranjase ca toate scrisorile sau mesajele ce ar fi sosit pe numele ei să fie trimise la o mică librărie din apropiere, unde Albert se ducea frecvent. E drept că se despărțise de Tommy doar cu o dimineață în urmă, de aceea se gândi că neliniștea ei era absurdă. Și totuși, era ciudat că nu-i trimisese nici un semn.

Atât cât putea auzi, conversația nu conținea nici un indiciu. Boris și doamna Vandemeyer abordau subiecte fără interes; piesele pe care le văzuseră, noile dansuri și ultimele cancanuri din înalta societate. După cină se retraseră într-un mic budoar unde doamna Vandemeyer, întinsă pe divan, arăta mai frumoasă ca niciodată. Tuppence aduse cafeaua și lichiorurile și se retrase discret. În timp ce ieșea, îl auzi pe Boris spunând:

– E nouă, nu-i așa?

– A venit azi. Cealaltă era o ticăloasă. Fata asta pare în regulă. Servește bine.

Tuppence mai întârzie în spatele ușii pe care intenționat o lăsase ușor crăpată, și-l auzi pe Boris:

– Presupun că e foarte sigură?

– Zău, Boris, ești absurd de suspicios. Cred că e verișoara portarului, sau ceva de genul ăsta. Și oricum, nimeni nici nu visează măcar că aș avea vreo legătură cu... prietenul nostru comun, domnul Brown.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, Rita. Ușa aceea nu e închisă.

– Ei bine, închide-o, atunci, răsă femeia.

Tuppence o șterse iute din loc.

Nu îndrăzni să absenteze mai mult decât era normal de la bucătărie, dar spălă vasele și curăță totul cu o repeziciune deprinsă din experiența ei din spital. Apoi se strecură din nou ușurel spre ușa budoarului. Bucătăreasa, mai liniștită, era încă ocupată cu gătitul și, dacă i-ar fi observat lipsa, nu putea decât să presupună că se dusesese să facă paturile.

Vai! Discuția dinăuntru se purta pe un ton mult prea scăzut ca să poată auzi ceva. Nu îndrăznea să întredeschidă ușa, oricât de ușor. Doamna Vandemeyer stătea cu fața la ușă și Tuppence avea un respect deosebit pentru spiritul de observație al ochilor ei de linx.

Cu toate acestea, era extrem de curioasă să afle ce se petrecea înăuntru. Dacă nu s-ar fi ivit ceva neprevăzut, ar fi fost posibil să afle vești despre Tommy. Câteva clipe reflectă cu disperare, apoi chipul i se luminează. Porni încetșor pe coridor spre dormitorul doamnei Vandemeyer care avea un glasvand ce ținea cât toată lungimea balconului etajului. Se strecură repede prin el, și, fără să facă nici cel mai mic zgomot, ajunse la fereastra budoarului. Exact cum își imaginase, aceasta era puțin deschisă, iar vocile din interior se auzeau cu claritate.

Tuppence ascultă cu atenție, dar nimic din ce se vorbea nu avea vreo legătură cu Tommy. Cei doi păreau să aibă o divergență privind un anumit subiect, și, în cele din urmă, rusul rosti cu amărăciune.

– Cu nesăbuiința ta continuă vei sfârși prin a ne duce de răpă.

– Ha! răsă femeia. Naturalețea e cel mai bun mijloc de a îndepărta bănuielele. Îți vei da seama de asta în una din zilele următoare... poate mai curând decât crezi!

- Între timp, umbli peste tot cu Peel Edgerton. Nu numai că este, poate cel mai celebru K.C*. din Anglia, dar principalul său hobby e criminalistica! E o nebunie!

- Știu că elocința lui a salvat nenumărați oameni de la spânzurătoare, spuse, cu calm, doamna Vandemeyer. Ce-i cu asta? S-ar putea ca într-o zi să am eu însămi nevoie de ajutorul lui în această direcție. Dacă ar fi așa, ce noroc să ai un astfel de prieten la proces... sau, poate ar fi mai nimerit să spun în proces. Boris se ridică și începu să umble de colo-colo. Era foarte agitat.

- Ești o femeie deșteaptă, Rita; dar, în același timp, ești o proastă! Ascultă-mă pe mine și dă-l încolo pe Peel Edgerton.

- Nu vreau.

- Refuzi? Vocea rusului suna amenințător.

- Da.

- Atunci, pentru Dumnezeu, mârâi el, vom vedea...

Însă doamna Vandemeyer se ridică în picioare, cu ochii fulgerând.

- Uii, Boris, spuse ea, că nu dau nimănui socoteală. Singurul de la care primesc ordine e... domnul Brown.

Celălalt își înălță brațele cu disperare.

- Ești imposibilă, bombăni. Imposibilă! Deja poate fi prea târziu. Se spune că Peel Edgerton miroase criminalii! De unde putem ști noi ce se află în spatele acestui brusc interes al lui pentru tine? Poate i-ai stârnit chiar acum bănuielele. El ghicește...

Doamna Vandemeyer îl privi disprețuitoare.

- Liniștește-te, dragul meu Boris. Nu bănuiește nimic. De obicei ești cavalier, însă acum se pare că ai uitat că sunt considerată o femeie frumoasă. Te asigur că asta e singurul lucru care îl interesează pe Peel Edgerton.

Boris dădu din cap cu îndoială.

- A studiat criminalistica, precum nimeni altul în regatul ăsta. Îți imaginezi că ai să-l poți duce de nas?

Ochii doamnei Vandemeyer se îngustară.

- Dacă e precum spui... m-ar amuza să încerc.

- Doamne, Rita...

* K.C. = avocat al statului (engleză, King's counsel)

– În plus, adăugă doamna Vandemeyer, este extrem de bogat. Iar eu nu sunt una din aceia care disprețuiesc banii. "Urmările războiului", știi Boris!

– Bani, bani! Țsta e pericolul cu tine, Rita. Cred că ți-ai vinde și sufletul pentru bani. Cred... Se opri, apoi spuse cu o voce joasă, sinistră. Uneori mă gândesc că ne-ai vinde... și pe noi!

Doamna Vandemeyer zâmbi și ridică din umeri.

– În orice caz, prețul ar trebui să fie enorm, răspunse cu nonșalanță. Un astfel de preț nu ar fi la îndemâna oricui, ci doar a unui milionar.

– Ah! pufni rusul. Vezi, am avut dreptate!

– Dragul meu Boris, tu nu știi de glumă?

– A fost o glumă?

– Bine-nțeles.

– În cazul ăsta, tot ce pot să spun e că ai o idee aparte despre umor, draga mea Rita.

Doamna Vandemeyer surâse.

– Să nu ne certăm, Boris. Sună să ne mai aducă niște băuturi.

Tuppence bătu urgent în retragere. Se opri atât cât să se privească în oglinda mare a doamnei Vandemeyer, să vadă dacă ținuta sa era în regulă. Apoi, răspunse prompt la apelul soneriei.

Discuția pe care o auzise, deși interesantă în ceea ce privea complicitatea de netăgăduit dintre Rita și Boris, nu aducea cine știe ce lumină în preocupările ei. Numele lui Jane Finn nici măcar nu fusese menționat.

În dimineața următoare, din puținele cuvinte schimbate cu Albert, află că la librărie nu sosise nimic pentru ea. Părea incredibil ca Tommy, în cazul în care lucrurile ar fi decurs normal, să nu-i trimită nici o veste. Simțea cum o mână de gheață îi cuprinde inima... Presupunând... Își alungă temerile. Îngrijorarea nu era bună la nimic. Ocazia îi fu oferită de însăși doamna Vandemeyer.

– Care e ziua ta liberă, Prudence?

– De obicei, vinerea, doamnă.

Doamna Vandemeyer înălță din sprâncene.

– Dar azi e vineri! Însă nu prea cred că ai vrea să ieși, din moment ce ai început abia ieri.

- Tocmai mă gândeam să vă rog, dacă s-ar putea...

Doamna Vandemeyer o privi ceva mai lung, apoi zâmbi:

- Aș vrea să te poată auzi contele Stepanov. A făcut o remarcă în legătură cu tine, seara trecută. Zâmbetul de pisică i se lărgi. Cererea ta este... foarte tipică. Sunt mulțumită. Nu înțelegi toate astea... dar poți să ieși azi. Oricum, mi-e indiferent, căci nu voi fi acasă la cină.

- Mulțumesc, doamnă.

Scăpată de prezența celeilalte, Tuppence simți o senzație de ușurare. O dată în plus, trebui să recunoască în sine a ei că-i era frică, o frică îngrozitoare, de femeia frumoasă cu ochi cruzi.

Aproape când să termine de frecat argintăria, Tuppence auzi soneria de la intrare și se duse să deschidă. De data asta nu era nici Whittington, nici Boris, ci un bărbat cu o înfățișare izbitoare.

Deși cu puțin mai înalt decât statura medie, își făcea impresia unui om impunător. Chipul său, proaspăt bărbierit și extrem de mobil, avea o expresie de putere și forță cu totul ieșite din comun. Întreaga sa făptură radia magnetism.

Un moment, Tuppence nu știu dacă să-l ia drept actor sau avocat, însă nehotărârea îi fu spulberată când bărbatul se prezentă ca fiind sir James Peel Edgerton.

Îl privi cu un interes renăscut. Acesta era, deci, faimosul K.C. al cărui nume era cunoscut în întreaga Anglie! Auzise spunându-se că, într-o zi, putea să ajungă prim ministru. Se știa că refuzase postul în favoarea profesiei sale, preferând să rămână un simplu membru al constituanței scoțiene.

Tuppence se întoarse gânditoare la cămara ei. Marele om o impresionase.

Înțelegea neliniștea lui Boris. Peel Edgerton nu era tipul de om pe care să-l poți înșela ușor.

După un sfert de oră se auzi clopoțelul și Tuppence reapăru în hol ca să-l conducă pe oaspete. În timp ce-i întindea pălăria și bastonul, după ce bărbatul o învăluise într-o privire pătrunzătoare, era conștientă că ochii lui îi străpunseseră gândurile. Când îi deschise ușa și se dădu într-o parte ca să-i facă loc să treacă, el se opri în prag.

- N-ai să mai faci mult treaba asta, nu?

Tuppence ridică ochii, uluită. În ochii lui se puteau citi blândețe și ceva cu mult mai greu de explicat.

- Bărbatul dădu din cap, ca și cum ea i-ar fi răspuns.
- Presupun că te-ai săturat de spital și de toate astea?
 - Doamna Vandemeyer v-a spus-o? Întrebă, bănuitoare, Tuppence.
 - Nu, copilă. Privirea ta mi-a spus-o. Ți place aici?
 - Foarte mult, mulțumesc, domnule.
 - Ah, dar în ziua de azi sunt o mulțime de slujbe bune. Iar o schimbare nu prinde rău, uneori.
 - Vreți să spuneți... Începu Tuppence.
- Dar sir James se afla deja în capul scărilor. Se uită în urmă cu privirea sa blândă și isteată.
- Doar o părere, spuse el, atâta tot.
- Tuppence se întoarse în cămară mai gânditoare ca oricând.

Capitolul XI

Julius relatează o întâmplare

Tuppence, îmbrăcată corespunzător, ieși în "după-amiaza ei liberă". Albert lipsea pe moment, dar se duse singură la librărie să se convingă cu ochii săi că nu sosise nimic. Odată rezolvat acest punct, se îndreptă spre Ritz. La întrebarea ei, i se răspunse că Tommy încă nu apăruse. Acesta era răspunsul la care se aștepta, însă mai avea o speranță. Se hotărî să apeleze la domnul Carter, spunându-i când și unde pornise Tommy în urmărire și cerându-i să facă ceva pentru a-i da de urmă. Perspectiva ajutorului lui îi revigoră starea de spirit lamentabilă, apoi întrebă de Julius Hersheimmer. I se răspunse că se întorsese de o jumătate de oră, dar că plecase imediat.

Tuppence se însufleți și mai tare. Din întâlnirea cu Julius ar fi ieșit ceva. Poate că el ar găsi un plan ca să afle ce se întâmplase cu Tommy. Scrise biletul pentru domnul Carter în camera de zi a lui Julius și, tocmai trecea adresa pe plic, când ușa se deschise cu zgomet.

- Ce dracu... Începu Julius, dar se opri brusc. Scuză-mă, domnișoară Tuppence. Tâmpiții ăștia de jos, de la recepție, ar fi trebuit

să-mi spună că Beresford n-a mai fost pe-aici... că n-a fost văzut de miercuri. Așa e?

Tuppence dădu din cap.

– Nu știi unde e? Întrebă încet Tuppence.

– Eu? De unde să știu? N-am primit nici un cuvânt de la el, deși i-am telegrafiat ieri-dimineață.

– Cred că telegrama e la recepție, nedesfăcută.

– Dar unde e el?

– Nu știu. Speram să știi tu.

– Ți-am spus că n-am mai primit nici un afurisit de cuvânt de la el, de când ne-am despărțit miercuri, la gară.

– Ce gară?

– Waterloo. Pe șoseaua de sud-vest a Londrei voastre.

– Waterloo? se încruntă Tuppence.

– Păi da. Nu ți-a spus?

– Nici eu nu l-am văzut, răspunse Tuppence, nelineștită. Continuă cu Waterloo. Ce căutați acolo?

– M-a sunat el. Mi-a spus să o iau din loc repede. Susținea că urmărește doi escroci.

– Oh! spuse Tuppence, cu ochii mari. Înțeleg. Continuă!

– Am plecat imediat într-acolo. Beresford mă aștepta. Mi-a indicat escrocii. Cel solid era al meu, tipul pe care l-ai dus tu de nas. Tommy mi-a strecurat biletul în mână și mi-a spus să-l urmăresc. El urma să-l ia în primire pe celălalt. Julius se opri. Eram sigur că știi toate astea.

– Julius, spuse Tuppence cu fermitate, încetează să mai umbli de colo – colo. Mă enervează. Stai în fotoliul ăla și povestește-mi întreaga afacere, cu cât mai puține divagații posibile.

Domnul Hersheimer se supuse.

– Sigur, cu ce să încep?

– De acolo de unde ai rămas. La Waterloo.

– Ei bine, începu Julius, m-am urcat într-unul din drăguțele voastre compartimente demodate, la clasa întâi. Trenul tocmai pornise. Primul lucru cu care am venit în contact a fost un conductor, care m-a înștiințat foarte politicos că nu mă aflu în vagonul fumătorilor. I-am dat o jumătate de dolar și s-a aranjat. Am făcut o scurtă incursiune în lungul culoarului. Whittington era acolo. Când am văzut bestia, cu fața lui grasă

și lucioasă, m-am gândit la biata micuță Jane captivă în ghearele lui și mi-a venit să înnebunesc de furie că nu aveam un pistol la mine. L-aș fi găurit nițel.

Am ajuns cu bine la Bournemouth. Whittington luă un taxi și dădu adresa unui hotel. Am făcut la fel și am ajuns la trei minute după el. El închirie o cameră, eu la fel. Până aici totul a mers strună. Nu avea nici cea mai vagă idee că era urmărit. Ei bine, se instalează în holul hotelului răsfoind ziare și tot așa, până veni ora mesei. Nu se grăbea deloc.

Începusem să cred că totul nu era altceva decât o excursie pe care o făcea pentru sănătatea sa, însă mi-am amintit că nu se schimbaseră pentru cină, așa cum s-ar fi convenit la acel hotel de mâna întâi, prin urmare, era foarte posibil să fi venit într-adevăr pentru o afacere.

Așa și era. În jurul orei nouă, luă o mașină și traversează orașul, (aprope e un loc tare drăguț, cred că am s-o duc și pe Jane acolo, într-o vacanță, după ce am s-o gădesc) apoi plăti și o porni singur către pădurea de pini din vârful stâncii. Eram și eu acolo, înțelegi. Am mers cam jumătate de oră. De-a lungul drumului erau o grămadă de vile, dar, treptat, se răreau tot mai mult, și, în final, am ajuns la una care părea a fi ultima: o casă mare, înconjurată de o mulțime de pini.

Era o noapte neagră, iar drumul ce ducea către casă negru ca smoala. Îl auzeam în fața mea, dar nu-l vedeam. A trebuit să merg cu grijă, ca să nu-și dea seama că este urmărit. Am dat curba la timp să-l văd sunând și intrând. Am rămas pe loc. Începuse să plouă și curând mă făcu ud leocă. În plus, era cumplit de frig.

Whittington nu mai ieși, și, încetul cu încetul mă apucă neastâmpărul, și am început să dau târcoale primprejur. Toate ferestrele de la parter erau închise etanș, dar sus, la primul etaj (era o casă cu două etaje) am observat o fereastră luminată puternic și draperiile netrase.

Exact în fața acelei ferestre creștea un copac. Să fi fost cam la treizeci de picioare de casă și m-am gândit că, dacă m-aș fi urcat în copacul ăla era foarte posibil să văd ce se petrece în cameră. Bine-nțeles, știam că nu aveam nici un motiv să cred că Whittington putea fi tocmai în camera aia... Dimpotrivă, era mai nimerit să se afle într-una din camerele de oaspeți de la parter. Însă m-am gândit că am să mă cocoșez, stând așa în ploaie și orice ar fi fost mai bun decât să continui să nu fac nimic. Așa că am pornit să mă urc.

N-a fost deloc ușor. Parcă era dat cu talc! Ploaia făcuse ca crengile să fie și mai lunecoase, abia puneam un picior că celălalt îmi cădea înapoi, dar încetul cu încetul am reușit să ajung la nivelul ferestrei.

Însă atunci am fost dezamăgit. Eram mult prea la stânga. Nu puteam vedea decât o parte din cameră. O bucată de draperie și o porțiune de tapet. Astea erau tot ce vedeam. Ei bine, nu-mi face deloc cinste s-o spun, dar tocmai când mă pregăteam să cobor în mod rușinos, cineva dinăuntru se mișcă și umbra lui se profilă pe bucata de tapet... și, drace, era Whittington!

Sângele a început să-mi clocotească. Trebuia să văd ce e în camera aia. Depindea de mine să găsesc modalitatea. Am observat o creangă lungă îndreptată în direcția aceea. Dacă aș fi putut să mă târăsc măcar până la mijlocul ei, mi-aș fi atins scopul. Însă nu eram sigur dacă îmi va susține greutatea. M-am hotărât să risc și am pornit. Cu multă grijă, milimetru cu milimetru înaintam. Copacul troznea și scârțâia înspăimântător, însă, în cele din urmă, am ajuns în siguranță acolo unde dorisem.

Camera era de mărime medie, mobilată ca un gen de salon de spital. În mijlocul camerei se afla o masă și pe ea o lampă, iar la masă, cu fața spre mine, stătea însuși Whittington. Vorbea cu o femeie îmbrăcată în uniformă de infirmieră. N-am putut să-i văd fața, căci stătea cu spatele la mine. Deși jaluzelele erau ridicate, fereastra era închisă, astfel încât n-am putut să prind nici un cuvânt din ce se vorbea. Se părea că vorbea doar Whittington, iar infirmiera doar asculta. Din când în când dădea din cap, iar uneori și-l scutura ca și cum răspundea unor întrebări. El părea foarte impunător... o dată sau de două ori bătu chiar cu pumnul în masă. Între timp ploaia se oprise, iar cerul se limpezise brusc.

La un moment dat, Whittington păru să fi ajuns la capătul discuției. Se ridică, iar infirmiera făcu la fel. Tipul privi spre fereastră, întrebând ceva... cred că dacă mai ploua. În orice caz, ea străbătu camera și privi afară. Chiar atunci luna ieși din nori. M-am temut că femeia m-ar putea vedea, căci eram chiar în bătaia lunii. Am încercat să mă dau puțin înapoi. Mișcarea pe care am făcut-o a fost suficientă ca acea creangă bătrână să se rupă. Cu un trosnet puternic se desprinsese și căzu, și, odată cu ea, Julius P. Hersheimmer!

– Oh, Julius! șopti Tuppence. Ce palpitant! Continuă.

- Din fericire pentru mine, am căzut pe o grămadă de pământ afânat... dar asta mă scoase din luptă pentru un timp. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că zăceam într-un pat de spital, cu o infirmieră (alta decât cea a lui Whittington) lângă mine și un omuleț cu barbă neagră și ochelari cu ramă de aur care avea întrutotul aspect de medic. Când m-am uitat la el, și-a frecat mâinile și a înălțat din sprâncene.

- Ah! spuse, așadar, tânărul nostru prieten s-a reîntors la viață. Grozav. Grozav!

Am făcut obișnuitul efort. Am spus: "Ce s-a întâmplat?" și "Unde mă aflu?" dar știam prea bine răspunsul la ultima întrebare. Se pare că creierul nu-mi fusese prea afectat. "Cred că deocamdată asta e tot, soră," spuse omulețul, și infirmiera părăsi încăperea ca la comandă. Însă, în timp ce ieșea pe ușă, i-am surprins privirea plină de curiozitate ațintită asupra mea.

Privirea aceea a ei mi-a dat o idee. "Ei, doctore," am spus și am dat să mă ridic în capul oaselor însă, în acel moment, mă săgetă o durere cruntă în piciorul drept. "O ușoară luxație, explică doctorul. Nimic serios. În câteva zile vei fi din nou pe picioare."

- Am observat că mergi șchiopătând, interveni Tuppence.

Julius dădu din cap și continuă.

- "Cum s-a întâmplat?" am întrebat din nou. Răspunsul lui fu sec. "Ai căzut, împreună cu o bucată considerabilă dintr-unul din copacii mei pe un strat de flori proaspăt răsădite".

Îmi plăcea tipul. Părea să aibă simțul umorului. Am fost sigur că cel puțin el era cinstit. "Da, doctore, am spus. Îmi pare rău de copac și am să vă dau alte răsaduri. Probabil, însă, ați dori să știți ce căutam în grădina dumneavoastră?" "Cred că ar necesita o explicație", îmi răspunse el. "Ei bine, nu eram la furat."

Tipul zâmbi. "Prima mea teorie. Curând însă mi-am schimbat părerea. Apropo, ești american, nu-i așa?" Mi-am spus numele. "Dar dumneavoastră?". "Eu sunt doctorul Hall, psihiatru, iar aceasta este clinica mea particulară."

Nu știu de ce, dar nu voiam să-l pun în temă. Eram doar mulțumit de informație. Îmi plăcea omul și simțeam că e sincer, dar nu aveam de gând să-i spun toată povestea. În primul rând, cred că n-ar fi crezut-o.

M-am hotărât într-o clipă. "Vai, doctore, am spus, mă simt extrem de prost, însă sunt obligat să recunosc că treaba pentru care mă aflu în grădină nu avea nimic spectaculos." Apoi i-am îngăimat ceva despre o fată. I-am înșirat o poveste cu un tutore sever și o criză de nervi și în cele din urmă i-am explicat că mi se păruse că am recunoscut-o printre pacientele clinicii, și de aici toată aventura mea nocturnă.

Cred că era exact genul de poveste la care se aștepta. "Foarte romantic", spuse el cu simpatie, când am terminat. "Și acum, doctore, am continuat, veți fi cinstit cu mine? Aveți aici, sau ați avut, o fată tânără pe nume Jane Finn?" El repetă gânditor numele. "Jane Finn? Nu."

Eram amărât și cred că se vedea. "Sunteți sigur?". "Foarte sigur, domnule Hersheimmer. Nu e un nume obișnuit, așa că e puțin probabil să nu-l fi reținut."

Ei bine, era clar. Nu rezolasem nimic. "Asta e, am spus într-un târziu. Dar ar mai fi o problemă. Când eram pe craca aia nenorocită mi s-a părut că recunosc un prieten stând de vorbă cu o infirmieră." N-am menționat nici un nume, gândindu-mă că, desigur, Whittington se prezentase sub un cu totul alt nume, însă doctorul îmi răspunse imediat. "Poate domnul Whittington?" "Ăsta-i tipul, am recunoscut eu. Dar ce caută aici? Să nu-mi spuneți că și el e cu nervii la pământ!"

Doctorul Hall răsê. "Nu. A venit în vizită la sora Edith, care e nepoata lui." "Așa deci! am exclamat. Mai e aici?" "Nu, s-a întors în oraș aproape imediat." "Ce păcat! Poate, însă, aș putea vorbi cu nepoata lui... sora Edith, parcă așa spuneai că o cheamă?"

Însă doctorul scutură din cap. "Mă tem că asta e imposibil. Și sora Edith a plecat în seara asta cu o pacientă." "Se pare că sunt cu adevărat ghinionist, am remarcat. Aveți cumva adresa din oraș a domnului Whittington? Aș vrea să-l văd când mă întorc." "Nu-i cunosc adresa, dar, dacă vrei, pot să-i scriu sorei Edith." I-am mulțumit. "Să nu-i spuneți pentru cine e. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză."

Asta era tot ce am putut face pe moment. Dacă fata era într-adevăr nepoata lui Whittington, ar fi fost prea frumos ca să cadă în cursă, dar merita încercat. Următorul lucru pe care l-am făcut, a fost să-i telegrafiez lui Beresford ca să-i spun unde sunt și că zac din cauza piciorului luxat, să-l rog să vină la mine dacă nu e ocupat. A trebuit să am mare grijă ce scriu. Oricum, n-am primit nimic de la el și piciorul mi

s-a înzdrăvenit curând. Nu fusese o luxație prea serioasă, așa că azi i-am spus la revedere micuțului doctor, rugându-l să mă anunțe dacă are vreo veste de la sora Edith, și am venit direct la Londra. Spune-mi, domnișoară Tuppence, mi se pare, sau chiar ești foarte palidă?

– E din cauza lui Tommy. Ce i s-o fi întâmplat?

– Fruntea sus, cred că e bine-mersi. De ce n-ar fi? Ascultă, tipul după care a plecat în urmărire arăta a străin. E posibil să fi plecat din țară... spre Polonia, sau așa ceva.

Tuppence scutură din cap.

– N-ar fi putut pleca fără să-și ia pașaportul și câteva lucruri. În plus, l-am văzut pe omul acela, Boris Cutare, aici. A luat cina cu doamna Vandemeyer aseară.

– Care doamnă?

– Am uitat că nu știi nimic despre asta.

– Te ascult, spuse Julius și rosti fraza lui favorită: Fă-mă deștept.

Tuppence îi relată evenimentele ultimelor două zile. Uimirea și admirația lui Julius erau fără limite.

– Bravo! Ești slugă. Îmi vine să mor de râs! Apoi, adăugă serios: Însă, să știi că nu-mi place treaba. Ai tot atâta tupeu cât au și ei, dar sper să ieși cu bine din asta. Acești escroci, cu care ne înfruntăm, sunt în stare tot atât de bine să frângă gâtul unei fete ca și al unui bărbat.

– Crezi că mi-e frică? spuse Tuppence, indignată înăbușindu-și cu vitejie amintirea privirii de oțel a doamnei Vandemeyer.

– Am spus mai înainte că ai un tupeu nebun. Însă asta nu schimbă situația.

– Oh, fir-aș a naibii! rosti Tuppence nerăbdătoare. Să ne gândim mai bine la ce s-ar fi putut întâmpla cu Tommy. I-am scris despre asta domnului Carter, adăugă, și-i dădu ciorna scrisorii.

Julius dădu din cap cu gravitate.

– Cred că ai făcut bine. Dar stă în puterea noastră să ne grăbim și să întreprindem ceva.

– Ce-am putea face? întrebă Tuppence, însuflețindu-se.

– Cred că ar fi mai bine să-l urmărim pe Boris. Ai spus că a venit în casa unde lucrezi. E posibil să mai vină?

– S-ar putea. Nu știu exact.

– Înțeleg. Ei bine, socotesc că n-ar fi rău să cumpăr o mașină, una trăznet, să mă îmbrac în șofer și să stau primprejur. Dacă Boris vine, îmi faci un semn cumva și mă iau după el. Ce zici?

– Splendid, numai că s-ar putea să treacă săptămâni până atunci.

– Va trebui să așteptăm sau să sperăm că va veni mai repede. Mă bucur că-ți place planul meu. Se ridică.

– Unde te duci?

– Să cumpăr mașina, bine-nțeleg, răspunse Julius, mirat. Ce marcă ți-ar plăcea? Bănuiesc că vei face câteva ture cu ea înainte să ne terminăm treaba.

– Oh, exclamă Tuppence, suav, tare mi-ar place un Rolls-Royce, dar...

– Sigur, aprobă Julius. Se face. Am să-l cumpăr.

– Dar nu poți, așa, pe loc, strigă Tuppence. Lumea așteaptă un-eori ani întregi!

– Nu și micul Julius, o asigură domnul Hersheimmer. Nu-ți bate capul. Mă întorc cu mașina într-o jumătate de oră.

Tuppence se ridică.

– Ești extraordinar de bun, Julius. Dar nu pot să mă abțin să nu-mi spun că e doar o speranță cam nebunească. Mă încred mult în domnul Carter.

– Eu n-aș face-o?

– De ce?

– E doar o idee de-a mea.

– Oh, dar el trebuie să facă ceva. E singura persoană. Apropo, am uitat să-ți spun ce lucru ciudat mi s-a întâmplat azi- dimineață.

Și îi povestii întâlnirea ei cu sir James Peel Edgerton. Julius păru interesat.

– Ce crezi că a vrut să spună tipul? Întrebă el.

– Nu prea știu. Însă cred că în felul ambiguu, perfect legal, al avocaților, a vrut să mă prevină.

– De ce ar fi făcut-o?

– Nu știu, recunosc Tuppence. Dar părea blând și din cale afară de deștept. Mai că-mi vine să mă duc la el și să-i povestesc totul.

Oarecum, spre surprinderea ei, Julius respinse cu putere ideea.

– Ascultă, spuse el, n-avem nevoie să amestecăm și avocații în treaba asta. Tipul ăsta nu ne-ar putea ajuta deloc.

– Ba eu cred că da, răspunse Tuppence cu încăpățănare.

– Nici să nu te gândești. Pe curând. Mă întorc peste o jumătate de oră.

Trecură treizeci și cinci de minute, când Julius reveni. O luă pe Tuppence de braț și o duse la fereastră.

– Uite-o acolo.

– Oh, exclamă Tuppence cu o undă de respect în glas, în timp ce privea în jos, la mașina imensă.

– Să știi că e ultimul tip, spuse Julius satisfăcut.

– Cum ai obținut-o?

– Tocmai fusese trimisă unui grangur, acasă.

– Și?

– M-am dus acasă la el. I-am spus că o mașină ca asta merită din plin cei douăzeci de mii de dolari. Apoi, i-am spus că i-aș da chiar cincizeci de mii de dolari, dacă mi-ar da-o.

– Și? întrebă Tuppence, scoasă din minți.

– Și mi-a dat-o, asta-i tot, i-o întoarse Julius.

Capitolul XII

Un prieten la nevoie

Zilele de vineri și sâmbătă trecură fără nici un eveniment. Tuppence primi un scurt răspuns din partea domnului Carter. În el se menționa faptul că "Tinerii Aventurieri" își asumaseră sarcina asta pe răspunderea și riscul lor și că fuseseră din plin avertizați asupra pericolelor ce-i așteaptă. Dacă Tommy pășise ceva, domnul Carter regreta din tot sufletul, însă nu putea face nimic.

Asemenea răspuns nu ținea de cald. Într-un fel, fără Tommy, aventura nu mai avea nici un farmec și, pentru prima oară, Tuppence începu să se îndoiască de reușită. Cât timp fuseseră împreună, nu-și pusese nici o clipă problema asta. Deși era obișnuită să conducă, și se mândrea cu perspicacitatea ei, în realitate se biziua pe Tommy mai mult decât își dădea seama la vremea respectivă. Minte lui Tommy era ex-

trem de cumpătată și limpede, bunul lui simț și soliditatea concepțiilor atât de constante, încât fără el, Tuppence se simțea ca o navă în derivă. Era ciudat că Julius, care era fără îndoială mult mai deștept decât Tommy, nu-i dădea același sentiment de siguranță. Îl acuzase pe Tommy că era pesimist și era adevărat că el mereu vedea dezavantaje și dificultăți acolo unde ea, cu felul ei optimist, le trecea cu vederea și, cu toate astea, în realitate, se bazase în mare măsură pe judecata lui. O fi fost el greoi, dar era sigur.

Pentru prima dată, fata își dădea seama de caracterul sinistru al misiunii în care se lansaseră cu atâta ușurință. Începutul fusese ca o pagină de roman sentimental. Acum, smulsă din vraja lui, se întorsese la crunta realitate. Tommy... asta era tot ce conta. De multe ori pe zi, Tuppence își ștergea lacrimile, hotărâtă. "Prostufo, se apostrofa, nu te mai smiorcăi! Se înțelege că ții la el. Îl cunoști de-o viață. Dar pentru asta nu-i nevoie să fii sentimentală."

Între timp, Boris nu mai fu văzut. Nu mai veni în apartament, iar Julius și mașina așteptau în van. Tuppence începu să mediteze asupra unor lucruri noi. Deși admitea justețea obiecțiilor lui Julius, totuși nu renunțase pe deplin la ideea de a apela la sir James Peel Edgerton. Merse până într-acolo încât îi căută adresa în "Cartea Roșie". Vroise s-o avertizeze în ziua aceea? Și dacă da, de ce? Desigur că ea era ultima îndreptățită să ceară explicații. O privise cu atâta blândețe. Poate că el i-ar putea spune ceva în legătură cu doamna Vandemeyer care ar constitui un indiciu despre locul unde se afla Tommy.

Oricum, hotărî Tuppence, cu obișnuitul ei scuturat din umeri, merita încercat, iar ea o să încerce. Duminică avea după-amiaza liberă. Îl va întâlni pe Julius, îl va convinge că ideea ei e bună și amândoi vor intra în bârlogul ursului și-l vor lua de urechi.

Când sosi ziua, Tuppence trebui să lupte din greu cu Julius, dar se ținu tare: "Nu se poate întâmpla nimic rău", erau cuvintele cu care își susținea mereu punctul de vedere. În final, Julius cedă și porniră cu mașina spre Carlton House Terrace.

Le deschise un valet impecabil. Tuppence se simțea ușor nervoasă. La urma urmei, poate că era o mare neobrazare din partea ei. Hotărâse să nu întrebe dacă sir James era "acasă", și să adopte o atitudine mai personală.

- Vrei să-l întrebi pe sir James dacă mă poate primi câteva minute? Am un mesaj foarte important pentru el.

Valetul se retrase și reveni după câteva clipe.

- Sir James vă va primi. Vreți să mă urmați?

Fură conduși într-o cameră din fundul casei, mobilată ca o bibliotecă. Colecția de cărți era magnifică, iar Tuppence observă că un perete întreg fusese dedicat lucrărilor despre criminologie și criminalistică. Erau câteva fotolii largi, îmbrăcate în piele și un mare cămin de modă veche. La fereastră se afla un birou mare acoperit cu hârtii și la acest birou stătea maestrul.

Se ridică la intrarea lor.

- Aveți un mesaj pentru mine? Ah! o recunosc el pe Tuppence cu un zâmbet, dumneata ești, nu-i așa? Presupun că mi-ai adus un mesaj de la doamna Vandemeyer.

- Nu chiar, spuse Tuppence. De fapt, mă tem că am zis așa doar ca să fiu sigură că mă primiți. Apropo acesta este domnul Hersheimer... Sir James Peel Edgerton.

- Încântat de cunoștință, spuse americanul, repezind o mână.

- Nu vreți să luați loc amândoi? Întrebă sir James și trase două scaune.

- Sir James, atacă direct Tuppence, cred că veți considera o adevărată obrăznicie din partea mea de a fi venit aici, așa cum am făcut-o. Pentru că, desigur, n-are nici o legătură cu dumneavoastră care sunteți o persoană foarte importantă, în timp ce eu și cu Tommy suntem cu totul neînsemnați. Se opri pentru a-și trage răsuflarea.

- Tommy? Întrebă sir James, privind înspre american.

- Nu, acesta e Julius, explică Tuppence. Sunt cam nervoasă și din cauza asta vorbesc anapoda. Ce vreau de fapt să știu, este ce ați înțeles prin cuvintele pe care le-ați spus în ziua aceea. Ați vrut, oare, să mă avertizați în privința doamnei Vandemeyer? Asta ați vrut, nu-i așa?

- Dragă tânără doamnă, din câte îmi amintesc, am menționat doar că există și alte posturi, la fel de bune, care pot fi obținute.

- Da, știu. Dar asta era doar o aluzie, nu-i așa?

- Ei bine, poate că era, admise cu gravitate sir James.

- În cazul ăsta vreau să știu mai mult. Vreau să știu de ce ați făcut aluzia aceea.

Sir James îi zâmbi cu sinceritate.

- Să presupunem că doamna îmi intentează un proces de calomnie pentru defăimare?

- Desigur, spuse Tuppence. Știu doar că avocații sunt întotdeauna îngrozitor de atenți cu vorbele lor. Dar n-am putea preciza mai întâi "fără prejudicii" și apoi să spunem exact ce vrem?

- Ei bine, zise sir James încă zâmbind, "fără prejudicii" deci, dar dacă aș avea o soră mai tânără, care să fie forțată să-și câștige existența, nu mi-ar plăcea s-o știu în serviciul doamnei Vandemeyer. Am simțit că era de datoria mea să-ți fac aluzia aceea. Acela nu-i un loc pentru o fată tânără și lipsită de experiență ca dumneata. Asta e tot ce am vrut să-ți spun.

- Înțeleg, rosti Tuppence, pe gânduri. Vă mulțumesc foarte mult. Dar nu sunt chiar lipsită de experiență, să știți. Când m-am dus acolo, am știut foarte bine că e un soi rău... de fapt, de asta m-am și dus... Se întrerupse brusc, zărind pe chipul lui sir James o oarecare tulburare, apoi continuă: Cred că poate ar fi mai bine să vă spun întreaga poveste, sir James. Am eu un fel de presimțire că veți ghici într-o clipă dacă spun adevărul, așa că veți cunoaște totul de la început. Tu ce zici, Julius?

- Dacă ești înclinată s-o faci, dă-i înainte, spuse americanul care, până atunci, nu scosese o vorbă.

- Da, povestește-mi tot, o îndemnă sir James. Vreau să știu cine e Tommy.

Astfel încurajată, Tuppence se afundă în povestire, iar avocatul o asculta cu foarte mare atenție.

- Foarte interesant, spuse el, când ea termină. O mare parte din cele ce mi-ai povestit, copilă, mi-e deja cunoscută. Am anumite teorii personale despre această Jane Finn. Până acum a lucrat foarte bine, dar e destul de urât din partea... cum ziceai că-și zice?... domnului Carter să vă amestece pe voi, doi tineri, într-o afacere ca asta. Apropo, ce legătură are însă domnul Hersheimmer cu cazul ăsta? Nu mi-ai spus clar.

Julius răspunse pentru el însuși.

- Sunt văr primar cu Jane, răspunse el, susținând privirea pătrunzătoare a avocatului.

- Ah!

- Sir James, explodă Tuppence, ce credeți că s-a întâmplat cu Tommy?

- Hm! Avocatul se ridică și începu să se plimbe încet prin cameră. Când ați venit tocmai îmi împachetam uneltele. Plec în Scoția cu trenul de noapte, pentru câteva zile la pescuit. Numai că sunt diferite genuri de pescuit. M-am hotărât să rămân, totuși, și să vedem dacă putem da de urma tânărului dumitale amic.

- Oh! Tuppence își împreună mâinile extaziată.

- În tot cazul, cum spuneam mai înainte, e foarte rău că... Carter a băgat doi țânci ca voi într-o treabă ca asta. Ei, nu te simți ofensată, domnișoară... ăă ...

- Cowley. Prudence Cowley. Însă prietenii îmi spun Tuppence.

- Atunci, domnișoară Tuppence, sunt sigur că vom deveni prieteni. Nu te supăra că te consider prea tânără. Tinerețea e singurul lucru pe care îl lași prea ușor în urmă. Și acum, despre acest tânăr Tommy al dumitale...

- Da. Tuppence își împreună mâinile.

- Ca să fiu sincer, lucrurile par să stea rău cu el. E reținut undeva, fără voia lui. Asta e clar. Însă nu-ți pierde speranța.

- Și chiar o să ne ajutați? Vezi Julius? El nu mă lăsa să vin, adăugă ea, ca explicație.

- Hâm! Și de ce? îl întrebă avocatul, privindu-l scrutător.

- Am considerat că n-ar trebui să vă deranjăm cu probleme mărunte, ca asta.

- Înțeleg. Făcu o scurtă pauză. Aceste mărunte probleme, cum le numești dumneata, conduc direct la o foarte mare problemă, mai mare poate decât îți închipui dumneata sau domnișoara Tuppence. Dacă acest băiat e în viață, el ar putea să ne furnizeze informații foarte importante. De aceea, trebuie să-l găsim.

- Da, dar cum? strigă Tuppence. M-am tot gândit în fel și chip. Sir James zâmbi.

- Și totuși există o persoană, foarte aproape, care, după toate probabilitățile știe unde e, sau cel puțin, unde ar putea fi.

- Cine? întrebă Tuppence, uimită.

- Doamna Vandemeyer.

- Da, dar nu ne-ar spune-o niciodată.

- Ah, aici intervin eu. Cred că voi fi în stare s-o fac pe doamna Vandemeyer să-mi spună tot ce vreau să știu.

- Cum? întrebă Tuppence, cu ochii larg deschiși.

- Punându-i întrebări. Doar știți că noi așa procedăm.

Sir James tapotă cu degetele în masă și Tuppence simți din nou imensa putere pe care o radia acest om.

- Și dacă nu o să vă spună? Întrebă brusc Julius.

- Cred că-mi va spune. Am câteva pârghii puternice. Totuși, în această puțin probabilă eventualitate, totdeauna există și posibilitatea mituirii.

- Sigur. Iar aici intervin eu! strigă Julius, bătând cu arătătorul în masă. Puteți conta pe mine, dacă e nevoie, pentru un milion de dolari. Da, domnule, un milion de dolari!

Sir James se așează și îl supuse pe Julius unei lungi cercetări.

- Domnule Hersheimer, spuse în cele din urmă, asta este o sumă foarte mare.

- Așa și trebuie să fie. Țștia nu-s indivizi cărora să le dai șase pence.

- La actuala rată de schimb, asta înseamnă considerabil peste două sute cincizeci de mii de lire.

- Așa-i. Poate credeți că bat câmpii, dar pot scoate marafeții, plătindu-vă cu mult peste onorariu și dumneavoastră.

Sir James roși ușor.

- Nu se pune problema nici unui onorariu, domnule Hersheimer. Eu nu sunt detectiv particular.

- Scuzați. Cred că am comis o impolitețe, dar m-am simțit prost în problema asta a banilor. Am vrut să ofer o mare recompensă pentru orice știre cu privire la Jane, acum câteva zile, dar scorțoasa dumneavoastră instituție, Scotland Yard, m-a sfătuit să n-o fac. Mi-au spus că era indezirabilă.

- Probabil că aveau dreptate, spuse sir James sec.

- Dar totul e în regulă cu Julius, interveni Tuppence. Nu vă trage pe sfoară. E pur și simplu o mină de bani.

- Bătrânul i-a agonisit, explică Julius. Acum, să revenim la problema noastră. Care e planul dumneavoastră?

Sir James chibzui câteva clipe.

- Nu avem timp de pierdut. Cu cât vom lovi mai repede, cu atât mai bine. Se întoarse către Tuppence. Știi cumva, doamna Vandemeyer ia masa în oraș, în seara asta?

- Da, așa cred, dar nu va întârzia mult. Altfel și-ar fi luat cheile.
- Bine. Am să vin la ea în jur de zece. La ce oră trebuie să fii înapoi?

- Cam pe la nouă jumătate, zece, dar pot să mă întorc mai devreme.

- Să nu faci în nici un caz asta. Dacă n-ai să stai în oraș ca de obicei, ai putea da de bănuț. Întoarce-te la nouă jumătate. Eu voi ajunge la zece. Domnul Hersheimer va aștepta jos, probabil într-un taxi.

- Are un Rolls-Royce nou, spuse Tuppence cu mândrie.

- Și mai bine. Dacă reușesc să obțin de la ea adresa, putem pleca imediat, luând-o și pe doamna Vandemeyer, dacă va fi nevoie. Înțelegeți?

- Da. Tuppence se ridică în picioare, cu o senzație de încântare. Oh, mă simt cu mult mai bine!

- Dar nu-ți fă prea multe vise, domnișoară Tuppence. Ia-o ușor.

Julius se întoarse spre avocat.

- Rămâne, deci, stabilit. Vin să vă iau cu mașina în jur de nouă jumătate. E bine?

- Poate e cel mai bine așa. Nu e nevoie să ne aștepte jos două mașini. Și acum, domnișoară Tuppence, sfatul meu e să te duci și să iei o masă bună, cu adevărat bună, ține minte. Și nu te mai gândești cum să poți fi mai mult de ajutor. Dădu mâna cu cei doi și o clipă mai târziu erau afară.

- Nu-i fermecător? întrebă Tuppence extaziată, în timp ce cobora scările. Oh, Julius, nu-i așa că-i de-a dreptul fermecător?

- Da, recunosc că pare a fi în regulă. Am greșit când am crezut că nu avea nici un rost să mergem la el. Ce zici, ne întoarcem direct la Ritz?

- Aș vrea să mă plimb puțin. Mă simt atât de agitată. Lasă-mă în parc? Sau mergi și tu?

- Vreau să iau niște benzină, explică Julius, și să trimit câteva telegrame.

- Perfect. Ne întâlnim la Ritz, la șapte. O să cinăm sus. Nu vreau să mă arăt în zdrențele astea.

- Sigur. O să-i cer lui Felix, șeful ospătarilor, să aleagă meniul.

Tuppence o porni către Serpentine, uitându-se, mai întâi, la ceas. Era aproape șase. Își aminti că nu luase ceaiul, dar era prea emoționată ca să se mai gândească la mâncare. Merse până la Kensington Gardens, apoi se întoarse cu pași lenți, simțindu-se infinit mai bine datorită aerului

proaspăt și mișcării. Nu era deloc ușor de urmat sfatul lui sir James să-și scoată din minte posibilele evenimente din acea seară. În timp ce se apropia tot mai mult de colțul lui Hyde Park, tentația de a se întoarce în South Audley Mansions era aproape irezistibilă.

În orice caz, hotărî că nu făcea nimic rău dacă se ducea să arunce o privire spre casă. Poate după aceea se va putea resemna să aștepte până la zece.

South Audley Mansions arăta exact la fel ca de obicei. Tuppence nu prea știa la ce se așteptase, dar revederea acelei clădiri solide îi inspiră acea crescândă și total nemotivată neliniște ce o cuprindea mereu. Tocmai se întorcea, când auzi un fluierat ascuțit și credinciosul Albert veni în fugă spre ea.

Tuppence se încrunță. În program nu era prevăzut să atragă atenția prin prezența ei prin împrejurimi, însă Albert era roșu de prea multă agitație.

– Ți spun, domnișoară, ea pleacă!

– Cine pleacă? Întrebă aspru Tuppence.

– Escroaca. Rita cea iute. Doamna Vandemeyer a terminat de împachetat și chiar acum mi-a trimis vorbă să-i aduc un taxi.

– Ce? Tuppence îl apucă de braț.

– E adevărat, domnișoară. M-am gândit că poate nu știți.

– Albert, strigă Tuppence, ești un băiat de ispravă. Dacă n-ai fi fost tu, am fi pierdut-o.

Albert se înroși de plăcere la acest compliment.

– Nu avem timp de pierdut, spuse Tuppence, traversând strada. Eu am s-o opresc. Trebuie s-o rețin cu orice preț până... Se opri. Albert, e un telefon pe aici, nu-i așa?

Băiatul scutură din cap.

– Majoritatea apartamentelor au telefonul lor propriu. Dar e o cabină telefonică chiar după colț.

– Du-te imediat și sună la Hotel Ritz. Cere cu domnul Hersheimmer, și, când îți răspunde, spune să se ducă de îndată la sir James să vină aici, căci doamna Vandemeyer încearcă s-o șteargă. Dacă nu-l găsești, sună-l pe sir James Peel Edgerton, ai să-i găsești numărul în carte, și spune-i ce se întâmplă. N-ai să uiți numele, nu?

Albert le repetă conștiincios.

– Aveți încredere în mine, domnișoară, am să mă descurc. Dar ce faceți dumneavoastră? Nu vă e frică să vă înfrunțați cu ea?

– Nu, nu, e în regulă. Dar du-te și telefonează. Repede.

Inspirând adânc, Tuppence intră în clădire și sună la numărul 20. Cum avea ea s-o rețină pe doamna Vandemeyer până când soseau cei doi bărbați, nu știa, dar ceva trebuia făcut și ea trebuia să înfrunte situația de una singură. Ce determinase această plecare precipitată? Oare doamna Vandemeyer o suspecta?

Speculațiile erau inutile. Tuppence apăsă cu putere pe buton. Poate afla ceva de la bucătăreasă.

După câteva minute în care nu se întâmplă nimic, Tuppence sună din nou, rămânând cu degetul pe butonul soneriei. În cele din urmă, auzi pași înăuntru, și, după o clipă, îi deschise însăși doamna Vandemeyer. La vederea fetei, ridică din sprâncene.

– Tu?

– Am avut o durere de măsele, doamnă, minți Tuppence inspirată. Așa că m-am gândit că mai bine mă întorc acasă și stau liniștită.

Doamna Vandemeyer nu spuse nimic, ci doar se dădu la o parte și-i făcu loc să intre.

– Ce ghinion ai avut, spuse ea rece. Ar fi mai bine să te culci.

– Oh, îmi va fi bine în bucătărie, doamnă. Bucătăreasa va...

– Bucătăreasa a plecat, rosti doamna Vandemeyer pe un ton cam neplăcut. Am trimis-o afară. Așa că înțelegi că e mai bine să treci la culcare.

Brusc, lui Tuppence i se făcu frică. În glasul doamnei Vandemeyer era ceva metalic care nu-i plăcea. În plus, femeia o urma încet în lungul culoarului. Tuppence se întoarse, simțindu-se în primejdie.

– Nu vreau...

Atunci, într-o fulgerare de o clipă, o țevă rece de oțel îi atinse tâmpla și glasul doamnei Vandemeyer se înălță rece și amenințător.

– Proastă! Afurisită! Crezi că nu știu? Nu, nu răspunde. Dacă te împotrivești sau strigi, te împușc ca pe un câine.

Țeava de oțel apăsă puțin mai tare tâmpla fetei.

– Hai, marș! continuă doamna Vandemeyer. Pe aici, în camera mea. Într-un minut, după ce termin cu tine, ai să te duci la culcare, așa

cum ți-am spus. Și ai să dormi... oh, da, spioană mică, ai să dormi de o să te sature!

Ultimele cuvinte conțineau o blândețe hidoasă care nu-i plăcu deloc lui Tuppence. Deocamdată nu era nimic de făcut și intră supusă în camera doamnei Vandemeyer. Pistolul nu i se deslipise nici o clipă de la tâmplă. Camera era într-o stare de totală dezordine, hainele erau împrăștiate în toate părțile, iar în mijloc, pe jumătate împachetate, se aflau un geamantan și o cutie de pălării.

Tuppence se adună cu un efort. Glasul ei tremură puțin, dar vorbi cu curaj.

– Ei, haideți, spuse. Asta e o prostie. Nu mă puteți împușca. Oricine din clădire poate auzi împușcătura.

– Aș risca asta, spuse doamna Vandemeyer cu voioșie. Dar, atâta timp cât nu strigi după ajutor, ești în siguranță... și nu cred că ai s-o faci. Ești o fată isteasă. M-ai dus de nas, perfect. Nu te-am bănuț nici o clipă! Așa că înțelegi foarte bine că acum sunt stăpână pe situație. Hai... așează-te pe pat. Pune-ți mâinile deasupra capului și, dacă ții la viața ta, nu te mișca.

Tuppence se supuse cu pasivitate. Bunul ei simț îi spunea că nu-i rămânea decât să accepte situația. Dacă ar fi strigat după ajutor, existau puține șanse ca cineva s-o audă, în schimb ar fi fost o bună ocazie pentru doamna Vandemeyer s-o împuște. Între timp, orice minut de întârziere câștigat era valoros.

Doamna Vandemeyer lăsă pistolul pe polița lavoarului, la îndemână, și nescăpând-o din ochii ei de linx pe Tuppence, luă o sticlășă astupată de pe placa de marmură și turnă câteva picături într-un pahar pe care îl umplu cu apă.

– Ce-i asta? Întrebă Tuppence ascuțit.

– Ceva care te va face să dormi profund.

Tuppence pâlî un pic.

– Aveți de gând să mă otrăviți? Întrebă ea în șoaptă.

– Poate, răspunse doamna Vandemeyer zâmbind fermecător.

– Atunci, n-am să beau, răspunse cu hotărâre Tuppence. Prefer să mă împușcați. Oricum, asta va produce zgomot și cineva ar putea auzi. Dar nu vreau să fiu omorâtă în liniște, ca un miel.

Doamna Vandemeyer bătu din picior.

– Nu fii proastă! Chiar crezi că vreau să se facă război și să fiu urmărită pentru crimă? Dacă ai avea cât de cât minte, ți-ai da seama că otrăvirea nu e câtuși de puțin metoda mea. Asta e un somnifer, atâta tot. Te vei trezi dimineată bine-mersi. Pur și simplu nu vreau să te leg și să-ți spun căluș în gură. Asta e alternativa... și n-o să-ți placă, ți-o spun! Pot să fiu foarte rea, dacă vreau. Așa că bea asta ca o fată cuminte și n-ai să pățești nimic.

În adâncul inimii sale, Tuppence o crezu. Argumentele pe care le invocase erau veridice. Era o metodă simplă și eficace de a o neutraliza pentru un timp. Cu toate astea, fata nu îmbrățișa ideea de a fi redusă la tăcere fără să lupte cât de cât pentru libertatea ei. Simțea că, dacă doamna Vandemeyer reușea s-o adoarmă, se ducea și ultima speranță de a da de urma lui Tommy.

Tuppence gândea cu repeziciune. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte într-o fracțiune de secundă și întrezări o șansă, o șansă foarte riscantă, dar se hotărî să încerce, într-un suprem efort.

Drept urmare, lunecă din pat și căzu în genunchi în fața doamnei Vandemeyer, agățându-se cu disperare de fusta ei.

– Nu cred, se văietă ea, asta-i otravă... știu că-i otravă. Oh, nu mă siliți s-o beau, glasul i se înălță până la țipăt, nu mă siliți s-o beau!

Doamna Vandemeyer, cu paharul în mână, privi în jos, cu buza răsfântă, la această criză subită.

– Ridică-te, idioată mică! Nu te mai preface. Nu pot să cred că mai ai nervi să joci teatru, așa cum o faci. Bătu din picior. Ridică-te îți spun!

Dar Tuppence continua să se agațe și să ofteze, intercalându-și oftaturile cu rugăminți incoerente de îndurare. Orice minut câștigat era bun. Mai mult, în timp ce se ploconea, se mișca imperceptibil către obiectivul ei.

Doamna Vandemeyer scoase o exclamație puternică de nerăbdare și smuci fata de la picioarele ei.

– Bea odată! Într-un gest impetuos, apăsă paharul de buzele fetei.

Tuppence gemu disperată.

– Jurați că nu-mi face rău? trase ea de timp.

– Bine-nțeleș că nu-ți face rău. Nu fi proastă.

– Jurați?

– Da, da, spuse cealaltă, nerăbdătoare. Jur.

Tuppence ridică mâna stângă, tremurătoare, spre pahar.

– Foarte bine. Gura i se deschise încetișor.

Doamna Vandemeyer scoase un oftat de ușurare, slăbindu-și paza pentru o clipă. Apoi, iute ca fulgerul, Tuppence azvârlă în sus paharul cu toată puterea. Lichidul din el împrășcă fața doamnei Vandemeyer și, în icnetul ei de o clipă, Tuppence întinse mâna dreaptă spre locul unde se afla revolverul. În momentul următor era în picioare, cu arma ațintită spre inima doamnei Vandemeyer, fără ca mâna cu care o ținea să-i tremure cătuși de puțin.

În clipa victoriei, Tuppence dovedi un triumf oarecum lipsit de sportivitate.

– Acum cine e stăpân pe situație? se făli ea.

Chipul celeilalte era convulsionat de furie. O clipă, Tuppence gândi că se va repezi asupra ei, fapt care ar fi pus-o într-o neplăcută dilemă, căci ar fi fost nevoită să tragă. Oricum, doamna Vandemeyer făcu un efort și se stăpâni, ca, în final, un ușor zâmbet drăcesc să-i apară pe față.

– Deci nu ești proastă! Ai lucrat bine, fată. Dar vei plăti pentru asta... oh, da, vei plăti! Am o memorie foarte bună!

– Mă surprinde că v-ați lăsat atât de ușor păcălită, răspunse Tuppence, disprețuitoare. Chiar ați crezut că sunt genul de fată care să se târască pe podele și să cerșească îndurare?

– Într-o zi... o vei face! spuse cealaltă, cu aversiune.

Răutatea de gheață a purtării ei o făcu pe Tuppence să simtă un fior rece pe șira spinării, dar nu avea de gând să dea înapoi.

– Presupun că doriți să luați loc, spuse ea, politicoasă. Această atitudine a dumneavoastră e puțin melodramatică. Nu, nu pe pat. Trageți un scaun lângă masă, așa. Eu mă voi așeza în fața dumneavoastră, cu revolverul lângă mine... pentru orice eventualitate. Splendid. Și acum să stăm de vorbă.

– Despre ce? întrebă doamna Vandemeyer, jâfnoasă.

Tuppence o studie gânditoare câteva clipe. Trecea în revistă câteva lucruri. Cuvintele lui Boris: "Cred că ne-ai vinde... și pe noi!" și răspunsul ei: "Prețul ar trebui să fie enorm", spus cu ușurință, e drept, și totuși, n-ar fi putut exista un sâmbure de adevăr în el? Cu câțva timp

în urmă, nu întrebese Whittington: "Cine a pălăvrăgit? Rita?". Să fi fost Rita Vandemeyer punctul slab al armurii domnului Brown?

Țintuind-o cu privirea, Tuppence răspunse liniștită:

– Despre bani...

Doamna Vandemeyer tresări. Era clar, nu se așteptase la acest răspuns.

– Ce vrei să spui?

– Am să vă explic. Tocmai ați spus că aveți o memorie bună. O memorie bună nu e nici pe jumătate folositoare ca o pungă plină! Cred că vă imaginați tot felul de planuri în legătură cu ce-o să-mi faceți, dar e practic? Răzbunarea e foarte nesatisfăcătoare. Oricine ar zice la fel. Dar banii... Tuppence se încălzi cu propriul său crez, ei bine, banii nu sunt niciodată nesatisfăcători, nu-i așa?

– Crezi că sunt genul de femeie care să-și vândă prietenii? spuse cu insolentă doamna Vandemeyer.

– Da, răspunse prompt Tuppence, dacă prețul ar fi destul de bun.

– O amărată de sută de lire sau așa ceva?

– Nu. Aș sugera... o sută de mii!

Spiritul ei de economie, nu-i permitea să menționeze întregul milion de dolari pe care îl propusese Julius.

Un fulger trecu peste chipul doamnei Vandemeyer.

– Ce-ai spus? întrebă, în timp ce degetele i se jucau nervoase cu broșa din piept. În acel moment Tuppence înțelese că peștele mușcase și, pentru prima dată, simți oroare față de propriul său spirit de lăcomie pentru bani. Asta îi dădea o îngrozitoare senzație de asemănare cu femeia din fața ei.

– O sută de mii de lire, repetă Tuppence.

Lumina din ochii doamnei Vandemeyer muri.

– Bancuri! Nu-i ai.

– Nu, admise Tuppence, nu-i am eu... însă cunosc pe cineva care îi are.

– Cine?

– Un prieten de-al meu.

– Trebuie să fie milionar, remarcă, neîncrezătoare doamna Vandemeyer.

– De fapt, este. E american. Vă va plăti fără să clipească. Puteți să mă credeți că e o propunere absolut valabilă.

Doamna Vandemeyer se ridică din nou.

– Sunt înclinată să te cred, rosti ea încet.

Un timp domni tăcerea, apoi doamna Vandemeyer își ridică privirea.

– Ce vrea să știe prietenul tău?

• În Tuppence se dădu o scurtă bătălie, dar erau banii lui Julius și interesele lui trebuiau să primeze.

– Vrea să știe unde se află Jane Finn, spuse ea direct.

Doamna Vandemeyer nu se arată surprinsă.

– Nu știi precis unde se află în momentul de față, răspunse ea.

– Dar ai putea să aflați?

– Oh, da, replică neglijent doamna Vandemeyer. Nu-i deloc greu.

– Apoi, glasul lui Tuppence tremură ușor, mai e un băiat, un prieten de-al meu. Mă tem că i s-a întâmplat ceva din pricina amicului dumneavoastră, Boris.

– Cum se numește?

– Tommy Beresford.

– N-am auzit niciodată de el. Dar am să-l întreb pe Boris. El îmi va spune tot ce știe.

– Mulțumesc. Tuppence simți cum îi crește moralul. Asta o făcu să împingă lucrurile și mai departe. Ar mai fi ceva.

– Ei bine?

Tuppence se aplecă înainte și coborî glasul.

– Cine e domnul Brown?

Ochiul ei ager văzu brusc paloare a chipului frumoasei femei. Cu un efort, doamna Vandemeyer se adună și încercă să-și reia atitudinea de mai înainte. Însă încercarea era doar o parodie.

Ridică din umeri.

– Nu cred că știi prea multe despre noi, dacă n-ai aflat că nimeni nu știe cine e domnul Brown...

– Dumneavoastră știți, spuse Tuppence liniștită.

Din nou culoarea dispăru din obrajii femeii.

– Ce te face să crezi asta?

– Nu știu, răspunse fata cu sinceritate. Dar sunt sigură.

Doamna Vandemeyer privi o vreme îndelungată în gol.

– Da, spuse răgușit, într-un târziu, eu știu. Am fost frumoasă, înțelegi... foarte frumoasă...

– Încă mai sunteți, spuse Tuppence cu admirație.

Doamna Vandemeyer scutură din cap. În ochii săi de un albastru electric era o licărire ciudată.

– Nu destul de frumoasă, spuse ea, cu un glas moale și periculos. Nu... destul... de frumoasă! Și, uneori, în ultimul timp, îmi era frică... E periculos să știi prea multe! Se aplecă în față, peste masă. Jură că numele meu nu va fi amestecat în povestea asta... că nimeni nu o să știe vreodată.

– Jur. Și, odată prins, veți fi în afară de orice pericol.

O privire îngrozită apără în ochii doamnei Vandemeyer.

– Voi fi? Voi fi vreodată? Se agăță de brațul lui Tuppence. Ești sigură în privința banilor?

– Foarte sigură.

– Când îi voi avea? Nu trebuie să existe nici o întârziere.

– Prietenul acesta al meu va fi curând aici. Poate va trebui să telegraficeze, sau ceva în genul ăsta. Dar nu va fi nici o întârziere... e îngrozitor de rapid.

Pe chipul doamnei Vandemeyer se așternu o expresie hotărâtă.

– Am s-o fac. E o sumă mare și pe lângă asta... zâmbi ciudat, nu e înțeles să dai cu piciorul unei femei ca mine!

Rămase zâmbind câteva clipe, bătând ușurel cu degetele în masă. Brusc se opri și se albi la față.

– Ce-a fost asta?

– N-am auzit nimic.

Doamna Vandemeyer privi în jur cu teamă.

– Parcă ar fi cineva care ascultă...

– Prostii. Cine ar putea fi?

– Chiar și pereții au urechi, șopti cealaltă. Îți spun că sunt înspăimântată. Tu nu-l cunoști!

– Gândiți-vă la suta de mii de lire, spuse Tuppence cu blândețe.

Doamna Vandemeyer își trecu limba peste buzele uscate.

– Nu-l cunoști, repetă ea, răgușit. E... ah!

Cu un strigăt de groază sări în picioare. Mâna sa întinsă arăta ceva peste capul lui Tuppence. Apoi se prăbuși la pământ, leșinată.

Tuppence se uită în jur să vadă ce o speriasse.

În ușă stăteau sir James Peel Edgerton și Julius Hersheimer.

Veghea

Sir James se năpusti pe lângă Julius și se aplecă asupra femeii scăzute.

– Inima, spuse el apăsător. Văzându-ne apărând așa brusc, trebuie să fi suferit un șoc. Coniac... și repede, altfel ne scapă printre degete.

Julius se repezi spre lavoar.

– Nu acolo, spuse Tuppence peste umăr. În dulapul din sufragerie. A doua ușă pe culoar.

Sir James și Tuppence o ridicară pe doamna Vandemeyer și o așezară pe pat. O stropiră cu apă pe față, dar fără rezultat. Avocatul îi luă pulsul.

– E pe ducă, murmură el. Prietenul dumitale ar face bine să se grăbească cu coniacul ăla.

În acea clipă Julius reveni în cameră, ducând un pahar pe jumătate plin cu alcool și-l înmână lui sir James. În timp ce Tuppence îi ținea capul, el încercă să-i strecoare câteva picături printre buzele strânse. În cele din urmă, femeia deschise cu greu ochii. Tuppence îi duse paharul la gură.

– Beți asta.

Doamna Vandemeyer se supuse. Coniacul îi readuse culoarea în obraji palizi și o revigoră într-un mod fantastic. Încercă să se ridice... apoi căzu pe spate cu un geamăt, mâna atârănându-i într-o parte.

– Inima, șopti ea. Nu trebuie să vorbesc.

Zăcea pe spate cu ochii închiși.

Sir James își ținu degetele pe încheietura ei încă un timp, apoi se ridică clătînând din cap.

– E mai bine acum.

Toți trei se retraseră într-o parte și începură să vorbească pe un ton jos. Fiecare era conștient de situație. Era limpede că, deocamdată, problema interogării femeii era scoasă din cauză. Pentru un timp, erau neputincioși.

Tuppence povesti cum doamna Vandemeyer se arătase dispusă să divulge identitatea domnului Brown și că-și dăduse acordul să descopere și să le spună unde era deținută Jane Finn. Julius era fericit.

– Perfect, domnișoară Tuppence. Splendid! Cred că doamna va avea dimineață sute de mii de lire, dacă va vorbi peste noapte. În privința asta nu-i nici o problemă. Pun pariu că nu va vorbi sub nici o formă până nu va vedea banii în numerar.

Era o mare doză de bun simț în vorbele lui și Tuppence simți o ușoară alinare.

– E drept ce spui dumneata, rosti sir James pe gânduri. Oricum, trebuie să mărturisesc că aș fi vrut să nu fi intervenit tocmai în clipa aceea. Acum nu avem încotro, nu ne rămâne decât să așteptăm până dimineață.

Privi spre trupul inert de pe pat. Doamna Vandemeyer zăcea pasivă cu ochii închiși. Sir James scutură din cap.

– Ei bine, rosti Tuppence într-o încercare de a înveseli atmosfera, vom aștepta până dimineață, asta-i tot.

– Ce părere ai dacă l-am lăsa pe băiatul acela isteț al dumitale, de pază?

– Albert? Dar, presupunând că ea și-ar reveni și ar încerca s-o steargă, Albert n-ar putea s-o oprească.

– Cred că n-ar renunța așa de ușor la dolari.

– Ar renunța. Părea foarte înspăimântată de "domnul Brown".

– Ce? S-a speriat cu adevărat de el?

– Da. S-a uitat în jur și a spus că până și pereții au urechi.

– Poate s-a referit la un microfon, rosti Julius cu interes.

– Domnișoara Tuppence are dreptate, spuse liniștit sir James. Nu trebuie să părăsim apartamentul... chiar și numai spre binele doamnei Vandemeyer.

Julius îl privi lung.

– Credeți că el ar veni după ea? Până dimineață nu e decât o noapte. De unde ar putea afla?

– Ai uitat propria dumitale sugestie în legătură cu microfonul? Întrebă sec sir James. Avem de-a face cu un adversar redutabil. Cred că, dacă am acționa cu toții cu mare grijă, ar fi un prilej nemaipomenit să punem mâna pe el. Dar nu trebuie să neglijăm nici o metodă de precauție. Avem un martor important, care, însă, trebuie bine păzit. I-aș

sugera domnișoarei Tuppence să se ducă la culcare, iar dumneata și cu mine, domnule Hersheimmer, vom sta de veghe, pe rând.

Tuppence era pe punctul de a protesta când, aruncându-și ochii spre pat, o văzu pe doamna Vandemeyer cu ochii întredeschiși și cu o expresie atât de înspăimântată și îndărătnică pe față, încât cuvintele îi înghețară pe buze.

O clipă se întreabă dacă leșinul și criza de inimă fuseseră un mare bluf, dar, amintindu-și paloarea cadaverică, respinse ideea. În timp ce o privea, expresia aceea dispăru ca prin minune, și doamna Vandemeyer zăcea inertă și nemișcată ca mai înainte. O clipă fetei i se păru că visase. Totuși, se hotărî să fie în alertă.

– Ei bine, cred c-ar fi mai bine să ne mai mișcăm puțin și să ieșim de aici.

Ceilalți îi împărtășiră sugestia. Sir James luă din nou pulsul doamnei Vandemeyer.

– E perfect satisfăcător, îi spuse cu glas încet lui Tuppence. După ce se va odihni o noapte, va fi în regulă.

Fata ezită un moment lângă pat. Intensitatea expresiei pe care o surprinsese, o impresionase profund. Doamna Vandemeyer ridică pleoapele. Părea că se chinuie să spună ceva. Tuppence se aplecă asupra ei.

– Nu... pleca... Păru incapabilă să continue, murmurând ceva ce semăna cu "sorn". Apoi, încercă din nou.

Tuppence se aplecă și mai mult. Era doar o suflare.

– Domnul... Brown... Glasul se frânse.

Însă ochii pe jumătate închiși păreau încă să transmită un mesaj agonic.

Mișcată de un impuls brusc, fata spuse repede:

– N-am să părăsesc apartamentul. Voi sta trează toată noaptea.

O undă de ușurare licări în ochii femeii, înainte ca pleoapele să i se închidă. În aparență, doamna Vandemeyer dormea. Însă cuvintele ei treziseră în Tuppence o nouă neliniște. Ce vruse să spună prin șoapta aceea "domnul Brown"? Tuppence se surprinse privind nervoasă peste umăr. Șifonierul mare se profila într-o manieră sinistră în fața ochilor ei. Un bărbat s-ar fi putut ascunde cu mare ușurință în el... Pe jumătate rușinată de sine însăși, Tuppence trase ușile și privi înăuntru.

Bine-nțeles... nu era nimeni. Se aplecă și se uită sub pat. Nu mai exista nici o altă posibilitate de ascunziș.

Tuppence își scutură umerii în felul ei caracteristic. Era absurd cum te puteai îmbolnăvi de nervi! Ieși încetișor din cameră. Julius și sir James vorbeau cu glas scăzut. Sir James se întoarse spre ea.

– Încuie ușa pe dinafară, te rog, domnișoară Tuppence și scoate cheia. Nu trebuie să existe nici o posibilitate ca cineva să pătrundă în cameră.

Gravitatea purtării lui îi impresionă și Tuppence se simți puțin rușinată de criza ei de "nervi".

– Ascultați, rosti Julius brusc, mai e și băiatul ăla isteț al lui Tuppence. Cred c-ar fi mai bine să mă duc jos să-i spun și lui ce se întâmplă. E un flăcău pe cinste, Tuppence.

– Apropo, cum ați intrat? Am uitat să vă întreb.

– Ei bine, Albert mi-a telefonat cum i-ai spus. Am alergat la sir James și am venit amândoi direct aici. Băiatul ne aștepta și era puțin îngrijorat de ceea ce îi s-ar fi putut întâmpla. Ascultase la ușa de la intrare, dar nu reușise să audă nimic. Oricum, a fost ideea lui să urcăm cu liftul pentru cărbuni, în loc să sunăm. Așa că am urcat fără să fim auziți. Albert mai e încă jos și trebuie să fi înnebunit până acum.

Cu asta, Julius se îndepărtă în grabă.

– Domnișoară Tuppence, spuse sir James, dumneata cunoști locul ăsta mai bine. Ce camere propui să le ocupăm?

Tuppence se gândi câteva clipe.

– Cred că budoarul doamnei Vandemeyer e cel mai confortabil, spuse în cele din urmă, și o luă într-acolo.

Sir James privi în jur, aprobând.

– E perfect, și acum, dragă domnișoară, du-te la culcare și încearcă să dormi.

Tuppence scutură din cap cu hotărâre.

– Nu mă duc, mulțumesc, sir James. L-aș visa toată noaptea pe domnul Brown!

– Dar vei fi foarte obosită, copilă.

– Nu, n-am să fiu. Prefer să stau trează... zău.

Avocatul nu mai insistă.

Julius reveni după câteva minute, după ce îl liniștise și îl recompensase pe Albert din plin pentru serviciile lui. Cum și el dădu greș

în intenția de a o convinge pe Tuppence să se ducă la culcare, spuse hotărât:

– În orice caz, trebuie să ai ceva de mâncare pe aici. Unde-i camera?

Tuppence îl îndrumă și Julius reveni după câteva clipe cu plăcintă rece și trei farfurii.

După ce mănca cu poftă, fata se simți înclinată să respingă temerile pe care le avusese cu o jumătate de oră mai înainte. Puterea banilor nu putea da greș.

– Și acum, domnișoară Tuppence, spuse sir James, am vrea să auzim aventura dumată.

– Chiar așa, întări Julius.

Tuppence își depănă aventurile cu o oarecare plăcere. Din când în când, Julius intervenea cu câte un "Bravo!" admirativ. Sir James nu spuse nimic până când ea termină, și acel "bine lucrat, domnișoară Tuppence", al lui o făcu să roșească de plăcere.

– Un singur lucru nu-mi este clar, spuse Julius. Ce a făcut-o să vrea s-o întindă?

– Nu știu, recunosc Tuppence.

Sir James își mângâie barba gânditor.

– Camera era în mare dezordine. Asta dovedește că plecarea ei nu fusese premeditată. Pare ca și cum ar fi primit un semnal brusc de alarmă de la cineva.

– De la domnul Brown, presupun, zise Julius ironic.

Avocatul îl privi lung câteva clipe.

– De ce nu? spuse el. Amintește-ți că dumneata însuși ai fost dus de nas de el.

Julius roși jenat.

– Îmi vine să înnebunesc când mă gândesc cât de prost am fost să-i dau fotografia lui Jane. Prost ca o oaie! Ehe, dacă pun vreodată mâna pe el, îl storc ca pe... ca pe dracu!

– Această eventualitate pare puțin probabilă, spuse sec, celălalt.

– Cred că aveți dreptate, recunosc Julius cu sinceritate. Și, în tot cazul, ceea ce caut eu e originalul. Unde credeți că ar putea fi, sir James?

Avocatul scutură din cap.

– Imposibil de spus. Dar cred că pot spune unde a fost.

– Da? Unde?

Sir James zâmbi.

La locul aventurii dumitale nocturne, la sanatoriul din Bournemouth.

– Acolo? Imposibil. Am întrebat.

– Nu, dragul meu, dumneata ai întrebat de o persoană cu numele de Jane Finn. Dacă fata a fost plasată acolo, e mai mult ca sigur că a fost prezentată sub un nume fals.

– Bravo! strigă Julius. Eu nu m-aș fi gândit niciodată la asta!

– Era destul de limpede, răspunse celălalt.

– Poate că și doctorul era amestecat în afacerea asta, sugeră Tuppençe.

Julius scutură din cap.

– Nu cred. L-am citit imediat. Nu, sunt absolut sigur că doctorul Hall e O.K.

– Hall, ai spus? întrebă sir James. E ciudat... e într-adevăr foarte ciudat...

– De ce?

– Pentru că, întâmplător, l-am întâlnit azi-dimineață. Îl cunosc de vreo câțiva ani, iar azi-dimineață m-am intersectat cu el pe stradă. Mi-a spus că stă la Metropole. Se întoarce către Julius. Nu ți-a spus că vine la Londra?

Julius scutură din cap.

– Ciudat, îngână sir James. Dumneata nu ai menționat numele ăsta în această după-amiază, altfel ți-aș fi sugerat să te duci și să-i ceri și alte informații, dându-ți cartea mea de vizită, pentru a te putea introduce la el.

– Sunt un berbec, spuse Julius cu o umilință surprinzătoare. Trebuia să mă fi gândit la chestia aia cu numele fals.

– Cum puteai să te mai gândești la ceva după ce ai căzut din pom? strigă Tuppençe. Sunt sigură că altul ar fi murit.

– Lasă, oricum nu mai contează, spuse Julius. O avem în mână pe doamna Vandemeyer și ea ne va spune tot ce vrem.

– Da, recunosc Tuppençe, însă glasul nu îi sună prea sigur.

Tăcerea se lăsă peste ei. Puțin câte puțin, fantasmele nopții începură să-și facă efectul... Un trosnet brusc al vreunei mobile... o învolburare imperceptibilă de perdea... Brusc, Tuppençe sări în sus cu un țipăt.

- Nu mă pot stăpâni. Știu că domnul Brown e aici, undeva în apartament!

Îl simt.

- Ei hai, Tuppence, cum ar putea fi? Ușa asta e deschisă spre hol. Nimeni n-ar putea intra pe ușa din față fără să-l vedem sau să-l auzim.

- Degeaba. Simt că e aici!

Privi rugătoare la sir James care răspunse cu gravitate:

- Cu toată stima pentru sentimentele dumitale (care sunt și ale mele în problema asta), nu văd cum e omenește posibil ca cineva să fie în apartament fără știrea noastră.

Fata se simți puțin mai liniștită la auzul acestor cuvinte.

- Când stai treaz toată noaptea, întotdeauna devii nervos, mărturisi ea.

- Da, spuse sir James. Suntem în situația unor oameni care țin o ședință de spiritism. Poate că dacă am avea un medium printre noi, am obține niște rezultate fantastice.

- Credeți în spiritism? Întrebă Tuppence cu ochii larg deschiși.

Avocatul ridică din umeri.

- Fără îndoială, e ceva adevărat în asta. Dar majoritatea mărturiilor n-ar avea nici o valoare în boxa martorilor.

Orele se scurgeau. La prima licărire a zorilor, sir James trase la o parte draperiile. În fața lor se deschidea ceea ce puțini londonezi văd, priveliștea răsăritului de soare peste orașul adormit. Acum, odată cu ivirea luminii, spaimile și fantasmile nopții păreau absurde. Starea de spirit a lui Tuppence reveni la normal.

- Ura! zise ea. Se prefigurează o zi minunată. Și-l vom găsi pe Tommy. Și pe Jane Finn. Și totul va fi nemaipomenit. Am să-l întreb pe domnul Carter dacă pot fi făcută Doamnă a Regatului Unit.

La șapte, Tuppence se oferi să facă un ceai. Se întoarse cu tava pe care erau ceainicul și patru cești.

- Pentru cine e cealaltă ceașcă? Întrebă Julius.

- Pentru prizonieră, bine-nțeleș. Presupun că putem să o considerăm așa.

- Să-i oferi un ceai e un gen de efect contrar al nopții trecute, spuse Julius.

- Da, așa e, admise Tuppence. Însă, oricum, merge. Sper să intrați amândoi, în cazul în care sare la mine sau se întâmplă ceva. Înțelegeți, nu știu în ce toane s-a trezit.

Sir James și Julius o conduseră până la ușă.

- Unde e cheia? Oh, sigur, e la mine.

Introduse cheia în broască, o răsucă, și apoi se opri:

- Dar dacă, totuși, a evadat? Întrebă ea în șoaptă.

- Absolut imposibil, răspunse Julius încrezător.

Însă sir James nu spuse nimic.

Tuppence inspiră adânc și intră. Scoase un suspin de ușurare când o văzu pe doamna Vandemeyer întinsă în pat.

- Bună dimineața, salută ea, veselă. V-am adus un ceai.

Doamna Vandemeyer nu răspunse. Tuppence lăsă ceașca pe noptieră și se duse să tragă jaluzelele. Când se întoarse, observă că doamna Vandemeyer zăcea în aceeași poziție. Cu o teamă subită în suflet, Tuppence se repezi către pat. Mâna pe care o ridică era rece ca gheața... De acum doamna Vandemeyer nu avea să mai vorbească în veci...

Țipătul ei îi aduse și pe ceilalți. Le trebui foarte puțin. Doamna Vandemeyer murise... trebuie să fi fost moartă de câteva ore. Era clar că murise în somn.

- Nenorocit ghinion! strigă disperat, Julius.

Avocatul era mai calm, însă în ochi avea o lucire ciudată.

- Dacă e noroc, replică el.

- Nu credeți... dar, e absolut imposibil... nimeni n-ar fi putut intra.

- Nu, admise avocatul. Nu văd cum ar fi putut. Și totuși... ea era pe punctul de a-l trăda pe domnul Brown... și a murit. Să fie doar o întâmplare?

- Dar cum...

- Da, cum! Asta trebuie să aflăm. Rămase tăcut, mângâindu-și ușor bărbia. Trebuie să aflăm, rosti liniștit, și Tuppence se gândi că, dacă ea ar fi fost domnul Brown, nu i-ar fi plăcut tonul acestor vorbe simple.

Privirea lui Julius se îndreptă spre fereastră.

- Fereastra e deschisă, remarcă el. Credeți...

Tuppence scutură din cap.

- Balconul se întinde atât cât ține budoarul, iar noi eram acolo.

- Poate el s-a strecurat afară... sugeră Julius.

Însă sir James îl întrerupse.

- Metodele domnului Brown nu sunt atât de lipsite de rafinament.

Între timp, trebuie să chemăm un medic, însă, înainte de asta, există ceva în cameră care ne-ar putea fi de folos?

Toți trei începură să caute în grabă. O grămadă de cenușă în cămin indica faptul că doamna Vandemeyer arsese toate hârtiile înainte de a încerca să fugă. Nu rămăsese nimic important, deși cercetaseră și cealaltă cameră.

– Uitați aici, spuse brusc Tuppence, arătând către un mic seif demodat, din perete. Cred că e pentru bijuterii, dar s-ar putea să conțină și altceva.

Cheia era în broască și Julius descuie ușa și se uită înăuntru. Cercetarea îi luă ceva timp.

– Ei bine? spuse Tuppence nerăbdătoare.

Înainte de a răspunde, Julius își scoase capul și trânti ușa. Urmă o scurtă pauză.

– Nimic, spuse el.

După cinci minute, medicul chemat în grabă își făcu precipitat, apariția. Recunoscându-l pe sir James, atitudinea sa fu foarte politicoasă.

– Infarct cardiac, sau poate o supradoză de somnifer. Miroși. Parcă s-ar simți și un miros de chloral în aer.

Tuppence își aminti de paharul pe care îl azvârlise. Un nou gând o făcu să se îndrepte spre lavoar. Găsi sticluța din care doamna Vandemeyer turnase câteva picături.

Fusese pe trei sferturi plină. Acum... era goală.

Capitolul XIV

O consultație

Nimic nu poate fi mai surprinzător și mai de necrezut decât ușurința cu care sir James aranjă toate lucrurile. Doctorul acceptă pe loc teoria că doamna Vandemeyer luase din greșală o supradoză de chloral. Se îndoi că ar fi fost necesară o anchetă. Dacă da, urma să-l anunțe pe sir James. Înțelese că doamna Vandemeyer era pe punctul de a pleca în străinătate și își concediasse servitoarele. Sir James și tinerii lui prieteni erau la ea, într-o scurtă vizită, când doamna căzu brusc, iar ei își petrecură noaptea în apartament nevrând s-o lase singură.

Cunoșteau vreo rudă de-a ei? Nu cunoșteau, însă sir James se prezentă ca fiind avocatul ei.

Curând după aceea sosi o infirmieră să-și preia îndatoririle, iar medicul părăsi clădirea blestemată.

– Și acum ce facem? Întrebă Julius, disperat. Cred că am pierdut tot.

Sir James își mângâie bărbia gânditor.

– Nu, spuse el liniștit. Mai există șansa ca doctorul Hall să ne poată spune ceva.

– Drace! Uitasem de el.

– Șansa e minimă, dar nu trebuie neglijată. Parcă v-am spus că stă la Metropole. Aș sugera să-l vizităm cât mai curând posibil. Ce-ați zice s-o facem după o baie bună și un mic dejun?

Rămase stabilit ca Tuppence și Julius să se înțoarcă la Ritz, apoi să treacă pe la sir James să-l ia cu mașina. Programul fu întocmai respectat, și puțin după unsprezece, mașina trase în față la Metropole. Întrebară de doctorul Hall și un băiat plecă în căutarea lui. Câteva minute mai târziu, doctorul venea în grabă spre ei.

– Ne puteți acorda câteva minute, doctore Hall? Întrebă sir James politicos. Dați-mi voie să vă prezint domnișoarei Cowley. Pe domnul Hersheimer cred că l-ați cunoscut deja.

O luminiță jucăușă apărură în ochii doctorului când dădu mâna cu Julius.

– Ah, da, tânărul meu prieten din episodul cu pomul! Glezna e bine, nu?

– S-a vindecat datorită tratamentului dumneavoastră eficient, doctore.

– Și problema sentimentală? Ha, ha!

– Sunt încă în căutare, spuse Julius, scurt.

– Ca să revenim la subiect, putem să discutăm ceva în particular? Întrebă sir James.

– Desigur. Cred că e pe aici o cameră unde putem vorbi, fără să fim deranjați.

O luă înainte, iar ceilalți îl urmau. Se așezară și doctorul se uită întrebător la sir James.

– Doctore Hall, sunt foarte dornic să găsesc o tânără doamnă, în scopul de a obține de la ea o depoziție. Am motive să cred că, la un

moment dat, s-a aflat în sanatoriul dumneavoastră din Bournemouth. Sper că nu încalc vreo etichetă profesională prin întrebările mele.

– Presupun că e o problemă de depunere de mărturie.

Sir James ezită o clipă, apoi răspunse:

– Da.

– Voi fi încântat să vă dau orice informație, dacă stă în puterile mele. Cum se numește tânăra doamnă? Domnul Hersheimmer m-a întrebat, din câte îmi amintesc de... Se întoarse spre Julius.

– Numele, spuse brutal sir James, practic nu contează. Mai mult ca sigur a fost internată sub un nume fals. Însă, aș dori să știu dacă o cunoașteți pe doamna Vandemeyer.

– Doamna Vandemeyer, din 20 South Audley Mansions? O cunosc oarecum.

– Nu sunteți în temă cu ce s-a întâmplat?

– Ce vreți să spuneți?

– Nu știți că doamna Vandemeyer a murit?

– Sfinte Doamne, habar n-aveam! Cum s-a întâmplat?

– A luat noaptea trecută o supradoză de chloral.

– Intenționat?

– Din greșeală, se crede. N-aș vrea să mă pronunț. Oricum, azi-dimineață a fost găsită moartă.

– Foarte ciudat. O femeie deosebit de frumoasă. Presupun că era prietenă cu dumneavoastră din moment ce sunteți la curent cu toate acestea.

– Cunosc toate detaliile pentru că... ei bine, eu am fost cel care a găsit-o moartă.

– Nu, zău! spuse doctorul, privindu-l lung.

– Da, răspunse sir James mângâindu-și gânditor bărbia.

– E într-adevăr o veste tristă, dar, scuzați-mă, nu văd ce legătură are cu problema de care vă interesați.

– Legătura constă în aceea că ne întrebăm dacă nu cumva doamna Vandemeyer v-a încredințat spre îngrijire o tânără rudă de-a ei. Julius se aplecă repede înainte.

– Așa s-a și întâmplat, răspunse doctorul liniștit.

– Sub numele de...?

– Janet Vandemeyer. Am înțeles că era nepoata doamnei Vandemeyer.

- Când a fost adusă?
- Din câte îmi amintesc, în iunie sau iulie 19...
- Era un caz de boală mintală?
- Era perfect sănătoasă, dacă, la asta vă referiți. Am înțeles de la doamna Vandemeyer că erau împreună pe "Lusitania" când vasul acela blestemat s-a scufundat și, ca atare, fata a suferit un șoc cumplit.
- Deci, înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Sir James privi în jur.
- Cum am mai spus, sunt un berbec! mormăi Julius.
- Doctorul îi privi pe toți curios.
- Spuneți că doriți să obțineți de la ea o depoziție? Dar dacă nu e în stare să o depună?
- Ce? Tocmai ați spus că e perfect sănătoasă.
- Așa și este. Cu toate astea, dacă doriți să depună vreo mărturie privind unele evenimente anterioare datei de 7 mai 1915, n-o să fie capabilă să v-o dea.
- Se uitară la omuleț stupefiați. Acesta dădu din cap vesel.
- Păcat, spuse el, mare păcat, mai ales că bănuiesc că-i o problemă serioasă, sir James. Dar, asta-i adevărul, nu vă poate spune nimic.
- Dar de ce, omule? La dracu cu toate astea, de ce?
- Omulețul își îndreptă privirea binevoitoare spre tânărul american.
- Pentru că Janet Vandemeyer suferă de o totală amnezie.
- Ce?
- Chiar așa. Un caz interesant, un caz foarte interesant. Nu chiar neobișnuit, cum ați putea crede. Mai există alte câteva cazuri identice. Asta e primul caz de acest gen de care m-am ocupat personal, și trebuie să recunosc că este extrem de interesant. Satisfacția omulețului părea deplasată.
- Și nu-și amintește nimic, spuse încetitor sir James.
- Nimic de dinainte de 7 mai 1915. După această dată, memoria ei e tot atât de bună ca cea a dumneavoastră sau a mea.
- Care e primul lucru pe care și-l amintește?
- Că a ajuns la țarm cu supraviețuitorii. Totul înainte e alb. Nu știa nici cum o cheamă, sau de unde venea, ori unde se afla. Nici măcar nu vorbea propria sa limbă.
- Dar asta-i ceva cu totul ieșit din comun! afirmă Julius.

- Nu, dragul meu domn. În condițiile sale, e ceva foarte normal. Sistemul nervos a suferit un șoc sever. Pierderea de memorie urmează aproape întotdeauna aceeași linie. Am sugerat să fie dusă la un specialist, bine-nțeles. Există la Paris un medic foarte bun, care studiază astfel de cazuri... dar doamna Vandemeyer a respins ideea publicității care, desigur, se putea face pe marginea acestui caz.

- Îmi imaginez că s-ar fi făcut, spuse sir James, întunecat.

- Am fost de acord cu ea. Astfel de cazuri capătă notorietate. Iar fata era foarte tânără... cred că avea nouăsprezece ani. Ar fi fost păcat ca infirmitatea ei să fie făcută publică... putea să-i afecteze viitorul. Pe lângă asta, nu există vreun tratament special care se indică în asemenea cazuri. E doar o problemă de timp, de așteptare.

- De așteptare?

- Da, mai devreme sau mai târziu, memoria îi va reveni... tot atât de brusc precum a dispărut. Însă, după toate probabilitățile, fata va fi uitat în întregime perioada anterioară și viața ei va începe din punctul în care a lăsat-o... de la scufundarea "Lusitaniei".

- Și când vă așteptați să survină asta?

Doctorul ridică din umeri.

- Ah, asta n-o pot spune. Uneori e o problemă de luni, alteori s-a întâmplat să dureze și douăzeci de ani! Câteodată, un șoc poate pune la loc ce a luat celălalt șoc.

- Alt șoc, așa? rosti Julius, pe gânduri.

- Exact. A fost un caz în Colorado... Omulețul continuă să sporovăiască volubil, plin de entuziasm.

Julius păru că nu ascultă. Se adâncise în gândurile sale și stătea încruntat. Brusc, reveni din meditația sa adâncă și bătu cu arătătorul atât de tare în tăblia mesei, încât tresăriră cu toții, mai ales doctorul.

- Am găsit! Aș vrea, doctore, să vă cunosc părerea, ca medic, despre planul ce mi-a venit în minte. Să spunem că Jane ar urma să traverseze din nou eleșteul cu heringi, și s-ar întâmpla același lucru. Submarinul, vasul care se scufundă, toată lumea e urcată în bărci... și așa mai departe. N-ar putea ține șmecheria? Nu i-ar face asta un ditamai cucui subconștientului ei, cum se zice în jargon, și să-l facă să funcționeze iar O.K.?

- O speculație foarte interesantă, domnule Hersheimer. După părerea mea, ar putea avea succes. Din nefericire, nu avem condiții ca lucrurile să se desfășoare așa cum le-ați imaginat.

- Nu în mod natural, doctore. Vorbeam de o regizare.

- Regizare?

- Păi da. Care e dificultatea? Închiriem un transatlantic...

- Un transatlantic! murmură ușor doctorul Hall.

- Închiriem niște pasageri, închiriem un submarin... asta cred că-i singura dificultate. Guvernanții sunt cam înguști la minte când e vorba de mașinile lor de război. N-or să vrea să vândă primului venit. Și totuși, cred că se poate rezolva. Ați auzit vreodată de cuvântul "mită", domnule? Ei bine, mita funcționează în toate timpurile! Socot că n-o să trebuiască să tragem cu adevărat cu torpile. Dacă fiecare aleargă de colo-colo și se vaită suficient de zgomotos că vasul se scufundă, ar fi destul pentru o fată tânără și inocentă ca Jane. În timpul ăsta, i se va pune un colac de salvare și va fi grăbită spre o barcă încărcată cu artiști bine dresați, care să zbiere isteric... așa ar trebui să se regăsească unde era în mai 1915. Cum vi se pare, în linii generale?

Doctorul Hall se uită la Julius. Din privirea lui îți dădea seama de tot ce nu putea spune cu glas tare.

- Nu, răspunse Julius privirii aceleia, nu sunt nebun. Treaba e perfect posibilă. Asta se face zilnic în Statele Unite la filmări. N-ați văzut pe ecran trenuri care se ciocnesc în filme? Care e diferența între a cumpăra un tren și a cumpăra un transatlantic? Obținem recuzita și dumneavoastră puteți merge înainte!

Doctorul Hall își recăpătă glasul.

- Dar cheltuiala, dragul meu domn? Vocea i se înălță. Cheltuiala! Va fi uriașă!

- Nu-mi fac deloc probleme de bani, explică simplu Julius.

Doctorul Hall întoarse o față rugătoare către sir James, care zâmbi ușor.

- Domnul Hersheimer e foarte bogat... chiar foarte bogat.

Privirea doctorului reveni la Julius, total schimbată. Nu mai era un tânăr excentric care avea obiceiul să cadă din pom. Ochii doctorului îl priveau cu respectul cuvenit unui om bogat.

- Un plan foarte remarcabil. Foarte remarcabil, murmură el. Filme... desigur. Pasiunea dumneavoastră, a americanilor, pentru cinema.

Foarte interesant. Mă tem că noi, aici, suntem cam în urmă cu metodele noastre. Și chiar aveți de gând să duceți la îndeplinire acest plan?

– Pariati pe ultimul dolar că îl duc?

Doctorul îl crezu... ceea ce era un compliment pentru naționalitatea lui. Dacă un englez ar fi sugerat un asemenea lucru, ar fi avut mari dubii asupra sănătății lui mintale.

– Nu pot garanta vindecarea, preciză el. Poate ar trebui să-mi lămuresc mai bine lucrurile.

– Desigur, e în regulă, spuse Julius. Dumneavoastră doar aduceți-o pe Jane, și restul lăsați pe mine.

– Jane?

– Atunci, domnișoara Janet Vandemeyer. Să dăm un telefon la staționarul dumneavoastră, chiar acum, și să le cerem să ne-o trimită? Sau dau eu o fugă și o aduc cu mașina?

Doctorul îl privi lung.

– Iertați-mă, domnule Hersheimer. Credeam că ați înțeles.

– Să înțeleg ce?

– Că domnișoara Vandemeyer nu mai e sub îngrijirea mea.

Capitolul XV

Tuppence primește o cerere în căsătorie

Julius sări în sus.

– Ce?

– Credeam că sunteți la curent cu asta.

– Când a plecat?

– Stați să văd. Azi e luni, nu-i așa? Trebuie să fi fost miercură trecută... păi da... da, în aceeași seară când... ăă... ați căzut din copac.

– În seara aceea? Înainte sau după?

– Stați să văd... oh, da, după. A sosit un mesaj foarte urgent de la doamna Vandemeyer. Tânăra doamnă și infirmiera care o îngrijea au plecat cu trenul de noapte.

Julius se prăbuși la loc în scaun.

– Sora Edith... plecată cu o pacientă... da, îmi amintesc, mormăi el. Doamne, fusesem atât de aproape!

Doctorul Hall părea încurcat.

– Nu înțeleg. În definitiv, tânăra doamnă nu e cu mătușa ei?

Tuppence scutură din cap. Tocmai vroia să răspundă, când o privire iute din partea lui sir James o făcu să-și țină limba. Avocatul se ridică.

– Vă rămân foarte îndatorat, doctore Hall. Vă suntem recunoscători pentru tot ce ne-ați spus. Mă tem că nu suntem în situația de a da de urma domnișoarei Vandemeyer. Ce ne puteți spune despre sora care o însoțea? Știți unde se află?

Doctorul scutură din cap.

– Cum se întâmplă, n-am mai auzit de ea. Am înțeles că urma să rămână un timp cu domnișoara Vandemeyer. Dar, ce s-a putut întâmpla? Nu pot să cred că fata a fost răpită.

– Rămâne de văzut, spuse grav sir James.

Celălalt ezită.

– Nu credeți că ar trebui să anunț poliția?

– Nu, nu. După toate probabilitățile, tânăra trebuie să fie la alte rude.

Doctorul nu păru complet satisfăcut, dar văzu că sir James nu vroia să spună mai mult și înțelese că, a încerca să scoți mai multe informații de la un renumit K.C., era în zadar. Prin urmare, își luă la revedere, și cei trei părăsiră hotelul. Câtva timp stătură de vorbă lângă mașină.

– Să înnebunești, nu alta! strigă Tuppence. Când te gândești că Julius a stat câteva ore sub același acoperiș cu ea!

– Am fost un idiot, bombăni Julius, sumbru.

– N-aveai de unde să știi, îl consolă Tuppence. Avea? întrebarea era pentru sir James.

– Sfatul meu e să nu vă necăjiți, răspunse cu blândețe acesta. Nu are rost să plângi peste laptele care a dat în foc, așa se zice, nu?

– Marea întrebare este care va fi următorul pas, adăugă Tuppence, practică.

Sir James ridică din umeri.

– Ați putea da un anunț pentru sora care a însoțit fata. Este singura sugestie pe care v-o pot da și trebuie să mărturisesc că nu îmi

pun mari speranțe în rezultatul lui. Altceva, nu văd ce ar fi de făcut. Nimic.

– Nimic? Tuppence se albi. Și... Tommy?

– Să sperăm că nu i s-a întâmplat nimic, răspunse sir James. Da, trebuie să ne menținem speranța.

Însă peste capul ei plecat, ochii săi îi întâlniră pe ai lui Julius, și clătină din cap aproape imperceptibil. Julius înțelese. Avocatul considera cauza pierdută. Chipul americanului deveni grav. Sir James îi luă mâna lui Tuppence.

– Să mă anunți dacă mai afli ceva. Aștept orice scrisoare.

Tuppence îl privi fără expresie.

– Plecați?

– Ți-am spus. Nu-ți aduci aminte? În Scoția.

– Ba da, dar credeam... Fata ezită.

Sir James ridică din umeri.

– Dragă domnișoară mă tem că nu mai pot face nimic. Toate urmele s-au evaporat. Îți dau cuvântul meu că nu mai e nimic de făcut. Dacă apare ceva te anunț cu mare bucurie, văd eu cum.

Cuvintele lui îi dădură lui Tuppence un cumplit sentiment de dezolare.

– Cred că aveți dreptate, spuse. Oricum, vă mulțumesc mult că ați încercat să ne ajutați. La revedere.

Julius era aplecat deasupra mașinii. Privind spre chipul, lăsat în jos, al fetei, o undă de milă trecu prin ochii ageri ai lui sir James.

– Nu fi atât de deznădăjduită, domnișoară Tuppence, spuse el, cu glas coborât. În vacanță nu te distrezi întotdeauna. Tot atât de bine poți să și muncești.

Ceva în tonul lui o făcu pe Tuppence să-l privească ascuțit. Avocatul clătină din cap, zâmbind.

– Nu, nu vreau să spun mai mult. Când vorbești prea mult, faci o mare greșală. Ține minte asta. Niciodată să nu spui tot ce știi... nici măcar celui mai bun prieten. Ai înțeles? La revedere.

Se îndepărtă. Tuppence privi lung în urma lui. Începea să înțeleagă metodele lui sir James. Îi mai dăduse, odată, un indiciu, în același mod neglijent. Să fi fost asta un alt indiciu? Ce vruse să spună prin cele câteva cuvinte? Poate că vruse să-i dea de înțeles că, totuși, nu abandonase cazul; că, în secret, își va continua cercetările...

Gândurile îi fură întrerupte de Julius, care o grăbi să urce.

– Pari cam îngândurată, rosti el, în timp ce porniră. Ți-a mai spus ceva tipul?

Tuppence deschise instinctiv gura, dar o închise la loc. Cuvintele lui sir James îi stăruiau în urechi: "Niciodată să nu spui tot ce știi... nici măcar celui mai bun prieten." Și ca un fulger, prin minte îi trecu o altă secvență. Julius în fața seifului din apartament, întrebarea ei și pauza dinaintea răspunsului lui: "Nimic". Chiar nu fusese nimic? Sau găsise ceva ce vroia să păstreze doar pentru el? Dacă el putea să aibă secrete, ei bine, va avea și ea.

– Nimic deosebit, răspunse .

Simți cum Julius îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Spune, dă-mă o raită prin parc?

– Cum vrei.

Un timp, trecură pe sub copaci în tăcere. Era o zi splendidă. Plimbarea în aer liber o învioră pe Tuppence.

– Ce crezi, domnișoară Tuppence, am s-o găesc vreodată pe Jane?

Tonul lui Julius era descurajat. Asta era ceva cu totul nou la el și Tuppence se întoarse și-l privi surprinsă.

– Asta e. Sunt la pământ și-mi vine să renunț la toată afacerea. Sir James nu ne-a mai dat nici o șansă, am înțeles. Nu-mi place tipul... oricum, nu ne înghițim reciproc, dar e foarte deștept și amabil, și dacă ar mai fi existat vreo speranță, nu ne-ar fi abandonat... acum, nu-i așa?

Tuppence se simți cam stingherită, însă cum îi intrase în cap că Julius îi ascundea ceva, rămase pe poziție.

– Ne-a sugerat să dăm un anunț în legătură cu infirmiera, îi aminti ea.

– Da, cu un glas al dracului de lipsit de speranță! Nu, m-am săturat. Aproape că sunt hotărât să plec imediat înapoi, în Statele Unite.

– Oh, nu! strigă Tuppence. Trebuie să-l găsim pe Tommy.

– Am uitat de Beresford, rosti Julius, încurcat. Asta așa e. Trebuie să-l găsim. Dar după... și bine, am fost un visător chiar de când m-am lansat în povestea asta... iar visele nu sunt bune de nimic. Ascultă, domnișoară Tuppence, aș vrea să te întreb ceva.

– Da?

– Dumneavoastră și Beresford. Ce e între voi?

- Nu înțeleg, replică Tuppence cu demnitate, și adăugă aproape înconștient: Și, oricum, greșești!

- Nu există nici un sentiment aparte între voi?

- Clar că nu, susținu Tuppence cu înfocare. Tommy și cu mine suntem prieteni, atâta tot.

- Cred că toți îndrăgostiții au spus la fel, la vremea lor, observă Julius.

- Prostii! pufni Tuppence. Chiar arăt eu a fată care să se îndrăgostească de orice bărbat ce-i iese în cale?

- Categorie, nu. Pari a fi genul de fată de care te poți îndrăgosti total.

- Oh! exclamă Tuppence, luată prin surprindere. Presupun că ăsta-i un compliment.

- Sigur. Acum, să revenim. Presupunând că nu-l vom găsi niciodată pe Beresford, și... și...

- Perfect, zi odată! Pot privi lucrurile în față. Și... e mort! Ei bine?

- Și toată afacerea asta a fost o pierdere de timp. Ce ai de gând să faci?

- Nu știu, recunosc deschis Tuppence.

- Ai să fii a naibii de singură, biată copilă.

- Am să mă simt perfect, îl repezi deodată Tuppence cu obișnuita-i repulsie față de orice soi de milă privind persoana ei.

- Ce părere ai de căsătorie? întrebă Julius. Ai ceva în vedere?

- Am de gând să mă mărit, se înțelege. Asta numai dacă... se opri, vru să dea înapoi, apoi își apără cu vitejie concepțiile, am să găsesc pe cineva destul de bogat ca să merite efortul. Sunt prea sinceră, nu? Aș zice că mă vei disprețui pentru asta.

- Niciodată n-am disprețuit simțul afacerilor. Ai vreo imagine anume în minte?

- Imagine? întrebă Tuppence, mirată. Vrei să spui înalt sau scund?

- Nu. Suma... venitul.

- Oh, eu... eu nu prea m-am gândit la asta.

- Ce-ai spune de mine?

- Tu?

- Da, eu.

- Oh, n-aş putea!
- De ce nu?
- Îţi spun că n-aş putea!
- Şi eu te întreb din nou de ce nu?
- Mi s-ar părea atât de necinstit.

- Nu văd nimic necinstit aici. Nu-i vorba de o cacialma. Te admir enorm, domnişoară Tuppence, mai mult decât pe oricare altă fată pe care am cunoscut-o. Eşti a naibii de curajoasă. Aş fi fericit să-ţi ofer o viaţă straşnică. Spune un cuvânt şi mergem pe loc la vreo bijuterie de prima mână şi aranjăm afacerea cu inelul.

- Nu pot, şopti Tuppence.
- Din cauza lui Beresford?
- Nu, nu, nu!
- Păi atunci?

Tuppence se mulţumi doar să scuture din cap cu energie.

- În mod rezonabil, nu te poţi aştepta la mai mulţi bani decât am eu.

- Oh, nu-i vorba de asta, bolborosi Tuppence, apoi izbucni într-un râs aproape isteric. În tot cazul, îţi mulţumesc foarte mult, dar cred că e mai bine să spun nu.

- Ți-aş rămâne îndatorat dacă mi-ai face onoarea să te mai gândeşti până mâine la propunerea mea.

- Nu are rost.
- Totuşi, s-o lăsăm pe mâine.
- Foarte bine, răspunse moale Tuppence.

Până la Ritz, nici unul nu mai scoase o vorbă.

Tuppence urcă în camera ei. După înfruntarea cu personalitatea puternică a lui Julius se simţea epuizată moral. Se aşeză în faţa oglinzii şi îşi privi lung imaginea reflectată în ea.

- Proasto, murmură în cele din urmă, cu o grimasă. Prostuţo. Tot ce-ţi doreşti... tot ce ai visat întotdeauna şi acum vii şi behăi un "nu" ca o oaie tâmpită. E singura ta şansă. De ce nu profiţi de ea? De ce nu o înhaţi? De ce nu te agăţi de ea? Ce vrei mai mult?

Ca răspuns la propriile-i întrebări, privirea îi căzu pe un mic instantaneu al lui Tommy ce stătea pe toaleta ei într-o ramă ponosită. Un

moment se luptă cu ea însăși, apoi, renunțând la pretențiile ei de fată cu picioarele pe pământ, luă instantaneu și-l duse la buze, izbucnind într-un plâns cu sughituri.

– Oh, Tommy, Tommy, bolborosi, te iubesc atât de mult... și poate n-am să te mai văd niciodată.

După cinci minute se ridică, își șterse nasul și-și aranjă părul.

– Asta e, își zise, aspru. Să privim lucrurile în față. Se pare că m-am îndrăgostit de un băiat tâmpit care, probabil nu dă doi bani pe mine. Aici se opri. În orice caz, reluă ea, de parcă ar fi vrut să convingă un auditoriu nevăzut, nu știu ce e în capul lui. Niciodată nu mi-a spus. Eram mereu înversunată împotriva sentimentalismului... și iată-mă acum mai sentimentală ca oricine. Ce tâmpite sunt fetele! Întotdeauna am spus-o. Bănuiesc că am să dorm cu fotografia lui sub pernă și am să-l visez toată noaptea. E cumplit să-ți dai seama că nu-ți respecti principiile.

Tuppence scutură din cap cu tristețe.

– Nu știu ce să-i spun lui Julius, asta e clar. Oh, ce prost mă simt! Va trebui să-i spun ceva... el e atât de american și meticulos și va insista asupra motivului. Mă întreb dacă chiar a găsit ceva în seif...

Gândurile lui Tuppence luă alt curs. Revăzu cu atenție și perseverență evenimentele ultimei nopți. Se legau cumva de cuvintele enigmatice ale lui sir James...

Brusc, tresări puternic... chipul i se albi. Ochii ei, cu pupilele larg dilatate, priveau fix înainte.

– Imposibil, murmură. Imposibil! Trebuie să fiu nebună chiar să mă și gândesc la așa ceva...

Monstruos... și, totuși, așa se explica totul...

După un moment de gândire, se așeză și scrisese un bilet, cântărind fiecare cuvânt. În cele din urmă se declară satisfăcută și-l băgă într-un plic pe care trecu adresa lui Julius. Porni pe culoar spre camera lui și bătu la ușă. După cum se așteptase, camera era goală. Lăsă plicul pe masă.

Când se întoarse un băiat o aștepta în fața camerei ei.

– Aveți o telegramă, domnișoară.

Tuppence o smulse după tavă și o desfăcu repede. Apoi scose un tipărit. Telegrama era de la Tommy!

Continuarea aventurilor lui Tommy

Din bezna punctată cu junghiuri de foc, Tommy își reveni încetîșor la viață. Când reuși, în cele din urmă, să deschidă ochii, singurul lucru de care fu conștient era o durere chinuitoare în tâmpile. Își dădea seama vag că se află într-un loc necunoscut. Unde era? Ce se întîmplase? Începu să clipească fără vlagă. Asta nu era dormitorul de la Ritz. Și ce dracu se întîmplase cu capul lui?

— La naiba! spuse, și încercă să se ridice. Își adusese aminte. Se afla în casa sinistră din Soho. Scoase un gemăt și căzu la loc. Printre genele abia întredeschise, începu să facă o recunoaștere atentă a locului.

— Își revine, remarcă un glas foarte aproape de urechea lui. Îl recunosc pe dată ca fiind al bărbosului și eficientului neamț și rămase artistic inert. Simți că ar fi fost păcat să revină la viață prea repede; și atîta timp cît durerea de cap nu i se mai potolea puțin, nu se simțea în stare să-și vină cu totul în fire. Chinuit de durere, încercă să descifreze ce se întîmplase. Era limpede că, în timp ce asculta, cineva se năpustise asupra lui și-l pocnise în cap. Acum știau că e spion. După toate probabilitățile, îl vor împușca scurt. Nu încăpea nici un dubiu că era un loc izolat. Nimeni nu știa unde se află, de aceea nu trebuia să se aștepte la vreun ajutor din afară, ci să se bazeze doar pe propriile sale forțe.

— Ei bine, iată-mă-s, îngână pentru sine și repetă expresia de mai înainte: La naiba! De data asta reuși să se ridice în capul oaselor.

Într-o clipă, neamțul fu lângă el și-i puse un pahar la buze, ordonându-i scurt: "Bea". Tommy se supuse. Tăria băuturii îi provocă un șoc, însă mintea i se limpezi ca prin minune.

Zăcea pe un divan, în camera în care avusese loc întrunirea. De-o parte a lui stătea neamțul, de cealaltă, portarul cu fața de asasin, care îl lăsase să intre. Ceilalți se aflau laolaltă la mică distanță de el. Tommy observă că lipsea cineva. Omul cunoscut drept Numărul Unu își luase tălpășița.

— Te simți mai bine? întrebă neamțul, în timp ce lua paharul gol.

— Da, mulțumesc, replică Tommy, cu voioșie.

- Ah, tinere prieten, ești norocos că ai țeasta atât de tare. Bunul Conrad a izbit zdravăn. Cu un semn din cap, arată spre chipul drăcesc al portarului. Acesta mârâi:

Tommy făcu un efort și își suci capul.

- Oh, spuse, deci tu ești Conrad, nu-i așa? Tăria țeștei mele e și pentru tine un noroc. Când mă uit la tine, mă cuprinde mila că ar fi trebuit să încapi pe mâna călăului.

Bărbatul pufni, iar bărbosul spuse liniștit:

- Nu-l paște nici un risc în privința asta.

- Cum vreți, răspunse Tommy. Știu că moda e să dai fuga la poliție. Într-o oarecare măsură, și eu am încredere în ea.

Purtarea lui era nonșalantă în cel mai înalt grad. Tommy Beresford era unul dintre acei tineri englezi care nu se distingeau printr-o capacitate intelectuală aparte, dar care își juca cu toată dibăcia ultima carte în ceea ce se cheamă "un loc izolat". Timiditatea lui nativă și precauția căzură ca o pereche de mănuși. Tommy înțelegea perfect că șansa de a evada stătea doar în prezența sa de spirit și, sub masca aceea de indiferență, creierul său lucra febril.

Glasul rece al neamțului reluă discuția:

- Ai ceva de spus înainte de a fi omorât ca spion?

- Doar o grămadă de lucruri, răspunse Tommy cu seninătatea de mai înainte.

- Negi că ascultai la ușă?

- Nu. Într-adevăr, trebuie să-mi cer, zău, scuze... dar, conversația voastră era atât de interesantă încât mi-a învins scrupulele.

- Cum ai pătruns aici?

- Datorită dragului Conrad, aici de față. Tommy zâmbi dezaprobat spre el. Ezit să vă sugerez să scoateți la pensie un servitor credincios, însă ar trebui cu adevărat să aveți un câine de pază mai bun.

Conrad mârâi neputincios și rosti tăfnos, în timp ce bărbosul se întorcea spre el.

- Știa parola. De unde era să bănuiesc?

- Da, se amestecă Tommy. De unde era să bănuiesc? Nu-l certa pe bietul amic. Gestul lui nechibzuit mi-a dat posibilitatea de a avea plăcerea să vă văd pe toți la față.

Avu impresia că vorbele lui stârniseră o anumită nemulțumire printre cei din grup, însă autoritarul neamț îi potoli cu o mișcare a mâinii.

- Morții nu vorbesc, spuse el calm.
- Oh, dar eu nu-s încă mort! răspunse Tommy.
- Vei fi curând, prietene, zise germanul.

Un murmur de încuviințare se auzi dinspre grup.

Inima lui Tommy bătu mai repede, însă fermecătoarea-i nepăsare nu-l părăsi.

- Nu cred, răspunse hotărât. Aș avea o puternică obiecție în fața morții.

Din cât văzu în privirea unuia dintre paznicii săi, îi lăsase cu gura căscată.

- Ne-ai putea da un motiv pentru care nu o să te omorâm? întrebă neamțul.

- Mai multe, replică Tommy. Ascultă, m-ai întrebat o grămadă de treburi. În schimb, lasă-mă să te întreb și eu ceva. De ce nu m-ați omorât înainte de a-mi fi recăpătat cunoștința?

Neamțul ezită, iar Tommy profită de avantajul oferit.

- Pentru că nu știți cât de multe cunosc... și de unde am obținut informațiile. Dacă mă omorâți acum, nu o să aflați niciodată.

Însă asta fu mai mult decât putea Boris să suporte. Înaintă, agitându-și brațele.

- Javra dracului de spion!, scrâșni el. Te omorâm ca pe-un câine. Omorâți-!! Omorâți-!!

Urmă un ropot de aplauze.

- Auzi? întrebă neamțul, cu ochii la Tommy. Ce zici de asta?

- Ce zic? Tommy ridică din umeri. O șleahță de proști. Mai bine și-ar pune câteva întrebări. Cum am pătruns aici? Amintiți- vă că dragul de Conrad a spus: "știa parola", nu-i așa? De unde o știam? Doar nu o să credeți că am suit întâmplător treptele și am rostit primul lucru ce mi-a venit în minte.

Tommy fu mulțumit de argumentația discursului său. Regreta doar că nu era și Tuppenca de față ca să-l aprecieze la justa valoare.

- Asta-i drept, spuse brusc muncitorul. Tovarăși, am fost trădați! Se înalță un murmur de indignare. Tommy le zâmbi încurajator.

- Așa e mai bine. Cum puteți spera să reușiți în vreo acțiune fără să vă folosiți creierul?

- Ai să ne spui tu cine ne-a trădat, zise neamțul. Însă asta nu o să te salveze... oh, nu! Ai să ne spui tot ce știi. Boris, pe care-l vezi aici, cunoaște niște metode foarte drăguțe de a face oamenii să vorbească.

- Știu! exclamă Tommy, disprețuitor, luptându-se cu sentimentul extrem de neplăcut că i se face o gaură în stomac. Nici n-o să mă torturați, nici n-o să mă ucideți.

- Și de ce nu? Întrebă Boris.

- Pentru că ar însemna să omorâți găina care face ouă de aur, răspunse liniștit Tommy.

Urmă un moment de tăcere. Încrederea de nezdruncinat a lui Tommy părea să câștige teren, în cele din urmă. Nu mai erau atât de siguri pe ei. Bărbatul în haine ponosite se uită cercetător la Tommy.

- Ne trage pe sfoară, Boris, zise el, calm.

Tommy îl urî. Îi citise, oare, gândurile?

Neamțul se întoarse brutal spre Tommy.

- Ce vrei să spui?

- Ce crezi că vreau să spun? pară Tommy, chinându-și disperat mintea.

Brusc, Boris înaintă și întinse autoritar degetul spre Tommy.

- Vorbește, porc de englez... vorbește!

- Nu te mai agita așa, prietene dragă, răspunse Tommy, calm.

Asta-i rău, la voi, străinii. Nu știți să vă păstrați calmul. Te întreb, arăt eu ca unul care crede că ultima șansă a voastră e să mă omorâți?

Privi încrezător în jur, bucuros că ei nu-i puteau auzi bătăile inimii provocate de minciuna pe care o spusese.

- Nu, recunosc în cele din urmă Boris, mohorât, nu arăți.

"Mulțumesc Domnului că nu-i un cititor al gândurilor", își zise Tommy. Cu glas tare, rosti:

- Și de ce sunt atât de încrezător? Pentru că știu ceva care mă pune în postura de a vă propune un târg.

- Un târg? Bărbosul îl privi ascuțit.

- Da, un târg. Viața și libertatea mea în schimbul... Se opri.

- În schimbul a ce?

Grupul se îngrămădi spre el. S-ar fi putut auzi căzând chiar un ac.

Tommy vorbi fără grabă.

- A hârtiilor pe care Danvers le-a adus din America pe "Lusitania".

Efectul vorbelor sale fu electrizant. Toți săriră în picioare. Neamțul le făcu semn să se dea înapoi. Se aplecă peste Tommy, cu chipul roșu de emoție.

- Himmel! Deci, le ai?

Cu un calm magistral, Tommy scutură din cap.

- Atunci știi unde sunt? insistă neamțul.

Tommy clătină din nou din cap.

- Nici măcar.

- Atunci... atunci... Supărat și nedumerit, neamțul nu-și găsea cuvintele.

Tommy privi în jur. Pe chipul fiecăruia era supărare și zăpăceală, însă calmul siguranței sale își făcu efectul... nimeni nu se îndoaia că vorbele lui ascundeau ceva.

- Nu știu unde sunt hârtiile... însă cred că le pot găsi. Am o idee...

- Ptiu!

Tommy își înălță capul și înăbuși murmurul de protest.

- Am numit-o idee... dar sunt foarte sigur de faptele mele... fapte care îmi sunt cunoscute doar mie. În orice caz, ce aveți de pierdut? Dacă eu voi aduce hârtiile... voi îmi garantați viața și libertatea. Facem târgul?

- Și dacă refuzăm? rosti liniștit neamțul.

Tommy se lăsă pe spate pe divan.

- Până pe 29, sunt mai puțin de două săptămâni, rosti el gânditor.

O clipă, neamțul ezită. Apoi îi făcu un semn lui Conrad.

- Du-l în camera cealaltă.

- După cinci minute, Tommy stătea pe patul din camera mizerabilă de alături. Inima îi bătea violent. Riscase totul. Ce urmau să decidă? Și, în timp ce întrebarea asta înnebunitoare îi stăruia în minte, își bătea joc de Conrad, făcându-l pe antipaticul portar să se înfurie până la a-și pierde mințile.

În cele din urmă ușa se deschise și neamțul îi porunci lui Conrad să se întoarcă.

- Să sperăm că judecătorul nu și-a pus boneta neagră, remarcă Tommy, ușuratic. În regulă, Conrad, du-mă. Prizonierul e la bară, domnilor!

Neamțul stătea din nou la masă. Îi făcu semn lui Tommy să se așeze în fața lui.

- Acceptăm condițiile, rosti răgușit. Hârtiile trebuie să ne parvină înainte de a fi eliberat.

- Ești tâmpit! rosti prietenos Tommy. Cum crezi că am să pot să le caut dacă mă ții aici, legat de picioare?

- Dar la ce te aștepți?

- Trebuie să am libertatea de a mă ocupa de afacerea asta așa cum știu eu.

Neamțul răs.

- Ne crezi niște tânci să te lăsăm să pleci de aici în schimbul unui sac de promisiuni?

- Nu, răspunse Tommy pe gânduri. Deși infinit mai simplu pentru mine, n-am crezut cu adevărat că veți fi de acord cu planul ăsta. Foarte bine, trebuie să ajungem la un compromis. Ce-ar fi să-l puneți pe micuțul Conrad să mă însoțească? E un tovarăș de încredere și are un pumn oricând gata să lovească.

- Preferăm să rămâi aici, răspunse neamțul, rece. Unul din numerele noastre îți va urma întocmai instrucțiunile. Dacă operațiunile sunt complicate, va veni la tine cu un raport și ai să-l poți instrui ce să facă în continuare.

- Mă legați de mâini, protestă Tommy. E o afacere foarte delicată și e foarte posibil ca prietenul nostru s-o dea în bară și atunci ce-am să mai pot face? Nu cred că vreunul dintre voi are vreun dram de tact.

Neamțul răpăia cu degetul în masă.

- Astea sunt condițiile noastre. Altfel, moartea!

Tommy se lăsă obosit pe spate.

- Îmi place stilul vostru. Scurt, dar atractiv. Așa să fie, deci. Însă un lucru e esențial, trebuie să văd fata.

- Care fată?

- Jane Finn, bine-nțeleș.

Celălalt îl privi curios câteva clipe, apoi rosti încetșor, de parcă își alegea cu grijă cuvintele:

- Nu știi că ea nu-ți poate spune nimic?

Inima lui Tommy bătu puțin mai repede. Va reuși să stea față în față cu fata pe care o căuta?

- N-am să-i cer să-mi spună nimic, rosti el liniștit. Adică, nu cu prea multe vorbe.

- Atunci, de ce s-o vezi?

Tommy nu răspunse imediat.

- Să-i văd fața când am să-i pun o întrebare, spuse într-un târziu.

În ochii neamțului apăru din nou acea privire pe care Tommy nu o prea înțelegea.

- Nu o să fie în stare să-ți răspundă la întrebare.

- Asta nu contează, mă interesează doar să-i văd fața când am să i-o pun.

- Și crezi că asta îți va spune ceva? Răse scurt, neplăcut. Mai mult ca oricând, Tommy simți că undeva era ceva ce-i scăpa, pe care nu-l putea înțelege. Neamțul îl privi cercetător. La urma urmei, mă întreb dacă chiar știi atât de multe precum ne închipuim noi, spuse el încetșor.

Tommy își simți poziția periclitată. Puterea de influență i se micșorase puțin. Era uimit. Ce spusese greșit? Vorbi, sub un impuls de moment:

- Se poate să fie lucruri pe care voi să le știți, iar eu nu. Nu am pretenția că sunt la curent cu toate detaliile acțiunilor voastre, dar tot așa de bine am și eu ceva în mână, despre care să nu știți voi. Și tocmai asta mă face să fiu deasupra voastră. Danvers a fost un tip al dracului de deștept. Se opri, de parcă ar fi spus prea mult.

Însă chipul neamțului se luminează puțin.

- Danvers, murmură el. Înțeleg... Se opri o clipă, apoi îi ordonă lui Conrad: Ia-l de aici. Sus... știi tu.

- Stai puțin, spuse Tommy. Cum rămâne cu fata?

- Probabil că asta se poate aranja.

- Trebuie.

- Ne vom gândi. O singură persoană poate decide în privința asta.

- Cine? întrebă Tommy, deși cunoștea răspunsul.

- Domnul Brown...

- Pot să-l văd?

- Poate.

- Mișcă, spuse brutal Conrad.

Tommy se ridică supus. După ce ieșiră pe ușă, temnicerul lui îi arătă s-o ia în sus pe scări, el urmându-l îndeaproape. La etajul de sus, Conrad deschise o ușă și Tommy păși într-o încăpere mică. Conrad

aprinse o lampă de gaz şuierătoare, apoi ieși. Tommy auzi zgomotul cheii răsucite în broască.

Începu să-și examineze temnița. Era o cameră mai mică decât cea de jos, iar atmosfera aici avea ceva deosebit de apăsător. Atunci își dădu seama că nu existau ferestre. Începu să-i dea ocol. Pereții erau groaznic de murdari, ca de altfel totul. Patru tablouri, reprezentând scene din "Faust", atârnavu strâmb pe perete. Margareta cu cutia ei de bijuterii, scena bisericii, Siebel și florile sale, și Faust cu Mefisto. Ultimul i-l aduse din nou în minte pe domnul Brown. În această cameră încuiată și etanșă, cu ușa ei grea bine ferecată, se simțea rupt de lume și sinistru putere a vicleanului criminal părea și mai reală. Dacă ar fi strigat, nu l-ar fi auzit nimeni. Locul era un mormânt viu...

Cu un efort, Tommy se adună. Se trânti pe pat și începu să reflecteze. Capul îl înjunghia îngrozitor, în plus, îi era foame. Liniștea locului era dezolantă.

"În orice caz", încercă Tommy să se înveselească, "am să-l văd pe șef... pe misteriosul domn Brown și, cu un pic de noroc, am să-i păcălesc s-o văd și pe misterioasa Jane Finn. După asta..."

După asta Tommy fu silit să recunoască faptul că perspectiva era sumbră.

Capitolul XVII

Annette

Oricum, problemele viitorului fură curând înlăturate de problemele prezentului. Iar dintre acestea, cea mai apropiată și presantă, era cea a foamei. Tommy avea un apetit sănătos și zdravăn. Friptura cu cartofi prăjiți păreau să aparțină unei vremi apuse. Trebui să recunoască, plin de regret, că nu avea nici o șansă în lupta cu o grevă a foamei.

Privi neajutorat la temnița sa. O dată sau de două ori renunță la mândrie și bătu în ușă. Însă nimeni nu răspunse chemării sale.

"La naiba-cu toate!" rosti indignat. "N-or avea de gând să mă lase să mor prin înfometare". Un nou sentiment de frică îi trecu prin minte.

Asta putea fi una din "Drăguțele metode" de a face un deținut să vorbească, atribuite lui Boris. Dar după ce mai reflectă, respinse ideea.

"Asta-i opera brutei ăleia cu față acră, Conrad" hotărî el. "Cu amicul ăsta o să mă distrez în una din zilele următoare. Asta-i numai o mostră de răutate din partea lui, sunt sigur".

Reflecțiile ulterioare îi dădură sentimentul că i-ar fi făcut mare plăcere să dea cu ceva în capul ca un ou al lui Conrad. Tommy și-l mângâie cu blândețe pe al său și se lăsă în voia imaginației. Într-un final, o idee sclipitoare îi lumină mintea. De ce nu ar transforma imaginația în realitate? Fără îndoială, Conrad era stăpânul casei. Ceilalți, poate doar cu excepția neamțului bărbos, o foloseau pentru întâlniri. Prin urmare, de ce nu l-ar pândi pe Conrad în spatele ușii, iar când acesta ar intra, să-l izbească cu un scaun, sau cu unul dintre tablourile decrepite, drept în moalele capului? Ar trebui, bine-nțeles, să ai grijă să nu dai prea tare. Iar apoi... iar apoi să o ștergi, pur și simplu! Dacă se întâlnea cu cineva jos, la parter, ei bine... Tommy se lumină la gândul unei întâlniri cu pumnii săi. O astfel de afacere era înfinit pe placul lui decât înfruntarea verbală din după-amiaza aceasta. Încântat de planul său, Tommy desprinsese ușor tabloul cu Mefisto și Faust și își luă poziția. Speranțele îi erau mari. Planul i se părea simplu, dar excelent.

Timpul trecea, însă Conrad nu apărea. În această cameră - temniță, ziua și noaptea erau totuna, dar ceasul de mână al lui Tommy, care avea ceva precizie, îi indică faptul că era nouă seara. Tommy se gândi posomorât că, dacă cina nu avea să sosească degrabă, nu-i rămânea decât să viseze la micul dejun. La zece speranța îl părăsi și se trânti pe pat să-și găsească mângâierea în somn. În cinci minute, uită de toate problemele.

Zgomotul cheii răsucite în broască îl trezi din somn. Nefăcând parte din acel tip de eroi care se deșteaptă în deplină posesie a capacităților sale, Tommy clipi spre tavan, întrebându-se vag unde se află. Era opt.

"Ori e ceaiul de dimineață, ori micul dejun", concluzionează el, rugându-se să fie cel din urmă.

Ușa se deschise. Tommy își aminti mult prea târziu de planul lui în legătură cu Conrad. Un moment mai apoi se bucură că uitase, căci nu intră Conrad ci o fată. Fata ducea o tavă pe care o așează pe masă.

În lumina plâpândă a lămpii de gaz, Tommy își miji ochii spre ea. Își spusese pe loc că era una dintre cele mai frumoase fete pe care le văzuse în viața lui. Părul ei de un castaniu minunat avea scilipiri aurii, ca și cum razele de soare s-ar fi răsfrânt în bogăția lui. Obrajii îi erau trandafirii. Ochii ei, ușor depărtați, erau câprui, un câprui auriu care amintea din nou de razele soarelui.

Un gând delirant trecu prin mintea lui Tommy.

– Ești Jane Finn? Întrebă pe nerăsuflăte.

Fata clătină din cap, mirată.

– Numele meu e Annette, domnule.

Vorbea într-o engleză ușor stricată.

– Oh! exclamă Tommy, cam dezorientat. *Française?* se hazardă el.

– *Oui, monsieur. Monsieur parle français?*

– N-am mai vorbit de mult, spusese Tommy. Ce e ăsta? Micul dejun?

Fata dădu din cap. Tommy sări din pat și începu să examineze conținutul tăvii. Acesta consta dintr-o bucată de pâine, puțină margarină și o cană de cafea.

– Traiul nu-i la fel ca la Ritz, remarcă el cu un oftat. Dar pentru tot ce ne dai, Doamne, ți mulțumesc. Amin.

Își trase un scaun, iar fata se îndreptă spre ușă.

– Stai puțin, strigă Tommy. Vreau să te întreb o grămadă de lucruri, Annette. Ce faci în casa asta? Să nu-mi spui că ești nepoata lui Conrad, sau fiica lui, sau altceva, pentru că nu pot s-o cred.

– Servesc, domnule. Nu sunt rudă cu nimeni.

– Înțeleg, spusese Tommy. Știi ce te-am întrebat puțin mai înainte. Cunoști numele? L-ai auzit vreodată?

– Cred că am auzit lumea vorbind de Jane Finn.

– Nu știi unde e?

Annette scutură din cap.

– De pildă, nu e în casă?

– Oh, nu, domnule. Acum trebuie să plec... ei mă așteaptă.

Fata ieși în grabă. Cheia se răsuci în broască.

– Mă întreb cine sunt "ei" mormăi Tommy, înfulecând din bucata de pâine. Cu puțin noroc, fata asta m-ar putea ajuta să scap de aici. Nu arată ca făcând parte din bandă.

La unu, Annette apăru cu o altă tavă, dar de data asta era însoțită de Conrad.

- Bună dimineața, spuse Tommy amabil. Văd că nu folosești săpunul "Pear".

Conrad mârâi amenințător.

- N-ai o conversație sclipitoare, nu-i așa, bătrâne? Ei, ce să-i faci, nu putem avea întotdeauna și minte și frumusețe. Ce avem la prânz? Tocană? De unde știu? Elementar, dragă Watson... mirosul de ceapă e inconfundabil.

- Vorbește, vorbește, mormăi celălalt. S-ar putea să mai fie doar puțin până va trebui să vorbești.

Remarca era neplăcută în ceea ce sugera, dar Tommy o ignoră. Se așeză la masă.

- Retrage-te, valet, spuse, fluturându-și mâna. Vorbăria nu-i punctul tău forte.

În acea seară, Tommy stătea pe pat și cugeta adânc. Conrad avea să însoțească din nou fata? Dacă nu, să încerce să riște să-și facă din ea un aliat? Hotărî că trebuie încercat totul. Situația lui era disperată.

La opt, zgomotul familiar al cheii răsucite îl făcu să sară în picioare. Fata era singură.

- Închide ușa, îi ceru el, vreau să vorbesc cu tine.

Ea se supuse.

- Ascultă, Annette, vreau să mă ajuți să scap de aici.

Fata scutură din cap.

- Imposibil. La etajul de dedesubt sunt trei.

- Oh! Tommy îi fu recunoscător, în secret, pentru informație. Dar dacă ai putea, m-ai ajuta?

- Nu, domnule.

- De ce nu?

Fata ezită.

- Cred... ei sunt de-ai mei. Tu i-ai spionat. Au dreptate să te țină aici.

- Sunt oameni răi, Annette. Dacă m-ai ajuta, te-aș duce departe de ei. Și vei primi, probabil, și o grămadă de bani.

Însă fata clătină din cap.

- N-aș îndrăzni, domnule. Mi-e frică de ei.

Se întoarse să plece.

- N-ai face nimic să ajuți altă fată? strigă Tommy. E cam de vârsta ta. Nu ai salva-o din ghearele răpitorilor ei?

- Te referi la Jane Finn?

- Da.

- Pe ea ai venit s-o cauți aici? Da?

- Așa e.

Fata îl privi, apoi își trecu mâna peste frunte.

- Jane Finn. Mereu aud numele ăsta. Îmi e familiar.

Tommy veni repede spre ea.

- Trebuie să știi ceva despre ea!

Dar fata se întoarse brusc.

- Nu știu nimic... doar numele. Se îndreptă spre ușă. Brusc, scoase un țipăt. Tommy tresări. Fata se uita la tabloul pe care el îl sprijinise jos, de perete, noaptea trecută. O clipă, prinse expresia de groază din ochii ei. Apoi, ca prin minune, aceasta se transformă în ușurare, și fata ieși brusc din cameră. Tommy nu putu face nimic. Își imaginase, oare, că el avusese de gând s-o atace? Cu siguranță nu. Agăță gânditor tabloul la locul lui.

Alte trei zile trecură, îngrozitor de monotone. Tommy simțea că-i cedează nervii. Nu-i vedea decât pe Conrad și pe Annette, iar fata devenise surdă. Vorbea doar monosilabic. În ochi îi mocnea un gen de suspiciune întunecată. Tommy simțea că, dacă izolarea aceasta avea să mai țină mult, o să înnebunească. Înțelesese de la Conrad că se așteptau ordine de la "domnul Brown". Poate era departe sau în străinătate, gândea Tommy, și ei erau obligați să-l aștepte să se întoarcă.

Dar seara celei de a treia zi aduse cu sine o schimbare brutală.

Era abia șapte când auzi tropot de pași pe coridor. În minutul următor ușa se deschise. Intră Conrad. Cu el era omul cu chip de drac, Nr. 14. La vederea lor, inima lui Tommy se strânse.

- Salut, șefu, spuse Nr. 14 cu un rânjet. Ai adus funia, colega?

Tăcutul Conrad scoase la iveală un cablu subțire. În clipa următoare, mâinile monstruos de dibace ale numărului 14 îi înfășurau membrele, în timp ce Conrad îl ținea.

- Ce dracu...? începu Tommy.

Însă rânjetul moale, fără cuvinte, al taciturnului Conrad îi îngheță cuvintele pe buze.

Nr. 14 își continuă cu abilitate treaba. Într-un minut, Tommy era doar un balot neajutorat. Atunci, Conrad vorbi în sfârșit:

– Credeai că ne-ai dus, nu-i așa? Cu ce știai și cu ce nu știi. Făceai târg cu noi! Și tot timpul n-a fost decât un bluf! Bluf! Știi mai puțin decât o mătă. Dar jocul tău s-a sfârșit... porcule!

Tommy zăcea în tăcere. Nu era nimic de spus. Eșuase. Într-un fel sau altul, omnipotentul domn Brown îi ghicise înșelătoria. Brusc, îi veni un gând.

– Un discurs splendid, Conrad, spuse el admirativ. Dar de ce legăturile astea și cătușele? De ce nu-l lași pe acest amabil domn să-mi taie pe loc beregata?

– Rahat! rosti pe neașteptate Nr. 14. Crezi că suntem atât de proști s-o facem aici, cu poliția roind împrejur? Da' de unde! Am comandat o caleașcă pentru alteța voastră, mâine dimineață, dar, între timp, nu avem altă șansă, înțelegeți?

– Nimic nu poate fi mai hidos ca vorbele tale... afară, firește, de fața ta.

– Ține-ți gura! spuse Nr.14.

– Cu plăcere, replică Tommy. Faceți o gravă greșală... dar pierderea e a voastră.

– Nu ne mai tragi tu pe sfoară în felul ăsta, spuse Nr.14. Vorbești de parcă te-ai afla încă la strălucitorul Ritz, nu-i așa?

Tommy nu replică. Se întreba cum reușise domnul Brown să-i descopere indentitatea. Ajunse la concluzia că Tuppence, neliniștită, se dusesse la poliție și dispariția lui odată făcută publică, bandei nu-i fu greu să facă legătura între cele două fapte.

Cei doi ieșiră și ușa se închise. Tommy fu lăsat cu gândurile lui, care nu erau plăcute. Deja simțea junghiuri și crampe în membre. Era complet neajutorat și nici nu vedea cine ar fi putut să-l ajute.

Trecu aproape o oră, când auzi cheia răsucindu-se ușor și ușa deschizându-se. Era Annette. Inima lui Tommy bătu ceva mai repede. Uitase de fată. Era cu puțință să fi venit să-l ajute.

Brusc, se auzi vocea lui Conrad:

– Ieși afară de acolo, Annette. Nu vrea nimic de mâncare în seara asta.

– *Oui, oui, je sais bien.* Dar trebuie să iau cealaltă tavă. Avem nevoie de lucrurile de pe ea.

– Bine, grăbește-te, bombăni Conrad.

Fără să privească către Tommy, fata se duse spre masă și luă tava. Ridică mâna și stinse lumina.

– Nenorocito, Conrad venise spre ușă, de ce ai făcut asta?

– Întotdeauna o sting. Trebuia să-mi spuneți. S-o aprind iar, domnule Conrad?

– Nu, ieși afară.

– *Le beau petit monsieur*, strigă Annette, trecând pe lângă pat, în întuneric. L-ai legat bine, *bien*? E ca un pui bandajat! Amuzamentul sincer din glasul ei îl necăji pe tânăr; însă, în acel moment, spre uimirea lui, îi simți mâna alergând ușor peste legăturile lui și ceva mic și rece îi fu strecurat în palmă.

– Vino, Annette.

– *Mais me voilà.*

Ușa se închise. Tommy îl auzi pe Conrad spunând:

– Încui-o și dă-mi cheia.

Pașii de îndepărtare. Tommy zăcea împietrit de uimire. Obiectul pe care Annette i-l strecurase în mână era un briceag mic, cu lama deschisă. Din felul în care fata evitase să se uite la el și din faptul că stinsese lumina, înțelese că încăperea era supravegheată. Undeva în pereți trebuiau să existe niște orificii. Amintindu-și cât de reținută fusese mereu purtarea fetei, își dădu seama că fusese urmărit în tot acest timp. Spusese ceva care să-l dea de gol? Nu prea. Își exprimase dorința de a scăpa și cea de a o găsi pe Jane Finn, dar nimic ce ar fi putut constitui un indiciu referitor la identitatea lui. Adevărat, întrebarea pe care i-o pusese lui Annette dovedea că nu o cunoștea pe Jane Finn, dar nu susținuse niciodată contrariul. Acum, problema se punea dacă Annette știa în realitate mai mult. Negările ei să fi fost în primul rând pentru cei ce ascultau? În privința asta nu putea ajunge la nici o concluzie.

Însă, deocamdată, era o întrebare mai importantă decât toate celelalte. Putea el, legat cum era, să reușească să-și taie legăturile? Începu să frece cu grijă lama briceagului de coarda care-i ținea legate încheieturile mâinilor. Era o treabă cumplită și-și înăbuși un strigăt de durere când lama îi pătrunse în carne. Dar încet și cu perseverență, continuă să miște în sus și- n jos cuțitul. Se tăiase rău, însă, în cele din urmă coarda cedă. Cu mâinile libere, restul fu ușor. Cinci minute mai târziu era în picioare, menținându-se drept cu o oarecare dificultate din cauza crampelor din membre. Prima grijă fu să-și bandajeze încheietura

rănită. Apoi se așează în vârful patului și începu să gândească. Conrad luase cheia de la ușa, așa că nu se putea aștepta la alt ajutor de la Annette. Singura ieșire din acea cameră era ușa, prin urmare, era nevoit să aștepte până când aveau să vină cei doi să-l scoată. Însă atunci... Tommy zâmbi! Mișcându-se cu atenție în întunericul camerei, Tommy dibui și dădu jos de pe perete tabloul. Simțea o plăcere practică, întrucât primul său plan nu-i irosise imaginația în zadar. Acum nu-i mai rămânea decât să aștepte. Aștepta.

Noaptea trecu încet. Tommy avea impresia că nu o să se mai sfârșească, dar în cele din urmă, auzi pași. Se ridică, inspiră adânc și apucă ferm tabloul.

Ușa se deschise. O lumină slabă se strecură înăuntru. Conrad se îndreptă direct spre lampa de gaz. Tommy regretă enorm că el intrase primul. I-ar fi făcut mare plăcere să înceapă cu el. Nr. 14 îl urma. În timp ce trecea pragul, Tommy apucă tabloul și-l izbi cu toată forța în capul lui. Nr. 14 se prăbuși în mijlocul unui zgomot formidabil de sticlă spartă. Într-o clipă, Tommy țâșni afară și trase ușa. Cheia era în broască. Tommy o răsuci și apoi o scoase, chiar în momentul în care, dinăuntru, Conrad se năpustise cu toată forța în ușa, cu o avalanșă de înjurături.

Tommy ezită o clipă. De la etajul de dedesubt se auzea mișcare. Apoi, neamțul strigă pe scări.

– *Gott im Himmel!* Conrad, ce e asta?

Tommy simți o mână subțire strecurându-se într-a sa. Lângă el stătea Annette. Fata îi arătă o scară șubredă ce părea să ducă la vreun pod.

– Repede, sus! Îl trase după ea pe scări. În clipa următoare, se aflau într-o mansardă mizeră, plină cu lemne. Tommy privi în jur.

– Nu merge. Asta e o capcană sigură. N-ai cum să ieși de aici.

– Stt! Așteaptă. Fata își duse degetul la buze. Se strecură spre capătul scării și ascultă.

Bubuiturile și bătăile în ușa erau îngrozitoare. Neamțul și încă cineva încercau să spargă ușa. Annette îi explică în șoaptă:

– Ei cred că ești încă înăuntru. Nu au cum să audă ce spune Conrad. Ușa e prea groasă.

– Credeam că pot auzi ce se petrece în cameră.

– În camera de alături e un orificiu prin care se poate vedea. Ai fost deștept că ți-ai dat seama. Dar ei nu se gândesc acum la asta... sunt prea nerăbdători să pătrundă înăuntru.

- Da... dar, ascultă...

- Las-o pe mine. Fata se aplecă. Spre uimirea lui, Tommy o văzu cum leagă capătul unei sfori lungi de mânerul unui mare ulcior crăpat, îl aranjează cu grijă, apoi se întoarce spre el.

- Ai cheia de la uşă?

- Da.

- Dă-mi-o.

I-o înmână.

- Am să cobor acum. Crezi că ai să poți merge până la jumătatea scării, apoi să-ți dai drumul în spatele ei, fără să fii văzut?

Tommy dădu din cap.

- Acolo, în umbra palierului, e un dulap mare. Ascunde-te după el. Ține capătul acestei sfori. Când am să le dau celorlalți drumul să iasă... tragi!

Înainte să poată să o mai întrebe ceva, fata zburase ușor pe scări și o văzu în mijlocul grupului, strigând tare:

- *Mon Dieu! Mon Dieu! Qu'est-ce qu'il y a?*

Neamțul se întoarce spre ea cu o înjurătură.

- Cară-te de aici! Du-te în camera ta.

Cu multă grijă, Tommy își făcu vânt și ateriză în spatele scării. Cât timp ei nu se întorceau... totul era bine. Se ghemui după dulap. Ceilalți mai erau încă între el și scări.

- Ah! Annette păru să se împiedice de ceva. Se opri. *Mon Dieu, voilà la clé!*

Neamțul i-o smulse. Descuie uşa. Conrad ieși împleticindu-se și înjurând.

- Unde e? L-ați prins?

- N-am văzut pe nimeni, spuse neamțul tăios. Chipul îi păli. Ce vrei să spui?

Conrad trase o altă înjurătură.

- A fugit.

- Imposibil. Ar fi trebuit să treacă pe lângă noi.

În acel moment, cu un zâmbet satisfăcut, Tommy trase de sfoară. Un zgomot de cioburi se auzi dinspre mansarda de deasupra. Cât ai clipi, bărbații începură să se împingă unul pe altul spre scara șubredă și dispărură în întunericul de sus.

Iute ca fulgerul, Tommy ieși din ascunzătoare și alergă pe scări în jos, trăgând fata după el. În hol nu era nimeni. Începu să tragă

neîndemânatic de zăvor și de lanț. În cele din urmă reușiră și ușa se deschise. Annette dispăruse.

Tommy rămase încremenit. Urcase din nou scările? Înebunise? Fierbea de nerăbdare, dar rămase pe poziție. Nu putea pleca fără ea.

Brusc, se auzi un strigăt, vocea neamțului, apoi glasul lui Annette, limpede și ascuțit.

– *Ma foi*, a scăpat! Și încă repede! Cine ar fi crezut?

Tommy încă stătea ținut. Să fi fost un îndemn să plece? Era înclinat să creadă că era.

Si apoi, cu și mai mare putere, cuvintele ajunseră până la el:

– Asta-i o casă blestemată. Vreau să mă întorc la Marguerite. La Marguerite. La Marguerite!

Tommy fugi din nou către scări. Era clar că ea vroia ca el să plece și s-o lase acolo. Dar de ce? Trebuia cu orice preț să încerce să o ia cu el. Atunci, inima îi tresări. Conrad cobora în fugă scările, scoțând un urlet sălbatic la vederea lui. Ceilalți îl urmau.

Tommy îl întâmpină cu un pumn. Acesta nimeri drept în falca celuiilalt, care căzu ca un lemn. Al doilea bărbat se împiedică de corpul lui și căzu. Dinspre capul scărilor se abătu un fulger și glonțul trecu pe lângă urechea lui Tommy. Înțelese că ar fi fost mult mai bine pentru pielea lui să plece din casă cât mai repede. În ceea ce o privea pe Annette, nu putea face nimic. Măcar se răzbunase pe Conrad, ceea ce nu era puțin lucru. Lovitura fusese grozavă.

Alergă spre ușă, trântind-o în urma sa. Piațeta era pustie. În fața casei era o dubă de brutar. Era clar că urmau să-l scoată din Londra în duba aia și cadavrul i-ar fi fost găsit la multe mile depărtare de casa din Soho. Șoferul sări pe trotuar și încercă să-i bareze drumul. Pumnul lui Tommy lovi din nou și șoferul se prăbuși ca trăznit.

Tommy își luă picioarele la spinare și o rupse la fugă... însă prea târziu. Ușa casei se deschise și un nor de gloanțe se abătu asupra lui. Din fericire, nici unul nu-l nimeri. Dădu colțul piațetei.

"Un lucru e sigur, își spuse, nu pot continua să tragă. Asta ar atrage poliția pe urmele lor. Mă mir că au îndrăznit s-o facă și acum."

Auzi pașii urmăritorilor în spatele lui și își mări viteza. Odată scăpat de aceste străduțe, ar fi fost în siguranță. Trebuia să fie pe undeva un polițist... nu că vroia neapărat să-i ceară ajutorul, ci pentru cazul în care n-ar fi avut încotro. Să apeleze la polițist ar fi presupus să dea

explicații și lămuriri suplimentare. În momentul următor avu toate motivele să-și binecuvânteze norocul. Se împiedică de un individ ce mergea cu capul plecat și care, tresărind și scoțând un țipăt de spaimă, o luă la goană în josul străzii. Tommy se trase repede în umbra unui portal. Într-o clipă avu plăcerea să-și vadă urmăritorii, dintre care unul era neamțul, repezindu-se pe urmele necunoscutului. Diversiunea reușise!

Tommy se așază pe treptele casei și își permise o pauză pentru a-și trage sufletul. Apoi o apucă încetișor în direcția opusă. Aruncă o privire spre ceas. Era trecut de cinci jumătate. Începea să se lumineze tot mai mult. La colțul următor trecu pe lângă un polițist care îi aruncă o uitătură bănuitoare. Tommy se simți ușor ofensat. Apoi, trecându-și mâna peste față, începu să rădă. Nu se răsese, nici nu se spălase de trei zile! Ce grozav trebuia să arate!

Se îndreptă fără să mai zăbovească spre clădirea care adăpostea Baia Turcească, despre care știa că este continuu deschisă. Când apărură din nou în lumina puternică a zilei, se simți proaspăt și gata să-și făurească planuri.

În primul rând, trebuia să mănânce zdravăn. Nu mai mâncase nimic de ieri de la prânz. Intră într-un magazin A.B.C. și comandă ouă cu șuncă și cafea. În timp ce mânca, citea ziarul de dimineață pe care îl proptise în fața sa. Deodată încremeni. Era un articol mare despre Kramenin, care era descris ca "omul din umbră al bolșevismului" din Rusia, și care tocmai sosise la Londra... ca un fel de trimis neoficial. Cariera lui era vag relatată, însă se afirma cu tărie că el, și nu liderii deja cunoscuți, fusese autorul revoluției ruse.

În mijlocul paginii se afla portretul său.

"Așadar, iată cine e Nr. 1," spuse Tommy cu gura plină de ouă cu șuncă. "N-am nici o îndoială în privința asta, trebuie să mă grăbesc".

Își plăti micul dejun și porni spre Whitehall. Acolo își dădu numele și preciză că mesajul era urgent. Câteva minute mai târziu de afla în prezența bărbatului care aici nu trecea sub numele de "domnul Carter". Chipul lui era încruntat.

– Ascultă, n-ai nici un drept să vii și să întrebi de mine în felul acesta. Credeam că lucrul ăsta s-a înțeles clar.

– Da, domnule. Însă m-am gândit că mai important e să nu pierdem timpul.

Și, repede și succint, atât cât era posibil, povesti întâmplările prin care trecuse în ultimele câteva zile.

Pe la mijloc, domnul Carter îl întrerupsese, pentru a da câteva ordine cifrate prin telefon. Încruntarea îi dispăruse de pe față. Când Tommy termină, îl aprobă cu căldură.

– Ai dreptate. Fiecare minut e prețios. Și așa mă tem să nu fie prea târziu pentru noi. Ei n-or să aștepte. Vor pleca imediat. Totuși, s-ar putea să lase ceva în urmă, care să constituie un indiciu. Spui că l-ai recunoscut pe Kramenin ca fiind Nr. 1? Asta e important. Ne trebuie o probă serioasă împotriva lui ca să putem preveni prea ușoara cădere a guvernului. Ce e cu ceilalți? Ai văzut două chipuri care ți erau cunoscute? Crezi că unul era laburist? Uită-te atunci la pozele astea și vezi dacă poți să-l identifici.

După o clipă, Tommy ridică una. Domnul Carter afișă o oarecare surpriză.

– Ah, Westway! N-aș fi crezut. Poza ca moderat. Cât despre celălalt, cred că pot spune precis cine e. Îi înmână lui Tommy o altă fotografie și zâmbi în fața exclamației de uimire a acestuia. Deci, am dreptate. Cine e? Irlandez? E un proeminent membru unionist al Parlamentului. Totu-i praf în ochi, bine-nțeles. Îl suspectam... Însă nu aveam nici o dovadă. Da, ai făcut foarte bine, tinere. Spui că 29 e data. Ne rămâne timp puțin... foarte puțin...

– Dar... Tommy ezită.

Domnul Carter îi citi gândurile.

– Cred că putem să ne luptăm cu amenințarea cu greva generală. E o încercare... Însă avem șanse mari. Dar dacă afurisitul ăla de tratat iese la suprafață... ne-am dus! Anglia va fi cuprinsă de anarhie. Ah, ce-i asta? Mașina? Vino, Beresford, să aruncăm o privire în casa aia, a duminale.

Doi polițiști erau la datorie în fața casei din Soho. Un inspector îi dădu raportul domnului Carter cu glas coborât.

– Pășările și-au luat zborul... după cum ne așteptam. Să intrăm.

Umblând prin casa pustie, Tommy avea impresia că visează. Totul era exact cum fusese. Camera – temniță cu tablourile atârând strâmb, urciorul spart la mansardă, camera de întrunire cu masa ei lungă. Dar nici o urmă de hârtii. Ori fuseseră distruse, ori luate de acolo. Și nu era nici un semn de la Annette.

– Mă uimește ce mi-ai spus despre fată, zise domnul Carter. Crezi că s-a întors în mod voit?

- Așa se pare, domnule. A fugit pe scări în sus, în timp ce încercam să deschid ușa.

- Hm, atunci înseamnă că face parte din bandă; dar, femeie fiind, n-a răbdât-o inima să vadă cum un tânăr prezentabil ca dumneata e ucis. Însă e clar că e de-a lor, altfel nu s-ar fi întors.

- Nu cred că e cu adevărat de-a lor, domnule. Părea... atât de deosebită...

- Presupun că arăta bine, nu? spuse domnul Carter cu un zâmbet care îl făcu pe Tommy să roșească până la rădăcina părului. Recunosc, destul de rușinat, că Annette era frumoasă.

- Apropo, întrebă domnul Carter, nu te-ai arătat încă domnișoarei Tuppence. M-a bombardat cu scrisori cu privire la dumneata.

- Tuppence? Mi-era teamă că o să facă puțină gălăgie. S-a dus la poliție?

Domnul Carter scutură din cap.

- Atunci, mă întreb cum de m-au dibuit.

Domnul Carter îl privi întrebător și Tommy îi explică. Celălalt dădu gânditor din cap.

- Adevărat, e cam ciudat. Afară doar dacă n-ai menționat, din întâmplare, numele de Ritz.

- Se prea poate, domnule. Totuși, trebuie să fi aflat dintr-o dată ceva despre mine.

- Ei bine, nu mai avem nimic de făcut aici, spuse domnul Carter, privind în jur. Ce-ai zice să luăm masa împreună?

- Vă mulțumesc mult, domnule, dar cred că ar fi mai bine să mă întorc la hotel, s-o liniștesc pe Tuppence.

- Desigur. Transmite-i salutări din partea mea și spune-i să nu creadă, data viitoare, că poți fi atât de ușor omorât.

Tommy făcu cu ochiul.

- Am o grămadă de vieți, domnule.

- Așa cred și eu, răspunse sec domnul Carter. Ei bine, la revedere. Ține minte, acum ești un om marcat, așa că ai grijă de dumneata.

- Vă mulțumesc, domnule.

Tommy opri un taxi, urcă și dădu adresa hotelului Ritz, apoi se abandona plăcerii anticipate a întâlnirii sale - surpriză cu Tuppence.

— Mă întreb ce a făcut până acum, Mai mult ca sigur, a păzit-o pe "Rita". Apropo, cred că la ea s-a gândit Annette când a spus Marguerite. Nu mi-am dat seama atunci. Gândul îl chină o vreme, căci părea să dovedească faptul că doamna Vandemeyer și Annette erau în relații strânse.

Taxiul trase în față la Ritz. Tommy se năpusti înăuntru, dar entuziasmul îi fu brusc frânat. I se spuse că domnișoara Cowley plecase de un sfert de oră.

Capitolul XVIII

Telegrama

Dezumflat pe moment, Tommy intră în restaurant și comandă un prânz copios. Cele patru zile de înfometare îl făcuseră să prețuiască din nou o masă bună.

Tocmai era pe punctul de a duce la gură o bucățică delicioasă de *Sole à la Jeanette*, când îl văzu intrând pe Julius. Tommy flutură vesel mâna, reușind să atragă atenția celuiilalt. La vederea lui Tommy, ochii lui Julius părăură să iasă din orbite. Străbătu sala și-i scutură mâna cu o putere cam exagerată, după cum gândi Tommy.

— Sfinte Doamne! exclamă. Ești chiar tu?

— Bine-nțeleș. De ce n-aș fi?

— De ce n-ai fi? Zău, omule, nu știi că ai fost dat ca mort? În câteva zile aveam să ținem un recviem în memoria ta.

— Cine credea că am murit?

— Tuppence.

— Bănuiesc că și-a amintit proverbul despre muribundul cel tânăr. Trebuie că am în mine ceva din păcatul originar din moment ce am supraviețuit. Apropo, unde e Tuppence?

— Nu-i aici?

— Nu, tipul de la recepție mi-a spus că tocmai a plecat.

— La cumpărături, cred. Am lăsat-o aici, din mașină, acum o oră.

Dar, ia spune, nu poți să te lepezi de calmul tău englezesc și să-i dai drumul? Ce Dumnezeu, ai făcut tot timpul ăsta?

– Dacă iei masa aici, comandă acum. O să dureze cam mult povestea asta.

Julius își trase un scaun de cealaltă parte a mesei, chemă un chelner și-i dictă dorințele. Apoi se întoarse spre Tommy.

– La atac! Cred că ai avut ceva aventuri.

– Una sau două, răspunse Tommy cu modestie, și își începu epopeea. Julius ascultă încremenit. Jumătate din ceea ce comandase rămăsese pe masă. La sfârșit, oftă adânc.

– Bravo! Le zici ca la carte!

– Și acum, de pe frontul de acasă, spuse Tommy, întinzând mâna după o piersică.

– Păăi, târăgână Julius, nu pretind că am avut și noi aceleași aventuri.

Și, la rândul lui, își asumă rolul de povestitor. Începând cu incursiunea lipsită de succes de la Bournemouth, trecu la întoarcerea la Londra, la cumpărarea mașinii, descrie neliniștea crescândă a lui Tup-pence, vizita la sir James și senzaționalele întâmplări ale nopții trecute.

– Dar cine a omorât-o? Întrebă Tommy. N-am prea înțeles.

– Doctorul a spus că a făcut-o cu mâna ei, răspunse sec Julius.

– Dar sir James ce crede?

– Fiind un reprezentant al legii, e asemeni unui om – scoică, replică Julius. Aș spune că-și "rezervă dreptul la opinii". Continuă cu evenimentele din dimineața aceea.

– Amnezie, ai? rosti Tommy cu interes. Pe Jupiter, așa se explică de ce se uitau la mine atât de ciudat când am abordat problema să-i pun întrebări fetei. Ce scăpare din partea mea! Dar nu era un lucru dintre acelea pe care le poți ghici.

– Nu ți-au dat nici un indiciu privitor la unde ar putea fi Jane?

Tommy scutură din cap cu regret.

– Nici o vorbă. După cum vezi, sunt cam tâmpit. Trebuia să scot mai multe de la ei.

– După toate câte s-au întâmplat, cred că ești norocos că te afli aici. Cacialmauă a fost nemaipomenită. Cum ți-a venit în minte chiar la țanc, nu pot să pricep. M-ai făcut paf!

– Eram într-așa o găleată, încât trebuia să găsesc ceva, răspunse Tommy, simplu.

Urmă o tăcere, apoi Tommy reveni la moartea doamnei Vandemeyer.

– Nu e nici o îndoială că era chloral?

– Cred că nu. Cel puțin așa s-a spus, că e un infarct cauzat de o supradoză, sau ceva ca o plesnitură. E în regulă. Nu vreau să fiu deranjat cu vreo anchetă. Însă eu cred că Tuppence și cu mine și chiar snobul de sir James aveam aceeași idee.

– Domnul Brown?

– Lucru cert.

Tommy dădu din cap.

– În tot cazul, spuse el gânditor, domnul Brown nu avea aripi. Nu văd cum a intrat și a ieșit.

– Ce părere ai de hipnoză la distanță? Vreo influență magnetică ce a împins-o în mod irezistibil la sinucidere?

Tommy îl privi cu respect.

– Bine, Julius. Chiar foarte bine. Mai ales frazeologia. Numai că mă lasă rece. Eu tânjesc după un domn Brown în carne și oase. Eu cred că tinerii detectivi dotați trebuie să pună osul la treabă, să studieze intrările și ieșirile și să-și stoarcă creierii până când dezleagă misterul. Să dăm o raită la locul crimei. Aș vrea s-o putem lua și pe Tuppence. Ritz-ul va avea plăcerea unei întâlniri fericite.

De la recepție li se răspunse că Tuppence încă nu se întorsese.

– Oricum, spuse Julius, mă duc să arunc o privire sus. S-ar putea să fie în camera mea de zi. Dispăru.

Brusc, un băiat de o șchioapă rosti în dreptul cotului lui Tommy:

– Tânăra doamnă... cred că a plecat cu trenul, domnule, șopti el șovăielnic.

– Ce? Tommy se răsuci către el.

– Taxiul, domnule. Am auzit-o spunându-i șoferului Charing Cross, și să meargă repede.

Tommy îl privi lung, cu ochii măriți de uimire. Stimulat, băiețelul continuă:

– Așa m-am gândit, din moment ce a cerut un mers al trenurilor și un ghid.

Tommy îl întrerupse.

– Când ți-a cerut mersul trenurilor și ghidul?

– Când i-am dat telegrama, domnule.

– Telegrama?

- Da, domnule.
 - Când a fost asta?
 - Cam pe la două jumate, domnule.
 - Spune-mi exact cum s-a întâmplat.
- Băiețelul inspiră adânc.

- Am dus telegrama la Nr. 891... doamna era acolo. A deschis-o și a scos un strigăt, apoi mi-a spus bucurată cam așa: "Adu-mi un ghid și un mers al trenurilor, dar iute, Henry." Nu mă cheamă Henry, dar...

- Lasă numele, spuse nerăbdător Tommy. Continuă.

- Da, domnule. I le-am adus și mi-a spus să aștept și se uita la ceva. După aia a privit la ceas și "Fuga", a zis. "Spune-le să-mi aducă un taxi" și a început să-și aranjeze pălăria în fața oglinzii, și a fost jos în două secunde, aproape tot atât de repede ca mine, și o văzui cum fuge pe scări și se urcă în taxi și auzii că spune ce v-am spus.

Băiatul se opri și își trase răsuflarea. Tommy continua să-l privească. În acel moment, apărură și Julius. Ținea în mână o scrisoare deschisă.

- Auzi, Hersheimer, Tommy se întoarse spre el, Tuppence a plecat să vâneze pe cont propriu.

- Aiurea!

- Ba a plecat. A luat un taxi până la Charing Cross, grăbindu-se ca dracu după ce a primit o telegramă. Ochii îi căzură pe scrisoarea din mâna lui Julius. Oh, ți-a lăsat un bilet. E perfect. Unde s-a dus?

Aproape fără să-și dea seama întinse mâna după scrisoare, dar Julius o împături și o băgă în buzunar. Părea extrem de stânjenit.

- N-are nici o legătură cu asta. E despre ceva... ceva ce am rugat-o să-mi aducă la cunoștință.

- Oh! Tommy era uimit și părea că așteaptă ceva mai mult.

- Ascultă, rosti brusc Julius, ar fi mai bine să-ți spun. I-am cerut azi-dimineață domnișoarei Tuppence să se mărite cu mine.

- Oh! rosti Tommy, mecanic. Era năucit. Cuvintele lui Julius îl luaseră pe nepregătite. Minte i se blocase pe moment.

- Aș vrea să-ți spun că, înainte de a-i sugera ceva în acest sens domnișoarei Tuppence, i-am mărturisit că nu vreau să mă bag în nici un fel între ea și tine...

Tommy își reveni.

- E în regulă, spuse repede. Tuppence și cu mine suntem prieteni de ani de zile. Nimic mai mult. Își aprinse țigara cu o mână care îi tremura puțin. E chiar foarte bine. Tuppence mereu spunea că ea caută...

Se opri brusc, roșu la față, însă Julius nu părea deranjat deloc.

– Oh, dolarii vor fi cei care vor aranja chestiunea. Domnișoara Tuppence m-a pus în temă cu asta. Nu e câtuși de puțin o impostoare. Ar trebui s-o ducem perfect împreună.

Tommy îl privi curios, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi și nu rosti nimic. Ei bine, de ce nu? Nu se lamentase ea că nu cunoștea nici un bărbat bogat? Nu-și expusese limpede opțiunea de a se mărita pentru bani, dacă i se oferea ocazia? Întâlnirea cu tânărul american îi oferise ocazia... și era puțin probabil să-i dea cu piciorul. Era moartă după bani, întotdeauna o spusese. De ce s-o condamne că rămânea credincioasă principiilor sale?

Cu toate acestea, Tommy o condamna. Era plin de un pasionat și cu totul illogic resentiment. Era bine să se spună lucrurilor pe nume... însă o fată adevărată nu s-ar fi măritat niciodată pentru bani. Tuppence avea un îngrozitor sânge rece și era plină de ea, și ar fi fost încântat să n-o mai vadă în viața lui! Ce lume coruptă!

Glasul lui Julius îl smulse din gânduri.

– Da, ar trebui s-o ducem bine împreună. Am auzit că întotdeauna fetele te refuză prima dată... e ca o convenție.

Tommy îl apucă de braț.

– Te refuză? Ai spus refuză?

– Clar. Nu ți-am spus? Mi-a trântit un "nu", fără nici un fel de motiv. Eternul feminin, cum i se zice, sau, cel puțin așa am auzit. Dar o să-și revină ea repede. E drept că și eu am cam zorit-o...

Însă Tommy îl întrerupse brusc.

– Ce spune în biletul ăla? Întrebă el poruncitor.

Julius se văzu obligat să i-l înmâneze.

– Nu conține nici cel mai mic indiciu despre unde s-a dus, îl asigură el din nou pe Tommy. Dar poți să te convingi și singur dacă nu mă crezi.

Biletul, cu scrisul școlăresc al lui Tuppence, suna așa:

"Dragă Julius,

Întotdeauna e mai bine ca lucrurile să fie clare. Nici prin cap nu-mi trece să mă gândesc la măritiş până nu-l găsesc pe Tommy. S-o lăsăm pentru atunci.

*A ta afectuoasă,
Tuppence"*

Tommy i-o dădu înapoi, cu ochii lucioși. Sentimentele sale cunoscuseră o totală schimbare. Acum o considera pe Tuppence un suflet deosebit de nobil și dezinteresat. Nu-l refuzase ea pe Julius fără să ezite? E drept că biletul conținea semne de slăbiciune, dar asta se putea scuza. După cum scrisese, se putea înțelege că vroise să-i forțeze mâna lui Julius să depună mai multe eforturi pentru a-l găsi pe el, Tommy, însă el nu credea că, după aceea, răspunsul ar fi fost afirmativ. Draga de Tuppence, nici o fată din lume nu se putea compara cu ea! Când o s-o vadă... Se smulse brusc din gânduri.

– După cum spuneai, rosti el, adunându-se, nu-i nici un indiciu unde s-a dus. Hei, Henry!

Băiatul apărură, smerit. Tommy îi dădu cinci șilingi.

– Încă ceva. Îți aduci aminte ce a făcut doamna cu telegrama?

Henry icni și spuse:

– A făcut-o ghem și a aruncat-o în cămin și-a chiuit de bucurie, domnule, cam așa: "iuhuu!"

– Foarte plastic, Henry, spuse Tommy. Îți meriți cei cinci șilingi. Vino, Julius. Trebuie să găsim telegrama.

Urcară în grabă treptele. Tuppence își uitase cheia în ușă. Camera era așa cum o lăsase. În cămin era un ghemotoc alb cu portocaliu. Tommy îl culese și netezi telegrama.

"Vino imediat, Moat House, Ebury, Yorkshire, evenimente mari – TOMMY".

Se uitară unul la altul stupefiați. Julius vorbi primul:

– N-ai trimis-o tu?

– Sigur că nu. Ce vrea să însemne?

– Cred că vrea să însemne ce-i mai rău, rosti liniștit Julius. Au înhățat-o.

– Ce?

– Lucru cert. Au semnat cu numele tău și ea a căzut în cursă ca o oaie.

– Doamne sfinte! Ce facem?

– Ne grăbim și plecăm după ea! Imediat. Nu e timp de pierdut. E un noroc chior că n-a luat cu ea telegrama, altfel poate că nu i-am fi dat niciodată de urmă. Dar trebuie să ne grăbim. Unde-i ghidul ăla?

Vitalitatea lui Julius era contagioasă. Dacă ar fi fost lăsat în voia lui, cu siguranță Tommy s-ar fi așezat și ar fi început să se gândească,

cel puțin jumătate de oră, ce plan de acțiune să adopte. Dar cu Julius Hersheimmer alături, era imposibil să nu intri în priză.

După ce mai blestemă pe înfundate, Julius îi înmână lui Tommy ghidul, considerând că el era mai la curent cu misterele lui. Tommy îl abandonează în favoarea mersului trenurilor.

– Uite, am găsit. Ebury, Yorks. De la King's Cross. Sau St. Pancras. (Băiatul trebuie să fi greșit. Nu era Charing Cross, ci King's Cross). 12:50, asta e trenul cu care a plecat. 2:10, asta s-a dus. Următorul e la 3:20... un tren al dracului de lent.

– Ce zici de mașină?

Tommy scutură din cap.

– Trimite-o dacă vrei, dar noi e mai bine să mergem cu trenul. Important e să ne păstrăm calmul.

Julius bombăni.

– Asta așa e. Însă îmi ies din minți când mă gândesc că sărmana copilă e în pericol!

Tommy dădu din cap într-un mod nedefinit. Se gândea. După câteva minute rosti:

– Spune, Julius, ce vor de la ea?

– Habar n-am la ce te referi.

– Vroiam să spun că nu cred că urmăresc să-i facă vreun rău, explică Tommy. Ea e ostatică, doar atât. N-o paște nici un pericol imediat, pentru că, în cazul în care noi am descoperi ceva, le-ar fi al dracului de folos. Atât timp cât e în puterea lor, suntem legați la mâini. Înțelegeți?

– Clar, spuse Julius, gânditor. Așa e.

– În afară de asta, adăugă Tommy, eu am mare încredere în Tuppence.

Călătoria fu obositoare, cu numeroase halte și bariere. Trebură să schimbe de două ori, o dată la Doncaster, a doua oară, într-un loc unde trenul făcea cruce cu altul. Ebury era o gară pustie, cu un impiegat solitar, căruia Tommy i se adresă.

– Îmi poți spune care e drumul spre Moat House?

– Moat House? E la o bucată bună de aici. Casa aia de lângă mare, pricepi?

Tommy confirmă. După ce ascultară îndrumarea amănunțită dar încurcată a impiegatului, se pregătiră să părăsească gara. Începuse să

plouă, și, ridicându-și gulerile pardesielor, o porniră prin noroiul drumului. Brusc, Tommy se opri.

– Așteaptă o clipă. Se întoarse în fugă la gară și-l abordă din nou pe impieगत.

– Ascultă, ai văzut o doamnă tânără, care a ajuns mai devreme, cu trenul care pleacă din Londra la 12:50? Probabil și ea te-a întrebat care e drumul spre Moat House.

O descrie pe Tuppence cât de bine se pricepu, însă impieगत scutură din cap. Cu trenul respectiv sosiseră mai mulți oameni și n-ar fi putut reține în mod deosebit pe cineva. Însă era foarte sigur că nimeni nu se interesase de drumul spre Moat House.

Tommy i se alătură din nou lui Julius și-i explică de ce se întorsese la gară. Se simțea extrem de deprimat, parcă i se pusese o greutate pe inimă. Simțea că acțiunea nu avea sorti de izbândă. Dușmanii lor beneficiau de un avans de trei ore. Pentru domnul Brown, trei ore erau ceva! El nu putea să ignore faptul că telegrama fusese descoperită.

Drumul părea că nu se mai termină. La un moment dat o cotiră greșit și merseră aproape o jumătate de milă în altă direcție. Trecuse de șapte când un băiețandru le spuse că Moat House era chiar după colț.

O poartă ruginită de fier scârțâia sinistru din balamale! Un drum așternut cu un strat gros de frunze. Locul avea ceva ce-i făcu pe cei doi să se înfioare. Frunzele le înăbușeau pașii, în timp ce înaintau pe drumul pustiu. Ziua era aproape pe sfârșite. Parcă mergeau în lumea stafiilor. Crengile trosneau și se ciocneau între ele într-o notă lugubră. Din când în când câte o frunză umedă aluneca în zbor, făcându-i să tresară la atingerea ei rece.

O cotitură a drumului îi aduse în fața casei. Și aceasta părea pustie. Obloanele erau trase, iar treptele ce duceau la ușa de la intrare, acoperite cu mușchi. Să fi fost, într-adevăr, momită Tuppence în acest loc dezolant? Era foarte puțin probabil ca pe aici să fi călcat cineva de luni de zile.

Julius smuci mânerul ruginit al clopoțelului. Ecoul dezacordat înfioră pustietatea casei. Sunară iar și iar... dar nici un semn de viață. Înconjurară casa. Doar liniște și ferestre oblonite. Trebuiră să accepte ceea ce vedeau cu ochii lor. Locul era pustiu.

– Nu-i nimic de făcut, spuse Julius.

Își îndreptară pașii înapoi, spre poartă.

- Trebuie să fie vreun sat pe aproape, continuă tânărul american. Ar fi mai bine să întrebăm acolo. Ar putea să cunoască locul și să ne spună dacă a fost cineva pe aici în ultimul timp.

- Da, nu-i o idee rea.

Urmând drumul, ajunseră curând într-un cătun. La marginea lui, întâlniră un muncitor ce își căra geanta cu scule. Tommy îl opri cu o întrebare.

- Moat House? E pustie. Așa e de ani de zile. Dacă doriți cheia, o are doamna Sweeny... lângă oficiul poștal.

Tommy îi mulțumi. Găsiră repede oficiul poștal, care era și magazin cu de toate, și bătură la casa de lângă el. Le deschise o femeie îngrijită, zdravănă, care le înmână pe dată cheia de la Moat House.

- Mă îndoiesc că e genul de loc care să vi se potrivească, domnule. E într-o stare îngrozitoare de ruină. Tavanele cad și tot așa. Ar trebui băgați o grămadă de bani în ea.

- Mulțumesc, spuse Tommy, vesel. O fi o ruină, însă casele sunt scumpe în ziua de azi.

- Asta așa e, îl aprobă cu însuflețire femeia. Fiica și ginerele meu caută de nu știu când o casă. Toate astea sunt din vina războiului. Totul e groaznic de schimbat. Dar, scuzați-mă, domnule, cred că e prea întuneric ca să vedeți casa ca lumea. N- ar fi mai bine să așteptați până dimineată?

- Aveți dreptate. Oricum, o să aruncăm în seara asta o privire pe acolo. Am fi ajuns mai devreme, dacă nu rătăceam drumul. Există vreun loc drăguț pe aici unde se poate petrece o noapte?

Doamna Sweeny păru încurcată.

- Ar fi "Yorkshire Arms", dar nu e un loc prea potrivit pentru niște domni ca dumneavoastră.

- Oh, o să fie perfect. Mulțumim. Apropo, n-a venit azi o doamnă tânără să întrebe de cheie?

Femeia scutură din cap.

- Nimeni nu s-a interesat demult de casa aia.

- Mulțumesc foarte mult.

Își îndreptară din nou pașii spre Moat House. În timp ce ușa se deschidea din balamale cu un scârțâit de protest, Julius aprinse un chibrit și examinează podeaua cu atenție. Apoi scutură din cap.

– Aș jura că n-a trecut nimeni pe aici. Uite ce praf. Și e gros. Nici o urmă de pași.

Umblară de colo-colo prin casa pustie. Pretutindeni aceeași poveste. Praful domnea în lege, aparent nederanjat.

– Asta mă zăpăcește, spuse Julius. Nu cred că Tuppence a pus vreodată piciorul aici, în casa asta.

– Trebuie să-l fi pus.

Julius scutură din cap fără să răspundă.

– O să venim din nou mâine dimineață, spuse Tommy. La lumina zilei poate vedem mai multe.

Dimineața reluară cercetările și fură constrânși să tragă concluzia că de mult timp nu trecuse nimeni pe acolo. Dacă nu părăsira imediat satul, asta se datoră numai unei descoperiri făcute din întâmplare de Tommy. În timp ce se îndreptau către poartă, acesta scoase brusc un țipăt și, oprindu-se, se aplecă și culese ceva dintre frunze, pe care i-l înmână lui Julius. Era o mică broșă de aur.

– E a lui Tuppence!

– Ești sigur?

– Absolut. Am văzut-o deseori purtând-o.

Julius inspiră adânc.

– Asta clarifică lucrurile. În tot cazul, Tuppence a venit aici. O să ne stabilim cartierul general la cârciuma din sat și o să facem târaboii până dăm de ea. Cineva trebuie s-o fi văzut.

Bătălia începu. Tommy și Julius lucrau când separat, când împreună, însă rezultatul rămânea același. Nimeni cu semnalmentele lui Tuppence nu fusese văzut prin vecinătate. Erau uimiți... dar nu descurajați. În cele din urmă își schimbă tactică. Cu siguranță, Tuppence nu rămăsese mult în împrejurimile de la Moat House. Asta dovedea că fusese adusă și luată cu mașina. Își reînnoiră cercetările. Văzuse cineva vreo mașină staționând pe undeva, pe lângă Moat House, în ziua aceea? Alt eșec.

Julius telegrafiază la Londra să i se trimită mașina și scotociră zilnic împrejurimile cu și mai mult zel. O limuzină gri, în care își pusese toate speranțele, fu urmărită până la Harrogate, însă se dovedi a fi proprietatea unei foarte respectabile văduve!

Fiecare zi le pune în față o nouă problemă. Julius era ca un ogar în leșă. Urmărea cel mai mic indiciu. Fu urmărită fiecare mașină care

trecuse prin sat în ziua fatidică. Își croi drum și pătrunse pe domeniile private, supunând pe proprietarii de mașini unor interogatorii minuțioase. Scuzele îi erau la fel ca și metodele și rareori reuși să nu stârnească indignarea victimelor; dar, zilele se scurgeau una după alta și nici vorbă să dea de urma lui Tuppence. Răpirea fusese atât de bine pusă la punct, încât părea că fata se evaporase.

O nouă preocupare începu să frământă mintea lui Tommy.

– Știi de cât timp suntem aici? Întrebă într-o dimineață, în timp ce își lua micul dejun. De o săptămână. N-am avansat cu nimic în găsirea lui Tuppence, iar duminica viitoare e 29!

– La dracu! exclamă Julius. Aproape uitasem de 29. Nu m-am gândit decât la Tuppence.

– Și eu. Numai că n-am uitat de data de 29, dar asta poate să se ducă dracului, important e s-o găsim pe Tuppence. Însă astăzi e 23 și a mai rămas puțin timp. Dacă e să-i dăm de urmă, trebuie s-o facem înainte de 29... după aceea, viața ei nu va mai avea nici o valoare. Jocul de-a ostaticii se va termina atunci. Am impresia că am făcut o mare greșală în felul în care am acționat. Am pierdut timpul și n-am realizat nimic.

– Ai dreptate. Am fost niște tâmpiți care am mușcat din momeală și am mestecat-o mai mult decât și-ar fi închipuit ei. Nu mă mai învârt prosteste pe aici!

– Ce vrei să spui?

– Am de gând să fac ce trebuia de fapt acum o săptămână. Mă întorc la Londra și predau cazul în mâinile poliției britanice. Am făcut pe copoi. Copoi! A fost o mostră de curată prostie! Asta e! M-am săturat. Direct la Scotland Yard!

– Ai dreptate, rosti încet Tommy. Să dea Domnul s-o scoatem la capăt măcar așa.

– Mai bine mai târziu decât niciodată. Am fost ca doi țânci care se joacă "de-a Baba-oarba". Acum mă duc direct la Scotland Yard și le cer să mă ia de mână și să-mi arate pe ce drum să apuc. Părerea mea e că un profesionist are întotdeauna câștig de cauză în fața unui amator. Vrei să vii cu mine?

Tommy scutură din cap.

– La ce bun? Ajunge unul. Eu am să mai rămân pe aici, să dau târcoale o vreme. Ceva trebuie să se întâmple. Nu poți să știi niciodată.

-- Sigur. Ei bine, pe curând. Mă întorc cât ai zice pește, cu câțiva inspectori după mine. Am să le spun să-și etaleze deșteptăciunea și să facă tot ce pot.

Însă următoarele evenimente nu se încadrează în planul elaborat de Julius. Spre sfârșitul zilei, Tommy primi o telegramă.

"Te aștept Manchester Midland Hotel. Vești importante. – Julius."

La 7:30, în aceeași seară, Tommy cobora dintr-un personal. Julius îl aștepta pe peron.

– M-am gândit că ai să vii cu trenul ăsta, dacă ai primit telegrama de la mine.

Tommy îl apucă de braț.

– Ce e? Au găsit-o pe Tupence?

Julius scutură din cap.

– Nu. Dar am găsit asta așteptându-ne la Londra. Tocmai sosise. Înmână telegrama celuiilalt. În timp ce citea, Tommy făcu ochii mari.

"Găsit Jane Finn. Veniți Manchester Midland Hotel. Imediat. – Peel Edgerton."

Julius luă telegrama înapoi și o împături.

– Ciudat, spuse el gânditor. Credeam că tipul s-a dat la fund!

Capitolul XIX

Jane Finn

Trenul meu a ajuns acum o jumătate de oră, explică Julius în timp ce păraseau gara. Înainte de a pleca din Londra, mi-am făcut socoteala că ai să vii cu ăsta și i-am telegrafiat lui sir James. Ne-a rezervat camere și ne întâlnim cu el la cină, în jur de opt.

– Ce te făcuse să crezi că nu-l mai interesa deloc cazul? întrebă curios Tommy.

– Ceea ce a spus, răspunse Julius sec. Pasărea asta bătrână e tot atât de mută ca o stridie! La fel ca majoritatea afurisiților din branșa lui, nu vroia să se pronunțe până nu era sigur că putea aduce o probă.

– Mă întreb...

Julius se întoarse spre el.

– Ce te întrebi?

– Dacă ăsta era adevăratul motiv.

– Sigur. Pun pariu că da.

Tommy scutură din cap, neconvins.

Sir James sosi, punctual, la opt, și Julius i-l prezintă pe Tommy. Sir James îi strânse mâna cu căldură.

– Sunt încântat să te cunosc, domnule Beresford. Am auzit multe despre dumneata de la domnișoara Tuppence, zâmbi involuntar, așa încât s-ar zice că te cunosc foarte bine.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse Tommy, vesel. Îl examină repede pe avocat. Ca și Tuppence, simți magnetismul celui alt. Îi reamintea de domnul Carter. Cei doi, atât de deosebiți ca aspect fizic, produceau aceeași impresie. Atât în spatele purtării oboseite a unuia, cât și al rezervei profesionale a celui alt, stătea același tip de minte ascuțită ca o sabie.

În același timp, Tommy fu obiectul unei atente observații din partea lui sir James. Când avocatul își coborî ochii, Tommy avu sentimentul că celălalt citise în el ca într-o carte deschisă. Nu putea să se întrebe decât care era concluzia finală, dar existau puține șanse s-o afle. Sir James lua totul, însă dădea numai ce vroia el să dea. O dovadă a acestui fapt avu loc imediat.

De îndată ce prezentările fură făcute, Julius se lansă într-un torent de întrebări. Cum reușise sir James să dea de urma fetei? De ce nu le-a adus la cunoștință că se ocupa încă de caz? Și așa mai departe.

Sir James își mângâie bărbia și spuse:

– Chiar așa, chiar așa. Ei, bine, fata a fost găsită. Și ăsta e mare lucru, nu-i așa? Ei, hai nu e lucru mare?

– Sigur că e. Dar cum i-ai dat de urmă tocmai dumneavoastră? Domnișoara Tuppence și cu mine credeam că ați renunțat.

– Ah! Avocatul îi aruncă o privire scurtă, apoi își reluă mângâiatul bărbiei. Asta ați crezut, nu-i așa? Chiar ați crezut? Vai!

– Deci, am greșit, insistă Julius.

– Ei bine, nu știu dacă se poate spune chiar așa. Cert e că a fost un noroc pentru toți că am reușit să o găsim pe domnișoară.

– Dar unde e? se repezi Julius, în timp ce mintea îi zbură la altceva. Credeam că e mai sigur s-o aduceți aici.

– Asta e cam greu, rosti cu gravitate sir James.

– De ce?

– Din cauză că tânăra a fost accidentată de o mașină și a suferit ușoare contuzii la cap. A fost dusă la spital și, după ce și-a revenit, a spus că se numește Jane Finn. Când... ah!... am auzit asta, am aranjat să fie mutată în casa unui doctor... un prieten de-al meu, și v-am telegrafiat. Fata și-a pierdut din nou cunoștința și încă nu și-a recăpătat-o.

– E grav rănită?

– Oh, o contuzie și câteva zgârieturi; din punct de vedere medical, rănilor sunt absolut fără gravitate, ținând cont de condițiile în care s-au produs. Starea ei poate fi atribuită consecinței șocului mental provocat de recăpătarea memoriei.

– Și-a revenit? strigă Julius, emoționat.

Sir James tamburină masa cu degetele, cumva pierzându-și răbdarea.

– Fără îndoială, domnule Hersheimmer, din moment ce a fost în stare să-și dea adevăratul nume. Credeam că ai înțeles lucrul ăsta.

– Și s-a întâmplat ca chiar dumneavoastră să fiți pe fază, spuse Tommy. Ca în basme.

Însă sir James era greu de întors.

– Coincidențele sunt lucruri ciudate, răspunse el sec.

Dar Tommy avea acum certitudinea a ceea ce înainte doar suspectase. Prezența lui sir James la Manchester nu era întâmplătoare. Departe de a fi abandonat cazul, după cum presupusese Julius, își folosisese cu succes propriile metode și scosese la lumină fata dispărută. Singurul lucru care îl nedamerea pe Tommy era de ce toată această discreție? Ajunse la concluzia că faptul se datora deformării profesionale.

Julius vorbi:

– Imediat după înă mă duc direct s-o văd pe Jane.

– Mă tem că nu va fi posibil, spuse sir James. E foarte puțin probabil să i se permită să primească vizite la ora asta. Aș sugera să mergem mâine dimineață, cam pe la zece.

Julius se înroși. Există ceva la sir James care întotdeauna îl stârnea să i se opună. Era conflictul dintre două personalități puternice.

– Oricum, am să mă duc în seara asta acolo și am să văd dacă nu pot să-i mituiesc să-și încalce regulile protesti.

– Sigur nu te va ajuta la nimic, domnule Hersheimmer.

Cuvintele sunară ca o împușcătură și Tommy își ridică privirea tresărind. Julius era nervos și agitat. Mâna cu care își duse paharul la gură tremură puțin, însă îl țintui pe sir James cu ochi sfidători. O clipă, ostilitatea dintre cei doi păru să producă scânteii, însă, în cele din urmă, Julius își coborî privirea, învins.

– Deocamdată, dumneavoastră sunteți șeful.

– Mulțumesc, spuse celălalt. Atunci, rămâne pe mâine, la zece? Se întoarse cu multă nonșalanță spre Tommy. Trebuie să recunosc domnule Beresford, că mă surprinde întrucâtva să te întâlnesc în seara asta aici. Ultima oară când am auzit despre dumneata, prietenii erau foarte neliniștiți în ceea ce te privea. Nu mai știau nimic despre dumneata de câțeva vreme și domnișoara Tuppence înclina să creadă că întâmpinai mari dificultăți.

– Așa era, domnule! Tommy zâmbi aducerii aminte. În viața mea n-am fost într-un loc mai "etanș".

Ajutat de întrebările lui sir James își descrie pe scurt aventurile. Când ajunse la sfârșit, avocatul îl privea cu un interes sporit.

– Ai evadat spectaculos dintr-un loc atât de "etanș", spuse el, grav. Te felicit. Ai dat dovadă de multă ingeniozitate și te-ai descurcat bine.

La această laudă, Tommy se înroși.

– N-aș fi putut scăpa dacă nu era fata, domnule.

– Da. Sir James zâmbi ușor. A fost un noroc pentru dumneata că s-a întâmplat ca ea... ăă... să se îndrăgostească de dumneata. Tommy fu gata să protesteze, dar sir James continuă: Presupun că nu există nici o îndoială că face parte din bandă?

– Mă tem că nu, domnule. Credeam că poate o țin cu forța acolo, însă felul în care a acționat nu se potrivește cu ideea mea. Vedeți, s-a întors la ei, când putea să fugă.

Sir James aprobă gânditor.

– Ce a spus? Ceva despre dorința de a fi dusă la Marguerite?

– Da, domnule. Presupun că se referea la doamna Vandemeyer.

– Ea întotdeauna semna Rita Vandemeyer. Toți prietenii îi spuneau Rita. Totuși, cred că fata se obișnuise să-i rostască numele întreg. Și, în momentul în care striga după ea doamna Vandemeyer era fie moartă, fie în agonie! Curios! Sunt câteva elemente care mă șochează

prin cât sunt de obscure... brusca ei schimbare de comportament față de dumneata, de exemplu. Apropo, desigur că locul a fost cercetat, nu?

- Da, domnule, însă șterseseră toate urmele.

- Normal, rosti sir James, sec.

- N-au lăsat în urmă nici un indiciu.

- Mă întreb... Avocatul bătu darabana în masă, gânditor.

Ceva în glasul lui îl făcu pe Tommy să-l privească atent. Să fi văzut ochii acestui bărbat ceva acolo unde ceilalți fuseseră orbi?

- Aș fi vrut să fiți acolo, domnule, să cercetați casa.

- Și eu aș fi vrut, rosti liniștit sir James. Rămase câteva clipe tăcut, apoi întrebă: și ce-ai mai făcut de atunci?

Un moment, Tommy îl privi lung. Abia apoi îi trecu prin cap că avocatul nu avea de unde să știe.

- Am uitat că nu știți de Tuppence, spuse încet. Neliniștea chinuitoare, uitată pe moment în emoția provocată de vestea că, în sfârșit, Jane Finn fusese găsită, puse din nou stăpânire pe el.

Avocatul lăasă repede jos furculița și cuțitul.

- I s-a întâmplat ceva domnișoarei Tuppence? Glasul îi era pătrunzător.

- A dispărut, spuse Julius.

- Când?

- Acum o săptămână.

- Cum?

Întrebările lui sir James veneau în rafale. Când Tommy, când Julius, expuseră întâmplările ultimei săptămâni și căutările lor zadarnice.

Sir James ajunse imediat la miezul problemei.

- O telegramă semnată cu numele dumnitale? Înseamnă că știau ceva de voi doi. Nu erau siguri de cât de multe ai aflat în casa aceea. Răpirea domnișoarei Tuppence e urmarea faptului că le-ai scăpat. La nevoie, ar putea să-ți închidă gura amenințându-te cu ce i se va întâmpla ei, dacă vorbești.

Tommy confirmă.

- Exact așa gândesc și eu, domnule.

Sir James îl privi pătrunzător.

- Dumneata ai elaborat totul, nu-i așa? Nu-i rău... nu-i rău deloc.

Lucrul curios e că ei, în mod sigur, nu știau nimic despre dumneata la început, când te-au luat prizonier. Ești convins că nu ți-au descifrat în vreun fel identitatea?

Tommy scutură din cap.

- Asta așa e, interveni Julius. De aceea socotesc că cineva i-a pus în temă... și nu mai devreme de duminică seara.

- Da, dar cine?

- Acel atotputernic și atoateștiutor domn Brown, bine-nțeles!

În glasul lui Julius era o notă ușor batjocoritoare care îl făcu pe sir James să-l privească pătrunzător.

- Dumneata nu crezi în domnul Brown, domnule Hersheimmer?

- Nu, domnule, nu cred, i-o întoarse tânărul american cu ostentație. Nu ca atare, ca să spun așa. Socotesc că e o scorneală... un fel de "bau - bau" de speriat copiii. Adevăratul cap al întregii afaceri este tipul ăla rus, Kramenin. Cred că dacă vrea, e în stare să facă să izbucnească revoluții în trei țări concomitent! Whittington este probabil șeful filialei engleze.

- Nu sunt de acord cu dumneata, spuse scurt sir James. Domnul Brown există. Se întoarse spre Tommy. Ai remarcat de unde a fost expediată telegrama?

- Nu, domnule. Mă tem că nu.

- Hm! O ai la dumneata?

- E sus, în bagajul meu.

- Aș vrea să-mi arunc o privire asupra ei. Nu e nici o grabă. Ai pierdut o săptămână - Tommy lăsă capul în jos - așa că o zi în plus nu mai contează. Ne vom ocupa mai întâi de Jane Finn. După aceea vom vedea ce putem face ca s-o eliberăm pe domnișoara Tuppence. Nu cred că o paște un pericol imediat. Adică, atâta timp cât ei nu știu că am găsit-o pe Jane Finn și că i-a revenit memoria. Secretul ăsta trebuie păstrat cu orice preț. Înțelegeți?

Ceilalți doi încuviințară și, după ce stabiliră amănuntele întâlnirii din dimineața următoare, marele avocat își luă la revedere.

La zece fix, cei doi tineri erau la locul întâlnirii. Sir James li se alătură pe treptele de la intrare. Era singurul care nu părea emoționat. Îi prezentă pe cei doi doctorului.

- Domnul Hersheimmer... domnul Beresford... doctor Roylance. Cum se simte pacienta?

- Merge spre bine. Bine-nțeles că nu are idee de trecerea timpului. În dimineața asta a întrebat câți au fost salvați de pe "Lusitania" și dacă scria în ziare. Asta, desigur, era de așteptat. Paré totuși, s-o preocupe ceva.

- Cred că putem să-i alungăm neliniștea. Putem intra?

- Bine-nțeles.

În timp ce îl urmau pe doctor pe scări, inima lui Tommy bătea ceva mai repede. În sfârșit, Jane Finn! Mult căutata, misterioasă, alunecoasă Jane Finn! Cât de improbabil părise succesul! Iar aici, în casa asta, cu memoria aproape miraculos restabilită, zăcea fata care avea în mână viitorul Angliei! Un geamăt înăbușit scăpă de pe buzele lui Tommy. Măcar de-ar fi fost și Tuppence lângă el să împărtășească împreună rezultatul triumfător al muncii asociației lor! Înlătură cu hotărâre gândul de la Tuppence. Încrederea lui în sir James era în creștere. Există un om care, în mod sigur, va reuși să dea de urma lui Tuppence. Deocamdată, Jane Finn! Și, brusc, sufletul îi fu cuprins de teamă... Părea atât de ușor... Dacă aveau s-o găsească moartă... doborâtă de mâna domnului Brown?

În clipa următoare râdea de propriile-i închipuiri melodramatice. Doctorul deschise ușa și intrară. Pe patul alb, bandajată la cap, zăcea fata. Întreaga scenă părea întrucâtva ireală. Totul semăna atât de mult cu ceea ce își imaginase, încât părea regizat.

Fata se uită de la unul la altul cu niște ochi mari, mirați. Sir James vorbi primul.

– Domnișoară Finn, spuse el, acesta este vărul dumitale, domnul Julius P. Hersheimer.

Chipul fetei se îmbujoră ușor, în timp ce Julius făcu un pas înainte și-i luă mâna.

– Ce faci, verișoară Jane? întrebă el senin.

Însă Tommy sesiză tremurul vocii lui.

– Ești într-adevăr fiul unchiului Hiram? întrebă fata, uimită. Glasul ei, cu un ușor accent vestic, avea ceva aproape emoționat. Lui Tommy i se păru vag cunoscut, dar înlătură gândul, ca fiind imposibil.

– Sigur.

– Citeam de obicei despre unchiul Hiram în ziare, continuă fata, pe tonul ei moale. Dar nu m-am gândit că ăm să te întâlnesc într-o zi. Mama avea impresia că unchiului Hiram nu o să-i treacă niciodată supărarea.

– Așa era bătrânul, recunoscui Julius. Însă eu cred că tânăra generație e altfel. Certurile în familie n-au nici un rost. Primul lucru la care m-am gândit, imediat ce s-a terminat războiul, a fost să vin să te caut.

Peste chipul fetei trecu o umbră.

– Mi s-au spus niște lucruri... lucruri îngrozitoare... că mi-am pierdut memoria, și că au trecut niște ani despre care n-am să știu niciodată cum au trecut... ani din viață pierduți.

- Nu ți-ai dat singură seama de asta?

Ochii fetei se măriră.

- Vai, nu. Pentru mine e ca și când timpul s-ar fi oprit în clipa când eram grăbiți către bărci. Am totul în fața ochilor. Închise ochii cu un fior.

Julius privi către sir James, care încuviință.

- Nu-ți fă nici o problemă. Nu merită. Acum, ascultă, Jane, vrem să ne spui ceva. La bordul vasului ăla era un om care avea asupra lui niște documente foarte importante, iar capetele mari din țara asta cred că el ți le-a strecurat ție. Așa e?

Fata ezită, uitându-se la ceilalți doi. Julius înțelese.

- Domnul Beresford este împuternicit de guvernul britanic să recupereze documentele. Sir James Peel Edgerton este membru al Parlamentului și ar putea deveni ministru dacă ar dori. Datorită lui am reușit să dăm de tine, în sfârșit. Așa că dă-i drumul și spune-ne toată povestea. Ți-a dat Danvers hârtiile?

- Da. Mi-a spus că eu aveam mai multe șanse să le păstrez, pentru că primii salvați erau femeile și copiii.

- Exact cum ne-am gândit, spuse sir James.

- Mi-a spus că erau foarte importante... că puteau schimba totul pentru aliați. Dar, dacă toate astea au trecut și războiul s-a terminat, ce mai contează acum?

- Cred că istoria se repetă, Jane. Prima dată s-a făcut mare vâlvă și tăărăboi în jurul acestor hârtii, apoi totul a murit, ca acum întregul scandal să izbucnească din nou... dar din motive diferite. Deci, poți să ni le dai chiar acum?

- Dar nu pot.

- Ce?

- Nu sunt la mine.

- Nu... sunt... la... tine? Julius își accentuase cuvintele cu mici pauze.

- Nu... le-am ascuns.

- Le-ai ascuns?

- Da. Eram nesigură. Mi se părea să sunt urmărită. Asta m-a speriat... tare. Își duse mâna la cap. E aproape ultimul lucru de care îmi aduc aminte, înainte de a mă trezi aici, în spital...

- Continuă, spuse sir James, cu glasul său pătrunzător. Ce îți aduci aminte?

Fata se întoarse supusă către el.

- Era la Holyhead. M-am dus acolo... nu-mi amintesc de ce...

- Asta nu contează, continuă!

- În confuzia de pe chei, am reușit să mă strecur nevăzută. Am luat o mașină. I-am spus șoferului să mă scoată din oraș. M-am uitat apoi să văd dacă nu suntem urmăriți. În spate nu era nici o mașină. La marginea șoselei, am zărit o potecă. I-am spus omului să mă aștepte.

Se opri, apoi continuă:

- Poteca ducea la o stâncă și apoi cobora înspre mare, printre tufișurile mari și galbene... parcă erau flăcări aurii. M-am uitat în jur. Nu se vedea nimeni. Dar chiar la nivelul capului meu, în stâncă, era o gaură. Era foarte mică, puteam doar să-mi strecur mâna în ea, însă adâncă. Am luat pachetul impermeabil pe care îl purtam agățat în jurul gâtului și l-am înfundat cât mai bine. Apoi am rupt niște mușchi și am astupat gaura, în așa fel încât să nu se observe deloc crăpătura. Apoi mi-am întipărit în minte foarte bine locul, ca să-l pot regăsi. Era acolo un bolovan care semăna cu un câine ridicat pe labele din spate, parcă cerșea. După aceea m-am întors la șosea. Mașina mă aștepta și m-a dus înapoi. Am apucat să prind trenul. În sinea mea mă simțeam puțin rușinată de închipuirile mele însă, treptat, am văzut cum bărbatul din fața mea îi făcea semne din ochi femeii care stătea lângă mine, și m-am speriat iar, dar m-am bucurat la gândul că hârtiile erau în siguranță. Am ieșit pe culoar să iau puțin aer. Mă gândeam că m-aș putea strecura în alt vagon. Însă femeia mi-a strigat că îmi căzuse ceva, iar când m-am întors să mă uit, ceva m-a lovit... aici. Își duse mâna în spate, la cap. Nu-mi mai amintesc altceva, decât că m-am trezit aici, în spital.

Urmă o pauză.

- Mulțumesc, domnișoară Finn. Cel care vorbea era sir James. Sper că nu te-am obosit.

- Oh, e în regulă. Mă înțepă puțin capul, însă, în rest, mă simt minunat.

Julius înaintă și îi luă din nou mâna.

- Pe curând, verișoară Jane. Acum mă grăbesc după hârtiile alea, dar mă voi întoarce cât ar da un câine de două ori din coadă, și am să te duc la Londra să-ți ofer bucuriile de care au nevoie anii tăi tineri, înainte de a pleca spre Statele Unite! Așa că... grăbește-te și fă-te bine!

Prea târziu

Ajunși în stradă, ținură un scurt consiliu de război. Sir James își scoase ceasul din buzunar.

– Trenul pentru Holyhead oprește în Chester la 12:14. Dacă porniți imediat cred că puteți prinde legătura.

Tommy îl privi uimit.

– E vreo grabă, domnule? Azi suntem abia în 24.

– Cred că întotdeauna e bine să te scoli devreme, spuse Julius înainte ca avocatul să fi apucat să răspundă. Ne vom duce chiar acum la gară.

Pe fruntea lui sir James apărură o urmă de încruntare.

– Aș fi vrut să vă pot însoți. Însă trebuie să iau cuvântul la o adunare, la ora două. Îmi pare rău.

Regretul din glasul lui era evident. Pe de altă parte, era limpede că Julius era foarte dispus să se lipsească de compania celuilalt.

– Nu cred să fie ceva complicat în afacerea asta, rosti el. Un simplu joc "de-a v-ați ascunselea", asta-i tot.

– Sper să fie așa, spuse sir James.

– Sigur. Ce altceva ar putea fi?

– Ești încă tânăr, domnule Hersheimmer. La vârsta mea, probabil că vei fi învățat lecția. "Să nu-ți subestimezi niciodată adversarul".

Gravitatea tonului său îl impresionează pe Tommy, dar nu avu nici un efect asupra lui Julius.

– Credeți că domnul Brown ar putea să-și bage nasul? Dacă o face, abia îl aștept! Își pipăi buzunarul. Am pistol. Micul Willie mă însoțește pretutindeni. Scoase un pistol automat, îl mângâie cu afecțiune, apoi îl băgă la locul lui. Însă nu o să fie nevoie să apelez la el. Nu are cine să-l pună în temă pe stimabilul domn Brown.

Avocatul ridică din umeri.

– Nici când doamna Vandemeyer intenționa să-l trădeze, n-a fost nimeni care să-l pună în temă. Cu toate astea, doamna Vandemeyer a murit fără să vorbească.

Julius fu redus la tăcere, iar sir James adăugă pe un ton lejer:

– Vreau doar să vă pun în gardă. La revedere și succes. Când aveți hărțile în mână, nu riscați dacă nu e nevoie. Dacă aveți vreun motiv să credeți că ați fost urmăriți, distrugeți-le imediat! Succes. Jocul e acum în mâinile noastre. Dădu mâna cu amândoi.

După zece minute, cei doi tineri erau instalați într-un vagon de clasa întâi pe ruta spre Chester.

Mult timp, nici unul nu scoase o vorbă. Când, în cele din urmă, Julius sparse tăcerea, remarca lui fu cu totul neașteptată.

– Spune-mi, ți s-a întâmplat vreodată să te prostești din cauza unei fete? întrebă gânditor.

După momentul de uimire, Tommy își scotoci prin minte.

– Nu cred, răspunse, în cele din urmă. Cel puțin nu din câte îmi amintesc. De ce?

– Pentru că, în ultimele două luni, am devenit un idiot sentimental din cauza lui Jane! Din clipa în care ochii mi-au căzut pe fotografia ei, inima mi-a luat-o razna, exact ca-n romane. Mi-e rușine s-o recunosc, însă am venit aici ca s-o găsesc și să repar lucrurile, iar apoi să mă întorc cu ea ca doamna Julius P. Hersheimer.

– Oh! exclamă uimit Tommy.

Julius continuă:

– Asta e o dovadă clară de cât se poate prosti un bărbat! A fost de ajuns să întâlnesc o fată în carne și oase și m-am lecuit!

Simțindu-se legat la limbă mai mult ca oricând, Tommy emise un nou "oh"!

– Să nu cumva să crezi că o bârfesc pe Jane, continuă celălalt. E o fată cu adevărat drăguță și, fără îndoială, se va îndrăgosti de ea vreun tip, foarte curând.

– Mă gândesc că e chiar foarte frumoasă, rosti Tommy, regăsindu-și glasul.

– Sigur că este. Numai că nu prea e ca în fotografie. Cel puțin presupun că, într-un fel, ea e... trebuie să fie... pentru că am recunoscut-o dintr-o dată. Dacă aș fi văzut-o într-o mulțime, aș fi spus: "Asta e fata al cărei chip îl recunosc fără nici o ezitare". Însă ceva era cu fotografia aia. Julius scutură din cap și oftă din greu. Romantismul e un lucru al naibii de ciudat!

– Probabil că e, replică Tommy cu răceală, din moment ce ai venit aici îndrăgostit de o fată și i-ai cerut alteia mâna doar în decurs de două săptămâni.

Julius avu bunul simț să pară stingherit.

– Păi, să vezi, aveam un soi de sentiment de oboseală că n-am s-o găesc niciodată pe Jane... că, de fapt, totul era o prostie. Și atunci... ei bine. Francezii, de exemplu, sunt mult mai înțelepți în felul în care privesc lucrurile. Ei nu amestecă romantismul cu mariajul...

Tommy se înfierbântă.

– Ei, fir-aș al naibii! Dacă asta e...

Julius se grăbi să-l întrerupă.

– Stai așa, nu sări. N-am vrut să spun ceea ce crezi. Americanii au o părere despre moralitate mai bună chiar decât a voastră. Ceea ce am vrut să spun e că francezul privește căsătoria ca pe-o afacere... doi oameni se cunosc, constată că se potrivesc, pun la punct problema banilor... și văd toată povestea din punct de vedere practic, într-un spirit afacerist.

– Dacă m-ai întreba pe mine, cu toții suntem ai dracului de afaceriști în ziua de azi. Nu ne auzi decât întrebând: "Cât face?" Bărbații sunt destul de răi, însă fetele sunt și mai rele.

– Liniștește-te, fiule. Nu te înfuria așa.

– Sunt furios, spuse Tommy.

Julius se uită la el și socoti că era mai bine să nu mai spună nimic. Oricum, Tommy avu destul timp să se liniștească înainte de a ajunge la Holyhead și zâmbetul vesel îi reapăruse pe față când sosiră la destinație.

După ce se consultară, ajutați și de o hartă rutieră, se puseră de acord încotro să se îndrepte și închiriară un taxi care îi duse pe șoseaua către Treaddur Bay. Îl instruiră pe șofer să meargă încet și erau foarte atenți să nu treacă de potecă. Nu mult după ce părăsiră orașul, o zăriră, și Tommy opri prompt mașina, întrebând, ca din întâmplare, dacă poteca ducea spre mare. La răspunsul afirmativ al șoferului, coborâră și-l plătiră generos.

Un moment mai târziu, taxiul demara încet înapoi, spre Holyhead. Tommy și Julius îl urmăriră cu privirea, apoi o porniră către poteca îngustă.

– Presupun că e ceea bună, nu? întrebă Tommy cu îndoială. Trebuie să fie o mulțime pe aici.

- Singur că este. Uită-te la tufişuri. Îţi aduci aminte ce spunea Jane?

Tommy se uită la tufişurile stufoase, încărcate de flori aurii, care străjuiau de o parte şi de alta poteca, şi se convinge.

Coborau în şir indian, Julius fiind în frunte. De două ori, Tommy îşi întoarse capul, neliniştit. Julius se uită înapoi.

- Ce e?

- Nu ştiu. Tot am impresia că ne urmăreşte cineva.

- N-are cine să fie, rosti hotărât Julius. L-am fi zărit.

Tommy se văzu obligat să recunoască logica lui Julius. Cu toate acestea sentimentul acela de nelinişte se adâncea. În ciuda lui însuşi, credea în atotputernicia duşmanului lor.

- Chiar aş dori ca tipul să ne iasă în cale, spuse Julius şi se bătă peste buzunar. Micul Willie abia aşteaptă să mai exerseze!

- Întotdeauna porţi asta... pe el... cu tine? întrebă Tommy extrem de curios.

- Absolut întotdeauna. Niciodată nu ştii ce se poate întâmpla.

Tommy păstră o tăcere respectuoasă. Micul Willie îl impresiona. Părea să îndepărteze ameninţarea domnului Brown.

Poteca trecea acum pe lângă stâncă, paralel cu marea. Julius se opri atât de brusc încât Tommy se împiedică de el.

- Ce-i? întrebă el.

- Priveşte acolo. Zău dacă asta nu le întrece pe toate!

Tommy privi. Ieşit în afară şi gătuind pe jumătate poteca, se afla un bolovan uriaş care, cu adevărat, semăna cu un câine "cerşetor".

- Ei bine, zise. Tommy, refuzând să împărtăşească emoţia lui Julius, nu asta ne aşteptam să vedem?

Julius îl privi întunecat şi clătină din cap.

- Flegmatic ca orice englez! Bine-nţeles că ne aşteptam la asta... dar, oricum, mă simt zăpăcit să văd chestia asta stând aici exact cum ne aşteptam!

Tommy, al cărui calm era, poate, mai mult prefăcut decât natural, se mişcă nerăbdător.

- Ia-o înainte. Unde-o fi gaura?

Cercetară cu multă atenţie stânca. Tommy se trezi spunând prosteşte:

- După atâţia ani, muşchiul s-ar putea să nu mai fie acolo.

La care Julius răspunse solemn:

– Cred că ai dreptate.

Brusc, Tommy arătă cu o mână tremurândă.

– Ce zici de crăpătura de acolo?

Julius îi răspunse gâtuit:

– Asta e... sigur.

Se uitară unul la altul.

– Când eram în Franța, spuse Tommy cu gândul în urmă, ori de câte ori colegul meu nu venea pe la mine, îmi spunea că se simțise ciudat, că avusese o dispoziție stranie. Nu l-am crezut niciodată. Dar, indiferent dacă a simțit sau nu așa ceva, senzația asta există. O simt eu acum! Și încă puternic!

Se uită la stâncă cu un soi de pasiune chinuitoare.

– La naiba! strigă. E imposibil! Cinci ani! Gândește-te, numai! Copii care caută cuiburi de păsări, picnicuri, mii de oameni care trec pe aici! Nu poate să fie acolo! Șansa e una dintr-o sută! E împotriva rațiunii!

Într-adevăr, simțea că e imposibil... poate mai mult din cauză că nu-i venea să creadă că el reușise acolo unde atâția alții dăduseră greș. Treaba era prea simplă ca să poată fi adevărată. Gaura trebuie să fie goală.

Julius se uita la el cu un zâmbet larg.

– Ești răvășit rău de tot, spuse el trăgănat, cu un soi de veselie. Ei bine, la atac! Își băgă mâna în crăpătură și făcu o ușoară grimasă. E strâmtă rău. Mâna lui Jane trebuie să fie cu mult mai subțire decât a mea. Nu simt nimic... nu... stai, ce e asta? Măiculiță! Și, imitând sunetul unei trompete, scoase un pachețel decolorat. Asta-i averea! Învelită în mușama. Ține-o până îmi scot eu briceagul!

Minunea se petrecuse. Tommy apucă cu gingășie prețiosul pachet. Reușiseră!

– Ciudat, spuse el proteste, credeam că cusăturile trebuie să fie putrezite. Însă arată de parcă ar fi noi.

Le tăiară cu multă grijă și desfăcură mușama. Înăuntru era o mică foie de hârtie, împăturită. Cu degete tremurătoare, o despăturiră. Foaia era albă! Se uitară uimiți unul la altul.

– O pistă falsă? Danvers era doar momeala?

Tommy clătină din cap. Soluția asta nu-l satisfăcea. Brusc, fața i se luminează.

– Am găsit! Cerneală simpatică!

– Crezi?

– Oricum, merită să încercăm. La căldură, de obicei apare scrisul. Să adunăm niște vreascuri și să facem un foc.

După câteva minute, reușiră să aprindă un foc plăpând din crenguțe și frunze. Tommy ținu hârtia aproape de flacăra. La căldură, foaia se curbă puțin. Atâta tot.

Brusc, Julius întinse brațul și arătă niște litere care începeau să apară într-o culoare ușor maronie.

– Măculișă! Am găsit! Zău, ai avut o idee grozavă. Mie nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap.

Tommy mai ținu un timp hârtia în poziția în care era. Până când consideră că flacăra își făcuse pe deplin efectul asupra cernelii, apoi o trase. În clipa următoare scoase un țipăt.

Pe foaie, întipărite cu litere clare, cafenii, erau cuvintele:

CU SALUTĂRI, DE LA DOMNUL BROWN.

Capitolul XXI

Tommy face o descoperire

Câteva clipe rămaseră uitându-se tâmpiți unul la celălalt, czăpăciți de șoc. Într-un fel sau altul, în mod inexplicabil, domnul Brown le-o luase înainte. Tommy acceptă liniștit înfrângerea. Nu și Julius.

– Cum mama dracului a ajuns înaintea noastră. Asta mă depășește!

Tommy clătină din cap și spuse mohorât:

– Asta explică de ce cusăturile erau noi. Trebuia să ne fi dat seama...

– La dracu cu afurisitele alea de cusături! Cum a ajuns aici înaintea noastră? Ne-am grăbit cât am putut. E absolut imposibil ca

cineva să ajungă aici mai rapid decât noi. Și, totuși, cum a făcut? Crezi că era vreun microfon în camera lui Jane? După mine, trebuie să fi fost.

Însă bunul simț al lui Tommy obiectă.

– Nimeni nu avea de unde să știe dinainte că ea va fi adusă în casa aceea... și, mai ales, în camera aia.

– Asta așa e, recunosc Julius. Atunci, înseamnă că una din surori era o escroacă și a tras cu urechea, Ce zici de asta?

– Oricum, nu văd ce mai contează, răspunse obosit Tommy. S-ar putea ca el să le fi găsit acum câteva luni, a luat hârtiile și pe urmă... Pe Jupiter, nu! Nu merge! Ar fi fost imediat publicate.

– Sigur că ar fi fost! Nu, cineva a fost aici cu o oră, două, înaintea noastră. Dar să mă ia naiba dacă pricep cum a reușit.

– Aș fi vrut ca tipul, Peel Edgerton să fi fost cu noi, rosti Tommy pe gânduri.

– De ce? Julius îl privi lung. Furtul era comis când am ajuns noi.

– Da... Tommy ezită. Nu-și putea explica sentimentul... ideea absurdă că prezența renumitului K.C. ar fi putut preveni catastrofa. Reveni la ideea de mai înainte. Nu are rost să ne batem capul cum a reușit. Jocul e jucat. Suntem învinși. Nu-mi mai rămâne de făcut decât un singur lucru.

– Care?

– Să mă întorc cât mai degrabă la Londra. Domnul Carter trebuie să fie anunțat. Acum e doar o problemă de ore ca bomba să explodeze. În orice caz trebuie să afle.

Sarcina nu era deloc plăcută, însă Tommy nu intenționa să se sustragă. Trebuia să raporteze domnului Carter eșecul. După aceea, treaba lui era terminată. Luă trenul de la miezul nopții spre Londra. Julius preferă să rămână peste noapte în Holyhead.

La jumătate de oră după sosire, sfârșit și palid, Tommy stătea în fața șefului său.

– Am venit să raportez, domnule. Am dat greș... rău de tot.

Domnul Carter îl privi pătrunzător.

– Vrei să spui că tratatul...

– E în mâinile domnului Brown, domnule.

– Ah! exclamă liniștit domnul Carter. Expresia feței nu i se schimbă, însă Tommy văzu licărirea de disperare din ochii lui. Asta îl convinse mai mult ca orice că nu mai exista nici o speranță.

– Ei bine, rosti domnul Carter, după câteva momente, cred că nu trebuie să ne pierdem cu firea. Îmi pare bine că măcar știu sigur. Trebuie să facem tot ce se poate.

În mintea lui Tommy stăruia convingerea: "Nu mai există nici o speranță și el știe asta!"

Celălalt îl privi lung.

– Nu pune la inimă, flăcăule, rosti cu blândețe. Ai făcut tot ce ai putut. Ne confruntăm cu unul dintre cele mai mari creiere ale secolului. Iar dumneata ai fost foarte aproape de succes. Nu uita asta.

– Mulțumesc, domnule. Sunteți foarte amabil.

– Eu mă simt vinovat. Mă învinovățesc chiar de când am primit ultimele vești.

Ceva în tonul lui atrase atenția lui Tommy. Inima i se strânse de o altă spaimă.

– Mai e... ceva, domnule?

– Mă tem că da, răspunse grav domnul Carter. Întinse mâna după o hârtie de pe masă.

– Tuppence... ? bolborosi Tommy.

– Citește singur.

Cuvintele bătute la mașină îi jucau prin fața ochilor. Descrierea unei toce verzi și a unui pardesiu în al cărui buzunar de sus atârna o batistă brodată cu inițialele P.L.C., îi ardea mintea. Se uită chinuit la domnul Carter. Acesta răspunse întrebării lui mute:

– Pescuită pe coasta din Yorkshire... aproape de Ebury. Mă tem... că a fost un joc murdar.

– Dumnezeule! gemu Tommy. Tuppence! Diavolii ăștia... n-am să-mi găsesc odihna până nu mă răfuiesc cu ei! Am să-i vânez! Am...

Mila de pe chipul domnului Carter îl făcu să se oprească.

– Știu ce simți, sârmanul meu băiat. Dar nu ajută la nimic. N-ai face decât să-ți irosești în zadar forțele. Poate sună brutal, dar sfatul meu e următorul: Uită-ți durerea. Timpul le vindecă pe toate. Vei uita.

– S-o uit pe Tuppence? Niciodată!

Domnul Carter clătină din cap.

– Așa gândești acum. Nu vei trăi toată viața gândindu-te la... fetița asta curajoasă! Îmi pare rău de toată povestea... îmi pare îngrozitor de rău.

Tommy își reveni cu o tresărire.

– Vă răpesc timpul, domnule, spuse, făcând un efort. Nu aveți de ce să vă simțiți vinovat. Noi am fost doi tineri proști care s-au apucat de o treabă ca asta. Dumneavoastră ne-ați avertizat. Însă aș fi vrut să fi dat Domnul ca eu să fi fost cel care și-a frânt gâtul. La revedere, domnule.

Întors la Ritz, Tommy începu să-și împacheteze puținele lucruri mecanic, cu gândurile duse. Încă nu putea să creadă că tragedia îi întrerupsese monotonia dulce a existenței. Ce bine o duseseră împreună, el și Tuppence! Iar acum... oh, nu putea să creadă... nu putea fi adevărat! Tuppence... moartă! Micuța Tuppence luând viața în piept! Era un coșmar înfiorător. Atâta tot.

I se aduse un bilet cu câteva cuvinte încurajatoare de la Peel Edgerton, care citise vestea în ziare. (Jurnalele titraseră cu litere mari: FOSTĂ INFIRMIERĂ VOLUNTARĂ ÎNECATĂ TRAGIC). Biletul se încheia cu o ofertă de serviciu la o fermă din Argentina, unde sir James avea proprietăți considerabile.

– Un fel de cerșetor, mormăi Tommy și-l azvârlî.

Ușa se deschise și Julius se năpusti înăuntru cu obișnuita-i violență. Ținea în mână un ziar desfăcut.

– Ascultă, ce-s toate astea? Se pare că spun o tâmpenie despre Tuppence.

– E adevărat, rosti liniștit Tommy.

– Vrei să spui că i-au făcut-o?

Tommy încuviință.

– Presupun că atunci când au pus mâna pe tratat Tuppence nu le-a mai fost de nici un folos și le-a fost teamă să-i dea drumul.

– Fir-aș al naibii! Micuța Tuppence. Era o fetiță atât de vitează...

Însă în creierul lui Tommy parcă explodă ceva. Sări în picioare.

– Oh, termină! Ție nu-ți pasă cu adevărat, blestematul! Tu ai cerut-o de nevastă cu nenorocitul tău sânge rece, dar eu am iubit-o. Mi-aș fi dat sufletul pentru ea. M-aș fi dat la o parte, fără nici un cuvânt și aș fi lăsat-o să se mărite cu tine pentru că tu îi puteai oferi viața pe care și-o dorea, în timp ce eu nu eram decât un pârlit care abia dacă avea cu ce să-și ducă zilele. Dar asta nu ar fi însemnat că nu-mi păsa!

– Ascultă; începu Julius, cumpătat.

– Oh, du-te dracului! Nu suport să te mai văd aici vorbindu-mi de micuța Tuppence. "Du-te și vezi-ți acum de verișoară-ta. Tuppence e

a mea! Am iubit-o dintotdeauna, de când eram copii și ne jucam amândoi. Am crescut și nimic nu s-a schimbat. N-am să uit niciodată când eram în spital și a apărut ea cu boneta aia caraghioasă și cu șorț! Mi s-a părut o minune s-o văd pe fata pe care o iubeam îmbrăcată în uniformă de infirmieră.

Însă Julius îl întrerupse.

– Uniformă de infirmieră! Fir-aș al naibii! Trebuie să mă duc la Colney Hatch! Aș putea jura că am văzut-o și pe Jane cu bonetă de infirmieră. Dar asta e imposibil! Nu, pe barba mea, chiar am văzut-o! Ea era cea care vorbea cu Whittington în clinica din Bournemouth. Acolo nu era pacientă! Era infirmieră!

– Aș îndrăzni să spun că a fost cu ei de la început, spuse Tommy, supărat. Nu m-aș mira să aflu că ea i-a furat hârtiile lui Danvers, chiar de la început.

– Blestemat să fiu dacă ea a făcut-o! strigă Julius. E verișoara mea și e patriotă ca orice fată americană.

– Mă doare-n cot ce e și cară-te odată de aici! urlă Tommy cât îl ținu glasul.

Tinerii erau pe punctul de a se încăiera. Însă brusc, parcă prin minune, supărarea lui Julius se stinse.

– În regulă, fiule, rosti el cu calm, plec. Nu-ți port deloc pică pentru tot ce mi-ai spus. Ai avut tot dreptul s-o faci. Am fost cel mai mare cretin din câți pot exista. Calmează-te – Tommy făcuse un gest nervos – plec chiar acum... mă duc la gara North Western Railway, dacă vrei să știi.

– Puțin îmi pasă unde te duci, mârâi Tommy.

Când ușa se închise în urma lui Julius, Tommy se întoarse la geamantanul său. "Asta e tot", murmură el și trase de clopoțel.

– Du-mi bagajul jos.

– Da, domnule. Plecați?

– Plec la dracu', spuse Tommy nepoliticos.

Însă băiatul nu se simți ofensat, ci se mulțumi să rostească plin de respect:

– Da, domnule. Să chem un taxi?

Tommy încuviință.

Unde se ducea? Nu avea nici o idee. În afară de ideea fixă de a da ochii cu însuși domnul Brown, nu avea nici un alt plan. Reciti scrisoarea de la sir James și clătină din cap. Tuppence trebuia răzbunată. Totuși, fusese drăguț din partea amicului.

– Cred că ar fi bine să-i răspund.

Se duse la birou. Ca de obicei, în hoteluri, era o grămadă de plicuri dar nici o foaie de hârtie. Sună. Nu veni nimeni. Tommy începuse să fiarbă. Apoi își aminti că în camera de zi a lui Julius era un stoc mare de hârtie. Americanul își anunțase plecarea imediată, așa că nu exista riscul să dea nas în nas cu el. Începuse să se simtă destul de rușinat de lucrurile pe care i le spusese. Bătrânul Julius trecuse ușor peste ele. Dacă ar fi fost de față și-ar fi cerut scuze.

Însă camera era goală. Tommy se îndreptă spre masa de scris și trase sertarul din mijloc. Ochii îi căzură pe o fotografie aruncată neglijent, cu fața în sus. O clipă rămase ținut locului. Apoi o scoase, închise sertarul, se îndreptă încet către un fotoliu și se așeză, cu fotografia în mână.

Ce Dumnezeu, căuta fotografia acelei franțuzoaice, Annette, în sertarul biroului lui Julius Hersheimer?

Capitolul XXII

În Downing Street

Primul ministru bătea nervos cu degetul în masa din fața lui. Chipul îi era obosit și îngrijorat. Reluă discuția cu domnul Carter din punctul în care fusese întreruptă.

– Nu înțeleg, spuse el. Chiar credeți că situația nu e deloc disperată?

– Așa a lăsat flăcăul să se înțeleagă.

– Să revedem scrisoarea lui.

Domnul Carter i-o înmână imediat. Era un scris neglijent, băiețesc.

"Stimate domnule Carter,

Ceva mă face să cred că mi s-a jucat o festă. Bine-nțeles că e posibil să fiu eu tâmpit, deși nu cred. Dacă bănuiala mea se confirmă,

înseamnă că fata din Manchester a fost doar o înșelătorie. Toată treaba a fost dinainte aranjată, bandajul fals și toate celelalte, cu scopul de a ne face să credem că jocul s-a terminat... prin urmare, am impresia că noi trebuie să fi fost foarte aproape de izbândă.

Cred că știu cine e adevărata Jane Finn și am chiar o idee unde se află documentele. Asta din urmă este doar o supoziție, bine-înțeles, dar am sentimentul că se va dovedi corectă. Oricum, am scris-o și am băgat-o într-un plic sigilat, pentru orice eventualitate. Am să vă rog să nu-l deschideți decât în ultimul moment, de fapt, la miezul nopții pe 28. Veți înțelege imediat de ce. Vedeti, am impresia că toată povestea cu Tuppence e tot o înscenare și că e tot atât de moartă ca și mine. Logica mea este următoarea: ultima lor șansă este s-o lase pe Jane Finn să evadeze, în speranța că ea doar s-a prefăcut că și-a pierdut memoria și că, odată ce se va vedea liberă, se va duce direct la ascunzătoare. Se înțelege că asta ar fi un risc enorm pentru ei, deoarece ea știe totul despre ei... dar sunt prea disperați să pună mâna pe tratatul ăla. Dar dacă ar ști că hârtiile au fost descoperite de noi, viața nici uneia dintre cele două fete n-ar mai face două parale. Trebuie să încerc să dau de Tuppence, până să evadeze Jane.

Doresc o copie a acelei telegrame care i-a fost trimisă lui Tuppence la Ritz. Sir James Peel Edgerton mi-a spus că numai dumneavoastră ați putea face asta pentru mine. E înspăimântător de deștept.

Încă un lucru... vă rog să fie urmărită, zi și noapte, casa din Soho.

Al dumneavoastră,

Thomas Beresford"

Primul ministru își înalță privirea.

– Și plicul sigilat?

Domnul Carter zâmbi sec.

– În seiful de la bancă. Mi-am luat toate măsurile de siguranță.

– Nu credeți că... primul ministru ezită o clipă, ar fi mai bine să îl deschidem acum? Bine-nțeles că trebuie să asigurăm documentul, adică imediat ce presupunerea tănărului se va fi dovedit corectă. Putem să păstrăm în secret faptul că am procedat așa.

– Chiar putem ? Nu sunt sigur. Peste tot în jur sunt spioni. Odată aflat, viața fetelor se duce uitate-asa! și pocni semnificativ degetele. Nu, băiatul a avut încredere în mine și nu vreau să-l dezamăgesc.

– Bine, bine, atunci să lăsăm. Cum arată băiatul ăsta?

– Aparent, e un tânăr englez obișnuit, spălățel, cam tare de cap. Gândește încet. Pe de altă parte, e absolut imposibil să-l abați de la calea cea dreaptă, folosindu-te de imaginația lui. N-are deloc... așa că e greu să-l înșeli. Întoarce lucrurile pe toate părțile și, odată ce a găsit ceva, nu-l mai lasă. Mica doamnă e total diferită. Mai multă intuiție decât gândire. Împreună, fac o pereche drăguță. Calmul și vigoarea.

– Pare promițător, îngână primul ministru.

– Da, asta mă face să am speranțe. E tipul de om care nu se aventurează să exprime o părere înainte de a fi foarte sigur de ea.

Pe buzele celui alt apărură umbra unui zâmbet.

– Și ăsta e... băiatul care îl va învinge pe cel mai mare criminal al zilelor noastre?

– Acest... băiat, cum ați spus! Însă, uneori, am impresia că văd o umbră în spatele lui.

– Ce vreți să spuneți?

– Peel Edgerton.

– Peel Edgerton? repetă înmărmurit primul ministru.

– Da. Aici e mâna lui. Atinse scrisoarea deschisă. E acolo... lucrând în întuneric, tăcut, neștiut. Întotdeauna am avut sentimentul că dacă există cineva pe pământ care să ajungă la domnul Brown, Peel Edgerton ar putea fi acela. Vă spun că acum lucrează la cazul ăsta, însă nu vrea să se știe. Apropo, zilele trecute, am primit o cerere cam ciudată de la el.

– Da?

– Mi-a trimis un decupaj dintr-un ziar american. În el se făcea referire la cadavrul unui bărbat, găsit aproape de docurile din New York, acum trei săptămâni. Mă ruga să-i furnizez orice informație pe tema asta.

– Și?

Carter ridică din umeri.

– N-am făcut mare lucru. Tipul era în jur de treizeci și cinci de ani... îmbrăcat sărăcăcios... cu fața rău desfigurată. N-a fost niciodată identificat.

– Și aveți impresia că este vreo legătură între cele două probleme?

– Oarecum. Bine-nțeles că s-ar putea să greșesc.

Urmă o pauză, după care domnul Carter continuă:

- L-am rugat să vină aici. Nu pentru că am dori să-l facem să spună ceva ce el nu vrea să știm. Instinctul său avocătesc este prea puternic. Însă sunt sigur că el poate să elucideze cele câteva puncte obscure din scrisoarea tânărului Beresford. Ah, iată-!l!

Cei doi se ridicară să-l salute pe noul venit. Un gând oarecum ciudat trecu prin mintea primului ministru: "Succesorul meu, poate!"

- Avem o scrisoare de la tânărul Beresford, intră imediat în subiect domnul Carter. Presupun că v-ați întâlnit cu el.

- Presupunerea dumneavoastră e greșită, spuse avocatul.

- Oh! Domnul Carter era puțin derutat.

Sir James zâmbi și își mângâie bărbia.

- M-a sunat, binevoi el să spună.

- Aveți ceva împotriva să ne relatați convorbirea dintre dumneavoastră și el?

- Absolut nimic. Mi-a mulțumit pentru o anumită scrisoare pe care i-am trimis-o... de fapt, îi oferisem o slujbă. Apoi mi-a amintit de ceva ce i-am spus la Manchester, cu privire la o falsă telegramă care a făcut-o pe domnișoara Cowley să plece. Apoi l-am întrebat dacă s-a mai întâmplat ceva între timp. Mi-a spus despre fotografia pe care a găsit-o în sertarul domnului Hersheimer. Avocatul făcu o pauză, apoi continuă: L-am întrebat dacă pe fotografie erau numele și adresa fotografului din California. Mi-a răspuns: "Ați ghicit, domnule. Sunt". Apoi mi-a povestit ceva ce nu știam. Fotografia era a franțuzoaicei Annette care îi salvase viața.

- Ce?

- Exact. Oarecum curios, l-am întrebat ce făcuse cu fotografia. Mi-a răspuns că a pus-o la loc, unde o găsisse. Avocatul făcu din nou o pauză. Asta era bine, să știți... foarte bine. Tânărul ăsta știe să-și folosească creierul. L-am felicitat. Descoperirea lui a fost providențială. Desigur că, din momentul în care povestea cu fata din Manchester s-a dovedit a fi o înscenare, totul se schimbă. Tânărul Beresford și-a dat singur seama, fără să i-o spun eu. Însă, în privința domnișoarei Cowley, nu avea încredere în judecata sa. Bănuiam eu că trăiește? I-am răspuns că, având în vedere situația, erau serioase motive să cred că da. Asta ne-a adus din nou la problema telegramei.

- Ce?

- L-am sfătuit să apeleze la dumneavoastră pentru copia telegramei originale. M-am gândit că ar fi posibil ca, după ce domnișoara

Cowley a aruncat-o pe podea, unele cuvinte să fi fost șterse și înlocuite intenționat, cu scopul de a ne pune pe o pistă falsă.

Carter încuviință. Scoase din buzunar o foaie și citi cu glas tare:

"Vino imediat, Astley Priors, Gatehouse, Kent, mari descoperiri. - Tommy".

- Foarte simplu, spuse sir James, și foarte ingenios. Doar câteva cuvinte schimbate și treaba era făcută. Iar peste cel mai important indiciu, au trecut cu vederea.

- Care indiciu?

- Depoziția băiatului din hotel, precum că domnișoara Cowley s-a dus la Charing Cross. Erau atât de siguri pe ei, încât au fost convinși că băiatul făcuse o greșală.

- Deci, unde e acum tânărul Beresford?

- La Gatehouse, Kent, asta numai dacă nu mă înșel eu prea tare. Domnul Carter îl privi curios.

- Mă întreb de ce nu sunteți și dumneavoastră acolo, Peel Edgerton?

- Oh, sunt ocupat cu un caz.

- Credeam că sunteți în concediu.

- Oh, n-am fost citat în instanță. Cred că era mai corect să spun că mă ocup de întocmirea unui dosar. Mai aveți ceva pentru mine în legătură cu americanul acela?

- Mă tem că nu. E atât de important să aflați cine era?

- Știu cine era, răspunse senin sir James. N-o pot încă dovedi... însă știu.

Ceilalți doi nu mai întrebară nimic. Aveau sentimentul că ar fi fost o pierdere de timp.

- Însă ceea ce nu înțeleg eu, spuse brusc primul ministru, este cum a ajuns fotografia aia în sertarul domnului Hersheimmer.

- Poate că nu l-a părăsit niciodată, sugeră avocatul cu amabilitate.

- Dar falsul inspector? Inspectorul Brown?

- Ah!, exclamă gânditor sir James. Se ridică. Nu vă mai rețin. Ocupați-vă în continuare de afacerile națiunii. Eu trebuie să mă întorc... la cazul meu.

Două zile mai târziu, Julius Hersheimmer reveni de la Manchester. Pe birou îl aștepta un bilet de la Tommy:

"Dragă Hersheimmer,

Îmi pare rău că mi-am pierdut calmul. În cazul în care nu ne mai vedem, îți spun la revedere. Mi s-a oferit o slujbă în Argentina și poate ar fi bine s-o primesc.

Al tău,
Tommy Beresford".

Un zâmbet aparte flutură o clipă pe fața lui Julius. Aruncă scrisoarea în coșul de hârtii.

– Prostul naibii! murmură el.

Capitolul XXIII

Cursă contra cronometru

După ce-l sună pe sir James, următoarea mișcare a lui Tommy fu să treacă pe la South Audley Mansions. Îl găsi pe Albert la post și se prezentă fără prea multă vorbă ca unul dintre prietenii lui Tuppence. Albert își dădu imediat drumul la gură.

– În ultima vreme e foarte liniște aici, spuse el cu importanță. Sper că tânăra doamnă e bine, nu-i așa, domnule?

– Tocmai asta e problema. A dispărut.

– Doar nu vreți să spuneți că escrocii au pus mâna pe ea?

– Ba da.

– În lumea cealaltă?

– Nu, la dracu, în lumea asta!

– E doar o expresie, domnule, explică Albert. În filme escrocii au totdeauna un restaurant în lumea cealaltă.* Dar nu credeți că i-au venit de hac, domnule?

– Sper că nu. Apropo, n-ai din întâmplare o mătușă, o verișoară, o bunică sau vreo rudă de genul ăsta care ar putea să aibă nevoie de tine să-i pui ventuze? Un zâmbet de încântare apărură pe chipul lui Albert.

– M-am prins, domnule! Sărmana mea mătușă zace bolnavă de mult și mă cheamă pe patul de moarte.

Tommy încuviință satisfăcut.

*. În engleză: Underworld = lumea cealaltă, dar și: lumea interlopă.

- Poți să spui asta șefilor tăi și să vii să ne întâlnim într-o oră la Charing Cross?

- Voi fi acolo, domnule. Puteți conta pe mine.

După cum judecase Tommy, Albert se dovedi a fi un aliat de nădejde. Cei doi își fixară cartierul la hanul din Gatehouse. Lui Albert îi reveni misiunea de a culege informații. În privința asta, nu exista nici o dificultate.

Astley Priors era proprietatea unui anume doctor Adams. Doctorul nu mai practica, se retrăsese, credea hangiu, își mai păstrase câțiva pacienți, (aici, tipul se bătu cu înțeleș peste frunte), "niște glumeți, mă înțelegeți!"¹⁶. Doctorul era o persoană cunoscută în sat, sponsoriza toate acțiunile sportive locale, "un domn foarte plăcut, îndatoritor". Era de mult acolo? Oh, cam de vreo zece ani... poate chiar mai mult. Era un domn învățat, un savant. Lumea și profesorii veneau de multe ori de la oraș să-l consulte. În tot cazul, ținea casă deschisă, mereu primea oaspeți.

În fața acestei limbuții, Tommy începu să aibă îndoieli. Era oare cu puțință ca acest ilustru, bine cunoscut personaj să fi fost în realitate un criminal periculos? Viața lui părea atât de deschisă. Nici o urmă de fapte dubioase. Să fi fost totul o imensă greșeală? La gândul ăsta, Tommy simți cum îi trec florii.

Apoi își aminti de pacienții particulari... "niște glumeți". Se interesă cu grijă dacă printre ei se afla și o tânără doamnă și dădu semnalmente lui Tuppence. Însă despre pacienți nu se știau prea multe... rareori erau văzuți pe afară. O descriere sumară a lui Annette fu la rândul ei sortită eșecului.

Astley Priors era o frumoasă clădire din cărămidă roșie, înconjurată de un teren bine împădurit, ceea ce o ascundea vederii dinspre șosea.

În prima seară, Tommy, însoțit de Albert, explorează terenul. Datorită insistențelor lui Albert, se târără dureros pe burtă, ceea ce provoacă mai mult zgomot decât dacă ar fi mers pe picioare. În orice caz, precauția asta se dovedi cu totul inutilă. După căderea nopții, locul, asemenea tuturor celorlalte case, părea nelocuit. Tommy își imaginase un câine de pază fioros. Fantezia lui Albert zbură spre o pumă sau o cobră dresată. Însă ajunseră la tufișurile din apropierea casei fără a fi deloc molestați.

Ferestrele sufrageriei aveau obloanele deschise. În jurul mesei era reunită o mare adunare. Vinul de Porto trecea din mână în mână. Părea o petrecere normală, plăcută. Prin fereastra deschisă, fragmente de conversație răzbăteau în aerul nopții. Era o discuție înfierbântată despre campionatul de crîcchet al comitatului!

Tommy simți din nou fiorii incertitudinii. Părea imposibil de crezut că oamenii aceștia erau altceva decât păreau. O luase razna încă o dată?

Domnul cu barbă blondă și ochelari, care stătea în capul mesei, arăta extrem de cinstit și normal.

În noaptea aceea Tommy dormi prost. În dimineața următoare, Albert, după ce își consolidase prietenia cu băiatul zarzavagiului, luă locul acestuia și intră pe sub pielea bucătăresei de la Malthouse. Se întoarse de acolo cu informația că ea era fără îndoială "una dintre escroci," însă Tommy nu dădu crezare acestui basm. Luat la întrebări, Albert nu putu aduce nici un argument care să-i susțină afirmația, în afara propriei sale păreri că femeia nu era genul obișnuit de bucătăreasă. Se vedea cât de colo.

Substituirea fiind repetată (în avantajul creșterii fondului bănesc al fiului zarzavagiului), a doua zi Albert se întoarse cu prima probă dătătoare de speranță. În casă era o tânără franțuzoaică. Tommy își înlătură îndoielile. Avea o confirmare a teoriei sale. Însă timpul presa. Era în 27. Pe 29 era mult controversată "Zi a laburiștilor", despre care se auzeau tot felul de zvonuri. Ziarele scriau într-o notă neliniștită. Erau descrise pe larg indicii privind un *coup d'état* laburist. Guvernul nu spunea nimic. Știa și era pregătit. Se șoptea despre disensiunea dintre liderii laburiști. Nu toți gândeau la fel. Cei mai clar – văzători dintre ei își dădeau seama că ceea ce își propuseseră putea fi foarte bine o lovitură de moarte dată Angliei pe care o iubeau din tot sufletul. Erau înspăimântați de dezastrul și mizeria pe care greva generală le-ar fi provocat și dispuși să negocieze cu guvernul. Însă în spatele lor lucrau forțe viclene, insistente, care scormoneau amintirea vechilor greșeli, dezaprobau slăbiciunea jumătăților de măsură și alimentau neînțelegerile.

Tommy simțea că, datorită domnului Carter, înțelegea foarte bine situația. Cu documentul fatal în mâinile domnului Brown, opinia publică ar fi trecut de partea extremiștilor laburiști și a revoluționarilor. Altfel,

mai exista o șansă. Guvernul, sprijinit de o armată loială și de forțele polițienești, putea învinge...Însă cu prețul a mari suferințe.

Gândul lui Tommy sări la un alt vis. Prin prinderea și demascarea domnului Brown, toată acea organizație s-ar fi destrămat dintr-odată, în mod rușinos. Ciudata influență permanentă a șefului nevăzut îi ținea uniți. Fără el, Tommy credea că s-ar fi instaurat brusc panica și, odată ce oamenii cinstiți i-ar fi părăsit, reconcilierea ar fi fost posibilă în ceasul al doisprezecelea.

– Spectacolul ăsta are un singur protagonist, își spuse Tommy. Singurul lucru care trebuie făcut e să fie înhățat acest om.

Asta era o parte din planul său ambițios, pentru care îi ceruse domnului Carter să nu deschidă plicul sigilat. Tratatul secret era doar pretextul, momeala lui Tommy. El însuși era înspăimântat de îndrăzneala sa. Cum îndrăzneia măcar să creadă că ar putea descoperi el ceea ce atâtea oameni mai înțelepți și mai deștepți trecuseră cu vederea? Totuși, rămase cu tenacitate la ideea sa.

În acea seară, el și Albert pătrunseră iar pe domeniul de la Astley Priors. Ambiția lui Tommy era ca, într-un fel sau altul, să reușească să pătrundă chiar în casă. În timp ce înaintau cu grijă, Tommy icni brusc.

La o fereastră de la al doilea etaj, lumina din cameră proiecta pe storuri conturul unei siluete. Era una pe care Tommy ar fi recunoscut-o oriunde! Tuppence se afla în casă!

Îl apucă pe Albert de umăr.

– Stai aici! Când încep să cânt, urmărește fereastra.

Se retrase în grabă pe drumul principal și începu să răcnească din rărunchi, clătînându-se pe picioare:

Sunt soldat

Un soldat englez amețit,

Poți vedea după picioare că sunt soldat...

Fusese melodia preferată a lui Tuppence în perioada petrecută în spital. Nu se îndoaia că dacă ar auzi-o, ar trage niște concluzii. Tommy nu avea deloc voce, însă avea un volum excelent. Zgomotul pe care îl producea era înfrorător.

În momentul acela un majordom impecabil, însoțit de un valet tot atât de impecabil, ieșiră prin ușa din față. Majordomul începu să-l ocărăască. Tommy continuă să cânte, adresându-i-se amical majordomului cu "dragă bețivane". Valetul îl apucă de un braț, majordomul de celălalt. Îl cărară și-l dădură afară pe poartă. Majordomul îl amenință cu poliția,

dacă va intra din nou. Treaba fusese făcută perfect, ca la carte. Oricine ar fi jurat că majordomul era un majordom adevărat, valetul, un valet adevărat...numai că, din întâmplare, majordomul era Whittington!

Tommy se retrase la han și așteptă întoarcerea lui Albert. Într- un târziu, acesta catadixi să apară.

– Ei, ce-i? strigă Tommy nerăbdător.

– În regulă. În timp ce vă dădeau afară, fereastra s-a deschis și a căzut ceva. Îi înmână lui Tommy un petic de hârtie. Era înfășurat într-o mapă de plicuri.

Pe hârtie erau mâzgălite trei cuvinte: "Măine... aceeași oră".

– Ura! strigă Tommy. A mers!

– Am scris un mesaj pe o bucată de hârtie, am înfășurat-o în jurul unei pietre, și am aruncat-o pe fereastră, continuă Albert pe nerăsuflăte.

Tommy se întuneacă.

– Zelul tău ne va nenoroci, Albert. Ce-ai scris?

– Am scris că stăm la Han. Dacă poate să iasă, să vină aici și să orăcăie ca broasca.

– Va ști că ești tu, spuse Tommy oftând ușurat. Te-a părăsit imaginația, Albert, să știi. Păi tu n-ai fi în stare să recunoști orăcăitul unei broaște, dacă l-ai auzi.

Băiatul păru cam dezumflat.

– Fruntea sus, spuse Tommy. Nu-i nimic. Majordomul ăla e un vechi prieten de-al meu... pariez că știa cine eram, dar n-a lăsat să se vadă. În planul lor nu intră să stârnească bănuieli. De asta am ieșit bine din povestea de mai înainte. Nu vor să mă descurajeze de tot. Pe de altă parte, nu se lasă prea ușor. Eu sunt un pion pentru ei, Albert, asta sunt eu. Dacă păianjenul dă drumul prea repede muștii, musca ar putea bănui că-i o treabă aranjată. Ei, de aici necesitatea celui tânăr promițător, domnul T. Beresford, care, la momentul potrivit, va face o greșală de pe urma căreia să tragă ei foloase. Numai că acesta din urmă, domnul T. Beresford, s-a prins!

Tommy se duse la culcare într-o stare oarecum optimistă. Își elaborase cu grijă, planul pentru seara următoare. Era sigur că locatarii de la Astley Priors nu o să-i pună bețe în roate până la un anumit punct, după care Tommy își propuse să le facă o surpriză.

Totuși, în jur de douăsprezece, liniștea îi fu întreruptă. I se spuse că era așteptat de către cineva la bar. Solicitantul era un căruțaș necioplit, mânjit de noroi din cap până-n picioare.

– Ei, prietene, ce e? Întrebă Tommy.

– Ar putea fi pentru dumneavoastră, domnule? Căruțașul îi arătă un bilet murdar, împăturit, pe care era scris: "Du-i asta domnului care stă la hanul de lângă Astley Priors. Îți va da zece șilingi".

Scrisul era al lui Tupence. Tommy aprecie istețimea ei de a se fi gândit că el își dăduse la han un alt nume. Dădu să apuce biletul.

– E în regulă.

Căruțașul îl trase înapoi.

– Cum rămâne cu cei zece șilingi ai mei?

Tommy îi dădu repede o bancnotă de zece șilingi și omul îi înmână biletul. Tommy îl desfăcu.

"Dragă Tommy,

Am știut că tu ai fost noaptea trecută. Nu veni în seara asta. Ei te vor aștepta. În dimineața asta ne duc de aici. Am auzit ceva de Wales... Holyhead, așa cred. Dacă am ocazia, am să arunc în stradă biletul ăsta. Annette mi-a povestit cum ai scăpat. Curaj!

*A ta,
Twopence".*

Tommy strigă după Albert, chiar înainte de a fi terminat de citit epistola.

– Fă-mi bagajul! Plecăm!

– Da, domnule. Bocancii băiatului se auziră urcând scara.

Holyhead? Însemna că, totuși... Tommy era uimit. Continuă să citească încet.

La etaj, bocancii lui Albert erau foarte activi.

Brusc, un al doilea strigăt se auzi de jos.

– Albert! Sunt un tâmpit! Despachetează!

– Da, domnule.

Tommy netezi gânditor biletul.

– Da, un tâmpit, rosti încetișor. Dar mai e unul la fel de tâmpit. Și, în sfârșit, știu cine e!

Julius câștigă un set

In apartamentul său de la Claridge's, Kramenin stătea tolănit pe divan și dicta secretarului său într-o rusă suierătoare.

La un moment dat, telefonul din apropiere sună și secretarul ridică receptorul, vorbește câteva clipe, apoi i-l întinse șefului său.

– E ceva jos, care întreabă de dumneavoastră.

– Cine?

– Și-a dat numele de Julius P. Hersheimmer.

– Hersheimmer, repetă Kramenin pe gânduri. Am mai auzit numele ăsta.

– Tatăl lui era unul din regii oțelului din America, explică secretarul, a cărui sarcină era să cunoască totul. Tânărul acesta trebuie să fie multimilionar.

Ochii celui alt se îngustă a apreciere.

– Ar fi mai bine să cobori, Ivan, și să afli ce vrea.

Secretarul se supuse, închizând fără zgomot ușa în urma sa. După câteva minute, reveni.

– Refuză să spună în ce problemă a venit... zice că e ceva absolut personal și că trebuie să vă vadă.

– Multimilionar, murmură Kramenin. Adu-l aici, dragă Ivan.

Secretarul părăsi din nou încăperea și se întoarse escortându-l pe Julius.

– Domnul Kramenin? Întrebă repezit acesta din urmă.

Rusul, după ce îl examinează atent cu ochii săi spălăciți și răi, se înclină.

– Încântat să vă cunosc, spuse americanul. Am câteva probleme foarte importante de discutat cu dumneavoastră între patru ochi. Se uită semnificativ la celălalt.

– Secretarul meu, domnul Griebner, față de care nu am secrete.

– S-ar putea... însă am eu, răspunse Julius, sec. Așa încât v-aș fi obligat dacă i-ați spune s-o șteargă.

– Ivan, spuse rusul moale, dacă nu te deranjează să treci în camera de alături...

– Nu în camera de alături, interveni Julius. Cunoscut eu aceste apartamente princiare... și vreau să rămână complet gol, în afară de dumneavoastră și de mine. Trimiteți-l prin jur, la un magazin să-și cumpere alune de un penny.

Deși îi dispăcea total modul de a vorbi al americanului, Kramenin era ros de curiozitate.

– Vor lua mult timp problemele dumneavoastră?

– S-ar putea toată noaptea, dacă ne înțelegem.

– Foarte bine, Ivan. În seara asta nu mai am nevoie de dumneata. Du-te la teatru... distrează-te.

– Vă mulțumesc, excelența voastră.

Secretarul se înclină și ieși.

Julius stătu la ușă, urmărindu-i plecarea. În cele din urmă, cu un oftat de satisfacție, închise ușa și reveni la locul său din mijlocul încăperii.

– Și acum, domnule Hersheimer, poate o să aveți amabilitatea să intrați în subiect.

– Cred că nu va dura mai mult de un minut, rosti târăgănat Julius. Apoi, cu o schimbare bruscă a manierelor: Măinile sus... sau trag!

Preț de o clipă Kramenin se holbă la pistolul mare, apoi, cu o grabă aproape comică, își ridică mâinile deasupra capului. Julius pricepu cu cine are de-a face. Omul cu care trebuia să discute era un laș abject... restul avea să fie ușor.

– Asta este ultraj! strigă rusul cu glasul ascuțit, isteric. Ultraj! Ai de gând să mă omori?

– Dacă-ți ții gura, nu. Nu încerca să ajungi la sonerie. Așa e mai bine.

– Ce vrei? Nu faci nimic sub amenințare. Ține cont că viața mea este valoroasă pentru țara mea. Poate am fost bârfit...

– Cred că omul care te-ar ciurui ar face un bine umanității, spuse Julius. Dar nu-ți face griji. Nu mi-am propus să te omor de data asta... adică, dacă ești rezonabil.

În fața amenințării din ochii celui alt, rusul coborî glasul. Își trecu limba peste buzele uscate.

– Ce vrei? Bani?

– Nu. O vreau pe Jane Finn.

– Jane Finn? N-am... auzit de ea niciodată.

- Mincinos nemernic! Știi foarte bine ce vreau să spun.
- Îți spun că n-am auzit niciodată de față.
- Iar eu îți spun că micul Willie, aici de față, abia așteaptă să-și

dea drumul.

Rusul se înmuie vizibil.

- N-ai să îndrăznești...
- Oh, ba da, am să îndrăznesc, fiule!

Probabil că Kramenin recunosc o ușoară lipsă de convingere în glasul celuilalt, căci rosti înțepat:

- Ei bine? Să zicem că știi la ce te referi... și, ce-i cu asta?
- Ai să-mi spui acum... aici... unde se află.

Kramenin clătină din cap.

- Nu pot.
- De ce?
- Nu pot. Îmi ceri imposibilul.
- Ți-e frică, hai? De cine? De domnul Brown? Ah, ce amuzant!

Deci, există o asemenea persoană? Mă îndoiam. Și doar la auzul numelui său înțepenești de groază!

- L-am văzut, spuse rusul încet. Am vorbit cu el față în față. N-am știut decât mai târziu. E un oarecare. Nu l-aș putea recunoaște, dacă l-aș vedea iar. Cine e în realitate? Nu știu. Însă un lucru știu: de omul ăsta trebuie să te temi.

- Nu vă ști niciodată, spuse Julius.

- Știe totul... iar răzbunarea lui e necruțătoare. Nici chiar eu, Kramenin!, n-aș fi exceptat.

- Deci n-ai să faci ce-ți cer?
- Îmi ceri imposibilul.

- Atunci, e păcat pentru tine, rosti vesel Julius. Dar lumea, în general, va avea de câștigat! Ridică revolverul.

- Oprește-te! țipă rusul. Doar n-ai de gând să mă împuști?

- Bine-nțeles că da. Întotdeauna am auzit că revoluționarii nu dau doi bani pe viață, dar se pare că problema se pune cu totul altfel când e vorba de viața lor. Ți-am oferit o șansă să-ți salvezi pielea murdară și ai refuzat-o!

- Mă vor omori.

- Ei bine, rosti Julius amuzat, cum vrei. Însă eu îți spun doar atât: micul Willie o va face mai repede, iar dacă aș fi în locul tău, mi-aș încerca în mod sportiv norocul cu domnul Brown.

- O să fii spânzurat dacă mă împuști, mormăi nehotărât rusul.

- Nu, străine, aici greșești. Uiți că am bani. O armată întreagă de avocați se vor agita, vor aduce câțiva doctori cu capetele luminate care vor declara că am creierul dereglat. Am să petrec câteva luni într-un sanatoriu liniștit, starea mea mintală se va îmbunătăți, doctorii mă vor declara din nou sănătos și toate se vor sfârși cu bine pentru micul Julius. Cred că pot să mă plictisesc câteva luni într-un sanatoriu după ce voi fi scăpat lumea de tine, dar să nu-ți faci griji că o să fiu spânzurat!

Rusul îl crezu. El însuși corupt, credea în puterea banului. Citise despre procese pentru crime în America, care se desfășurau aidoma spuselor lui Julius. El însuși cumpăraseră și vânduse justiția. Acest tânăr american viguros, cu vocea lui tărăgănată, avea să-i vină de hac.

- Am să număr până la cinci, continuă Julius, și dacă mă lași să trec de patru, n-ai să mai ai de ce să-ți faci griji în privința domnului Brown. Poate o să-ți trimită câteva flori la înmormântare, dar n-ai să le mai miroși.

Esti gata? Încep. Unu... doi... trei... patru...

Rusul îl întrerupse cu un urlet.

- Nu trage! Fac tot ce dorești.

Julius coborî revolverul.

- Credeam că ai priceput întrebarea. Unde e fata?

- La Gatehouse, în Kent. Astley Priors, așa se numește locul.

- E prizonieră?

- Nu i se permite să părăsească clădirea... deși nu e nici un pericol. Prostuța și-a pierdut memoria, nenorocita!

- Socot că asta e supărător pentru tine și prietenii tăi. Ce-i cu cealaltă fată pe care ați răpit-o acum mai mult de-o săptămână?

- Și ea e tot acolo, rosti rusul arțăgos.

- Asta-i bine, spuse Julius. Nu-i așa că am scos-o frumușel la capăt? Și ce noapte drăguță pentru o plimbare!

- Ce plimbare? Întrebă Kramenin, privindu-l fix.

- Spre Gatehouse, bine-nțeles. Sper că te pasionează automobilismul?

- Ce vrei să spui? Refuz să merg.

- Nu face pe nebunul. Doar nu crezi că sunt eu omul ăla care să te lase aici. Primul lucru pe care l-ai face ar fi să-ți sune prietenii la telefon! Ah! Observă cum falca celui altă căzu. Vezi, îți și făcuseși planul. Nu, domnule, vii cu mine. Asta de aici e ușa dormitorului? Ia-o înainte.

Eu și micul Willie te urmă. Pune-ți un pardesiu gros, ăsta-i perfect. Îmblănit? Și zici că ești socialist! Acum vom coborî scările, și vom ieși afară prin hol. Mașina mea ne așteaptă. Și nu uita că nu te scap din ochi. Pot să trag foarte bine și prin buzunarul pardesiului. Un cuvânt sau doar o privire spre unul din servitorii ăia în livrea și vor fi convinși că ești un personaj din poveștile cu stafii!

Coborâră împreună scările și ieșiră spre mașina ce aștepta. Rusul tremura de furie. Servitorii hotelului roiau în jurul lor. Un strigăt îi urcă spre buze, însă și-l înăbuși în ultima clipă. Americanul era omul care se ținea de cuvânt.

Când ajunseră lângă mașină, Julius oftă ușurat. Trecuseră de zona periculoasă. Frica își făcuse din plin efectul asupra celui de alături.

– Urcă! ordonă el. Apoi prinse privirea piezișă a rusului. Nu, șoferul nu o să te ajute deloc. Marinar. Era pe un submarin, în Rusia, când a izbucnit revoluția. Poporul tău i-a ucis unul din frați. George!

– Da domnule? Șoferul întoarse capul.

– Acest domn e un bolșevic rus. Nu vrem să-l împușcăm decât dacă e nevoie. Înțelege?

– Perfect, domnule.

– Vreau să mergem la Gatehouse, în Kent. Cunoști bine drumul?

– Da, domnule, va fi o călătorie de o oră și jumătate.

– Fă-o într-o oră. Mă grăbesc.

– Fac tot posibilul, domnule. Mașina țâșni și pătrunse în trafic.

Julius se tolăni confortabil lângă victima sa. Își ținea mâna în buzunarul pardesiului, dar purtarea sa era civilizată în cel mai înalt grad.

– Am omorât odată un tip din Arizona... începu el vesel.

La capătul călătoriei de o oră, nefericitul Kramenin era mai mult mort decât viu. După povestea cu omul din Arizona, urmasa una cu un gangster din San Francisco și un episod cu împușcături în Munții Stâncoși. Stilul narativ al lui Julius, dacă nu era foarte corect, era pitoresc!

Încetinind, șoferul anunță peste umăr că tocmai intră în Gatehouse. Julius îi ordonă rusului să-i ghideze. Planul său era să ajungă cu mașina direct la Astley Priors. Acolo Kramenin urma să ceară cele două fete. Îi explică ferm că micul Willie n-ar fi tolerat vreo greșeală. La ora aceea însă, Kramenin era ca o bucată de lut în mâinile celui alt. Îngrozitorul ritm cu care merseseră îl sleise. La fiecare curbă se crezuse mort.

Mașina încetini și se opri în fața porții; șoferul așteptă noi ordine.

– Mai întâi întoarce mașina, George. Apoi sună și întoarce-te la locul tău. Lasă motorul să meargă și fi gata să țâșnești ca dracu când îți spun eu.

– Foarte bine, domnule.

Ușa din față se deschise și apărură majordomul. Kramenin simțea în coaste țeava revolverului.

– Hai, sâsâi Julius, și ai grijă.

Rusul se supuse. Buzele îi erau albe și vocea nu prea sigură:

– Sunt eu ...Kramenin! Adu-mi imediat fata! N-am timp de pierdut!

Whittington coborâse scările. La vederea celuiilalt, scoase o exclamație de uimire.

– Dumneavoastră! Ce s-a întâmplat? Cu siguranță cunoașteți planul...

Kramenin îl întrerupse, folosind cuvintele care de multe ori creaseră panică:

– Am fost trădați! Planul trebuie abandonat. Trebuie să ne salvăm pielea. Fata! Și repede! E singura noastră șansă.

Whittington ezită.

– Aveți ordin... de la el?

– Normal! Altfel așa fi aici? Grăbește-te! Nu-i timp de pierdut! Ar fi mai bine să vină și cealaltă prostituată.

Whittington se întoarce și intră alergând în casă. Minutele se scurgeau chinuitor. Apoi... două siluete înfășurate în grabă în mantale apărură pe scări și fură zorite spre mașină. Cea mai scundă dintre ele era înclinată să opună rezistență și Whittington o împinse înăuntru cu brutalitate. Julius se aplecă în față și, în momentul acela lumina ce străbătea prin ușa deschisă, îi căzu pe față. Celălalt bărbat, care stătea pe scări în spatele lui Whittington, scoase o exclamație puternică. Trucul se sfârșise.

– Dă-i bătaie, George! strigă Julius. Șoferul apăsă pe accelerator, și cu o săritură, mașina țâșni.

Omul de pe scări scoase o înjurătură. Își duse mâna la buzunar. Urmă un fulger și o bubuitură. Glonțul trecu la un milimetru de fata mai înaltă.

- Jos, Jane! strigă Julius. Întinde-te pe podeaua mașinii. O împinse iute în față, apoi, ridicându-se, ochi cu grijă și trase.

- L-ai nimerit? strigă Tuppence

- Sigur, replică Julius. Totuși nu a murit. Bestiile ca ei au multe vieți. Ești teafără, Tuppence?

- Bine-nțeles că sunt. Unde e Tommy? Și cine e ăsta? Arată spre Kramenin care tremura ca varga.

- Tommy își face bagajele pentru Argentina. A crezut că te-ai dus cu picioarele înainte. Drept prin poartă, George! Așa. Avem un avans de cel puțin cinci minute. Vor folosi telefonul, cred, așa că să fim atenți să nu intrăm în capcane și n-o luăm pe drumul direct. M-ai întrebat cine e ăsta, Tuppence? Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Kramenin. L-am convins să facă o excursie pentru sănătatea lui.

Rusul rămase mut, încă livid de groază.

- Dar ce i-a făcut să ne lase să plecăm? întrebă Tuppence bănuitoare.

- Socotesc că domnul Kramenin i-a rugat atât de frumos încât chiar că n-au putut să-l refuze!

Asta era prea mult pentru rus. Izbucni violent:

- Blestematul...blestematul! Acum ei știu că eu i-am trădat. Viața nu-mi va fi în siguranță nici o oră în țara asta.

- Asta așa e, consimți Julius. Te-aș sfătui să-ți iei imediat tălpășița spre Rusia.

- Atunci lasă-mă să plec, strigă celălalt. Am făcut ce mi-ai cerut. De ce mă mai ții cu tine?

- Nu pentru plăcerea companiei tale. Poți să pleci chiar acum dacă vrei. Credeam că dorești să te duc pe gratis înapoi la Londra.

- S-ar putea să nu ajungi niciodată înapoi la Londra, mârâi celălalt. Lasă-mă să cobor, aici și acum.

- Desigur. Oprește, George. Domnul nu face excursia completă. Dacă vin vreodată în Rusia, domnule Kramenin, am să mă aștept la un bun venit cu aclamații și ...

Însă, înainte ca Julius să-și fi încheiat discursul, și înainte ca mașina să se fi oprit complet, rusul se năpusti afară și dispăru în noapte.

- Ne-a părăsit cam brusc, comentă Julius, după ce mașina se puse din nou în mișcare. Și nici măcar n-a spus politicos doamnelor la revedere. Hai, Jane, poți să te așezi pe banchetă acum.

Fata vorbi pentru prima dată.

- Cum l-ai "convins" ? întrebă.

Julius își mângâie revolverul.

- Micul Willie inspiră încredere.

- Splendid! strigă fata. Culoarea îi reveni în obraji, iar ochii ei se uitau cu admirație la Julius.

- Annette și eu nu știam ce o să se întâmple cu noi, spuse Tuppence. Bătrânul Whittington ne zorea. Ne-am gândit că eram micii duși la tăiere.

- Annette. Așa i se zice? întrebă Julius.

Se părea că mintea lui încerca să se adapteze noii idei.

- Asta e numele ei, spuse Tuppence, făcând ochii mari.

- Aiurea! Ea poate să creadă că asta e numele ei, pentru că și-a pierdut memoria, biata copilă. Însă numele ei adevărat este Jane Finn.

- Ce...? strigă Tuppence.

Dar fu întreruptă. Cu un bubuit scurt, un glonte se înfipse în tapițeria mașinii, chiar în spatele capului ei.

- Jos cu voi! strigă Julius. E o ambuscadă. Tipii s-au grăbit, nu glumă. Accelerează puțin, George.

Mașina țâșni ușor înainte. Se auziră mai multe împușcături, dar din fericire, nici una nu-i nimeri. Julius, ridicat, se aplecă spre spatele mașinii.

- Nu-i nimic de împușcat, anunță el mucalit. Cred însă că în curând vom participa la un alt picnic. Ah!

Își duse mâna la obraz.

- Ești rănit? întrebă repede Annette.

- Doar o zgârietură.

Fata sări în picioare.

- Dă-mi drumul! Lasă-mă să plec, îți spun! Pe mine mă vor. Numai pe mine. N-o să vă pierdeți viața din cauza mea! Lasă-mă să plec!

Julius o apucă de ambele brațe și o privi. Fata vorbise fără nici o urmă de accent străin.

- Stai jos, copilă, spuse el blând. Cred că memoria ta e în regulă. I-ai fraierit tot timpul, nu-i așa?

Fata se uită la el, încuviințând din cap și izbučni brusc în plâns.

Julius o bătu ușurel pe umăr.

- Gata, gata... ești doar puțin speriată. Nu avem de gând să te părăsim.

Printre suspine, fata rosti înăbușit.

- Ești de acasă. Îmi dau seama după voce. Mi-e dor de acasă.

– Sigur că sunt de acasă. Sunt vărul tău... Julius Hersheimmer. Am venit în Europa pentru a te căuta...și să fac un mic dans cu tine, dacă-mi permiți.

Mașina încetini. George întoarce capul peste umăr.

– Aici e o răscruce, domnule. Nu sunt sigur care e drumul.

Mașina își reduce din viteză până abia se mișcă. În acel moment, o siluetă țâșni din spate și își vâra capul pe geam.

– Îmi pare rău, rosti Tommy.

Fu întâmpinat cu un torent de exclamații.

– Eram în tufișurile de la marginea drumului. Am mers în spate. Nu aveam cum să vă înștiințez, în viteza cu care goneați. Tot ce am putut să fac a fost să mă țin după voi. Și acum fetelor, afară!

– Afară?

– Da. Chiar lângă șosea e o gară. Trenu! sosește în trei minute. Dacă vă grăbiți, o să-l prindeți.

– Ce dracu pui la cale? întrebă Julius. Crezi că le poți prosti să părăsească mașina?

– Tu și cu mine rămânem în mașină. Coboară doar fetele.

– Ai innebunit, Beresford. Ești complet nebun! Nu poți lăsa fetele să plece singure. Țsta ar însemna să fie sfârșitul.

Tommy se întoarce spre Tuppence.

– Coboară imediat, Tuppence. Ia-o și pe ea și faceți exact cum am spus. Nu vi se va întâmpla nimic. Sunteți în siguranță. Luați trenul spre Londra. Mergeți direct la sir James Peel Edgerton. Domnul Carter lipsește din oraș, dar veți fi în siguranță cu sir James.

– Tâmpitule! strigă Julius. Ești nebun. Jane tu rămâi aici.

Cu o mișcare rapidă, Tommy smulse pistolul din mâna lui Julius, și-l îndreptă spre acesta.

– Acum crezi că vorbesc serios? Afară, amândouă, și faceți cum v-am spus... dacă nu, trag!

Tuppence sări afară, trăgând-o după ea pe îndărătnica Jane.

– Vino, e în regulă. Dacă Tommy e sigur... e sigur. Grăbește-te.

O să pierdem trenul.

O luară la fugă.

Mânia lui Julius răbufni.

– Ce dracu...

Tommy îl întrerupse.

– Gura! Am ceva de vorbit cu tine, domnule Julius Hersheimmer.

Povestea lui Jane

Cu brațul petrecut în jurul lui Jane, trăgând-o după ea, Tuppence ajunse în gară. Auzul ei fin prinse zgomotul apropierii trenului.

– Grăbește-te, altfel îl pierdem, rosti gâfâind.

Ajunseră pe peron exact în momentul în care trenul era pe punctul de a se pune în mișcare. Tuppence deschise ușa unui compartiment gol de clasa întâi și fetele se prăbușiră cu respirația întretăiată pe banchetă.

Un bărbat privi înăuntru, apoi trecu în vagonul următor. Jane tresări nervos. Ochii i se dilatară de groază. Se uită întrebătoare la Tuppence.

– Nu crezi că e unul de-al lor? șopti ea.

Tuppence clătină din cap.

– Nu, nu. E în regulă. Luă mâna lui Jane în ale sale, Tommy nu ne-ar fi spus să facem asta dacă n-ar fi fost absolut sigur că totul e în ordine.

– Dar el nu-i cunoaște ca mine! Fata se cutremură. Tu nu poți înțelege. Cinci ani! Cinci ani încheiați! Câteodată mă gândeam că am să înnebunesc.

– Liniștește-te. Totul s-a sfârșit.

– Oare?

Trenul se pusese în mișcare grăbindu-se în noapte cu viteză crescândă. Brusc, Jane sări în picioare.

– Ce a fost asta? Mi s-a părut că văd pe cineva... uitându-se pe geam.

– Nu, nu e nimeni. Uite. Tuppence se duse la geam și îl coborî.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

Cealaltă consideră necesar să se scuze.

– Mă comport ca un iepure fricos, dar nu mă pot reține. Dacă pun din nou mâna pe mine... Ochii i se măriră de groază.

– Oh, nu! o imploră Tuppence. Culcă-te și nu te mai gândi. Fii sigură că dacă Tommy n-ar fi fost convins că suntem în siguranță, nu ne-ar fi trimis cu trenul.

- Vărul meu nu era de aceeași părere. El nu vroia să ne lase să plecăm.

- Nu, spuse Tuppence, destul de încurcată.

- La ce te gândești? întrebă Jane tăios.

- De ce?

- Glasul tău sună atât de... ciudat!

- Mă gândeam la ceva. Dar nu vreau să-ți spun... nu acum. Poate că greșesc, deși nu cred. E doar o idee ce mi-a intrat în cap mai demult. Și lui Tommy... sunt aproape sigură. Dar nu te necăji... o să avem destul timp să vorbim despre asta. S-ar putea nici să nu fie așa! Ascultă-mă, culcă-te și nu te mai gândi la nimic.

- Am să încerc. Genele lungi coborâra peste ochii de culoarea castanei.

În ceea ce o privea, Tuppence rămase pe poziție, ca un câine de pază. În ciuda ei însăși, era nervoasă. Ochii îi zburau continuu de la un geam la altul. N-ar fi putut spune precis de ce anume se temea, însă, în adâncul sufletului, nu era nici pe departe atât de sigură și liniștită pe cât reușise să pară în fața lui Jane. Nu că n-ar fi avut încredere în Tommy, însă uneori se întreba dacă cineva atât de simplu și cinstit ca el putea să fie cu adevărat un rival pentru un criminal viclean și crud.

Odată ajunsese la sir James Peel Edgerton, totul avea să fie bine. Dar vor reuși să ajungă? Oare forțele din umbră ale domnului Brown nu se și puseseră în mișcare? Nici măcar ultima imagine a lui Tommy cu pistolul în mână nu reușea s-o liniștească. La ora asta poate că era doborât, copleșit de numărul mare al inamicului... Tuppence își puse la punct planul de luptă.

Când, în cele din urmă trenul intră încet în Charing Cross, Jane Finn se ridică dintr-o săritură.

- Am ajuns? Nu credeam să ajungem vreodată.

- Oh, eu știam că o să ajungem cu bine la Londra. Dacă e să se întâmple ceva nostim, acum e momentul să înceapă. Repede, să ieșim. Ne aruncăm într-un taxi.

În minutul următor treceau de barieră, după ce plățiseră taxa necesară, și se îndreptau spre un taxi.

- King's Cross, spuse Tuppence șoferului. Apoi tresări puternic. Un bărbat se uita prin geam, chiar în momentul în care mașina demară. Era aproape sigură că era același pe care îl văzuseră trecând spre vagonul de alături. Avu sentimentul oribil că erau înconjurate din toate părțile.

– Știi, îi explică ea lui Jane, dacă ei cred că ne ducem la sir James, asta o să-i scoată din scenă. Acum își vor închipui că mergem la domnul Carter. Casa lui de vacanță e undeva la nord de Londra.

Trecând pe Holborn, circulația se bloacă la un moment dat și taxiul se opri. Era exact ce aștepta Tuppence.

– Repede, șopti ea. deschide ușa din dreapta!

Fetele coborâră în mijlocul străzii. După două minute erau instalate în alt taxi și schimbă direcția, de data asta spre Carlton House Terrace.

– Gata, spuse Tuppence cu mare satisfacție, le-am făcut-o. Nu pot să nu mă gândesc că sunt într-adevăr deșteaptă! Ce trebuie să mai înjure șoferul celui alt taxi! Dar i-am luat numărul și am să-i trimit un mandat poștal mâine, așa că nu o să fie în pierdere din cauză că a fost naiv. Ce cotește asta... Oh!

Se auzi un scrâșnet de cauciucuri și o bubuitură. Un alt taxi se ciocnise cu al lor.

Într-o clipă, Tuppence fu pe trotuar. Se apropia un polițist. Înainte de a fi ajuns acolo, Tuppence îi dădu taximetristului cinci șilingi și, trăgând-o pe Jane după ea, se pierdură în mulțime.

– Mai avea câțiva pași de aici, spuse Tuppence cu respirația întretăiată. Accidentul avusese loc în Trafalgar Square.

– Crezi că ciocnirea a fost întâmplătoare, ori s-a produs în mod deliberat?

– Nu știu. Ar putea fi oricare variantă.

Mână în mână, fetele aproape că alergau.

– S-ar putea să fie doar o închipuire, însă am sentimentul că ne urmărește cineva, spuse Tuppence brusc.

– Grăbește-te! murmură cealaltă. Oh, grăbește-te!

Ajunseseră la colțul cu Carlton House Terrace și se simțiră ușurate. Dintr-odată, un bărbat masiv și beat în aparență le tăie calea.

– Bună seara, doamnelor, spuse el împleticindu-se. Unde vă grăbiți așa?

– Lasă-ne să trecem, rosti imperios Tuppence.

– Am numai o vorbă cu frumoasa ta prietenă. Bețivul întinse o mână nesigură și o apucă pe Jane de umăr. Tuppence auzi alți pași în spate. Nu căută să se asigure dacă erau prieteni sau dușmani. Coborându-și capul, recurse la o manevră din vremea copilăriei, și-l izbi pe agresor drept în plex. Succesul acestei tactici lipsite de sportivitate fu

instantaneu. Omul căzu brusc pe trotuar. Tuppence și Jane își luară călcăiele la spinare. Casa spre care alergau era ceva mai în josul străzii. În spatele lor se auzi ecoul altor pași. Când ajunseră la ușa lui sir James nici nu mai puteau respira. Tuppence folosi soneria, iar Jane ciocănelul.

Bărbatul care le opri se puse piciorul pe scări. Un moment ezită, însă chiar în clipa aceea ușa se deschise. Fetele se năpustiră în hol. Sir James apără în ușa bibliotecii.

– Alo! Ce e asta?

Înaintă și își petrecu brațul în jurul lui Jane care se clătina pe picioare. O conduse mai mult târând-o în bibliotecă și o așeză pe o canapea îmbrăcată în piele. Dintr-o sticlă de pe masă turnă într-un pahar câteva picături de coniac și o sili să bea. Fata oftă, apoi se ridică. Aveau încă ochii mari și înspăimântați.

– Totul e în ordine, copila mea. Nu te teme aici ești în siguranță.

Respirația fetei reveni la normal, iar obrații își recăpătară culoarea. Sir James se uită la Tuppence cu o privire amuzată.

– Așadar, ești tot atât de moartă ca și Tommy al dumitale, domnișoară Tuppence!

– "Tinerii Aventurieri" au o mie de vieți, se lăudă fata.

– Așa se pare, răspunse, sec, sir James. Deci, nu mă înșel dacă spun că aventura s-a soldat cu succes, iar ea e... – arătă spre fata de pe pat – Jane Finn?

Jane se ridică.

– Da, spuse ea calmă, eu sunt Jane Finn. Am o mulțime de lucruri să vă povestesc.

– Când ai să mai prinzi puteri...

– Nu, acum! Ridicase puțin glasul. Mă voi simți mai în siguranță după ce vă voi fi spus totul.

Sir James se așeză în unul din fotoliile largi din fața divanului. Cu o voce joasă, Jane își începu povestirea.

– Am venit pe "Lusitania" să-mi iau în primire postul de la Paris. Războiul mă entuziasmase teribil și doream din tot sufletul să ajut într-un fel sau altul. Studiasem franceza și profesorul meu spunea că au nevoie de ajutoare într-un spital din Paris, așa că am scris acolo oferindu-mi serviciile, care mi-au fost acceptate. Nu aveam drept care lucrurile erau ușor de aranjat.

Când "Lusitania" a fost torpilată, a venit la mine un bărbat. Îl observasem de mai multe ori... și îmi făcuse impresia că se temea de ceva

sau cineva. M-a întrebat dacă sunt patriotă, dacă iubesc America, țara mea, și mi-a spus că ducea niște hârtii care erau de o importanță vitală pentru aliați. M-a rugat să le preiau eu. Trebuia să urmăresc un anunț în "Times". Dacă nu apărea, urma să duc hârtiile ambasadorului american.

Ceea ce a urmat seamănă cu un coșmar. Îl mai visez uneori... Am să trec peste partea asta. Domnul Danvers îmi spusese să fiu foarte atentă. Se putea să fi fost urmărit de la New York, deși nu credea. La început n-am avut nici o bănuială, însă în barca ce mă ducea la Holyhead am început să fiu neliniștită. Era o femeie care se uita la mine foarte pătrunzător și care nu mă slăbea din ochi, în general... o anume doamnă Vandemeyer. La început îi eram recunoscătoare pentru grija pe care mi-o purta, însă tot timpul simțeam că era ceva cu ea, ceva ce nu-mi plăcea, iar pe vaporul irlandez am văzut-o vorbind cu niște oameni cu înfățișare ciudată și, după cum mă priveau, am înțeles că era vorba despre mine. Mi-am amintit că doamna stătea foarte aproape de mine pe "Lusitania" când domnul Danvers mi-a dat pachetul și că înainte încercase o dată sau de două ori să vorbească cu el. Începuse să-mi fie frică, însă nu vedeam ce puteam face.

Mi-a venit brusc ideea să mă opresc la Holyhead și să nu plec spre Londra în ziua aceea, dar curând mi-am dat seama că ar fi fost o prostie. Trebuia să mă port ca și când nu observasem nimic și să sper că nu se va întâmpla nimic. Nu vedeam ce puteau să-mi facă din moment ce eram în gardă. Din precauție, făcusem deja ceva... descususem pachetul și înlocuisem hârtiile cu o foaie albă, apoi îl cususem la loc. Astfel, nu îmi păsa dacă mi l-ar fi furat.

Mă frământam, însă, în continuare, ce să fac cu documentele autentice. În cele din urmă, le-am despăturit și le-am netezit, apoi le-am băgat între paginile cu anunțuri ale unei reviste. Am lipit cele două pagini ale revistei cu niște bandă adezivă ruptă de la un plic. Purtam revista băgată neglijent în buzunarul raglanului meu.

La Holyhead am încercat să mă urc într-un vagon cu oameni care păreau a fi în regulă, însă, în mod ciudat, eram mereu înconjurată de o mulțime care se îngrămădea și mă împingea să merg încotro nu vroiam. Acest lucru mă făcu să-mi fie frică. În final, m-am tezit în același vagon cu doamna Vandemeyer. Am ieșit pe culoar, însă celălalt vagon era plin, așa că a trebuit să mă întorc și să mă așez. Mă consolam cu gândul că

mai era lume în vagon... chiar în fața mea stătea un bărbat drăguț cu soția. Mă simțeam aproape fericită. M-am lăsat pe spate și am închis ochii. Cred că și-au închipuit că dormeam, însă nu aveam ochii închiși de tot și am văzut la un moment dat, cum bărbatul drăguț scoase ceva din geamantan și-l dădu doamnei Vandemeyer, făcându-i cu ochiul ...

Nici n-am cuvinte să vă spun cât m-a îngrozit lucrul acesta. Singurul meu gând a fost să ies cât mai repede pe culoar. M-am ridicat, încercând să par naturală și senină. Poate au observat ceva... nu știu... dar doamna Vandemeyer a spus brusc: "Acum!" Și mi-a acoperit nasul și gura cu ceva, când mă pregăteam să strig. În aceeași clipă am simțit o lovitură puternică în cap...

Fata se cutremură. Sir James îngână câteva cuvinte de compătimire, După un minut, Jane reluă:

– Nu știu cât a trecut până mi-am recăpătat cunoștința. Mă simțeam rău și eram slăbită. Zăceam pe un pat murdar. Lângă el era un paravan, însă am auzit două persoane vorbind în cameră. Una era doamna Vandemeyer. Am încercat să trag cu urechea, însă, la început, n-am prins mare lucru. Când, în cele din urmă, am înțeles ce se petrecea, m-am îngrozit! Mă mir că nu am țipat...

Nu găsiseră hârtiile, găsiră doar pachetul cu foaia albă și erau înnebuniți! Nu știau dacă eu schimbasesm hârtiile, sau dacă Danvers crease o diversiune, documentele reale luând un alt drum. Spuneau că or să mă ... tortureze ca să afle.

Până atunci nu știusem ce este frica... adevărata frică ce te paralizează. O dată au venit și s-au uitat la mine. Am închis ochii și m-am prefăcut că sunt încă inconștientă, dar îmi era frică să nu audă cum îmi bătea inima. Însă ei au plecat. Am început să mă gândesc nebunește. Ce să fac? Știam că nu am să pot rezista multă vreme la tortură.

Brusc, mi-a venit în minte ideea cu amnezia. Subiectul mă pasionase dintotdeauna și citisem o groază despre el. Întreaga afacere îmi era la degetul cel mic. Dacă reușeam să duc trucul până la capăt, eram salvată. Am rostit o rugăciune și am inspirat adânc. Apoi am deschis ochii și am început să bolborosesc în franțuzește.

Doamna Vandemeyer veni imediat după paravan. Avea chipul atât de rău încât aproape că am murit, dar i-am zâmbit nedumerită și am întrebat-o pe franțuzește unde eram.

Am văzut că rămăsese înmărmurită. Apoi l-a chemat pe bărbatul cu care vorbise. Acesta rămase lângă paravan, cu chipul în umbră. Îmi

vorbi în franceză. Avea glasul normal și liniștit, însă, nu știu de ce, m-a speriat mai rău decât femeia. Simțeam că citește direct în sufletul meu, dar mi-am jucat rolul în continuare. Am întrebat din nou unde eram, apoi am spus că era ceva ce trebuia să-mi aduc aminte... trebuia să-mi aduc aminte... dar pe moment nu știam ce. M-am străduit să par tot mai împrăștiată. M-a întrebat cum mă cheamă. I-am răspuns că nu știu... că nu-mi aminteam absolut nimic.

Brusc, m-a apucat de mână și a început să o răsucescă. Durerea era îngrozitoare. Am țipat. El continua să răsucescă. Țipam, țipam, dar reușeam să scot cuvintele de durere pe franjuzește. Nu știu cât aș mai fi rezistat, însă, din fericire, am leșinat. Ultimul lucru pe care l-am auzit au fost cuvintele lui: "Ăsta nu e un bluf! În nici un caz o fată de vârsta ei n-ar putea să se prefacă atât". Cred că uitase că fetele din America erau mai mature decât cele din Anglia, de aceeași vârstă, și erau mai preocupate de subiectele științifice.

Doamna Vandemeyer deveni blândă și duioasă cu mine. Cred că așa primise ordin. Îmi vorbi în franceză... îmi spuse că suferisem un șoc și că fusesem foarte bolnavă, dar că mă voi însănătoși curând. Mă prefăceam că eram cam țicnită... îngânam ceva despre "un doctor" care mă rănise la mână. Când a auzit asta, păru ușurată.

În cele din urmă părăsi încăperea. Eram încă bănuitoare și am mai zăcut liniștită o vreme. Într-un târziu, am început să mă plimb prin cameră și să o inspectez. Mă gândeam că, chiar dacă eram urmărită, nu făceam nimic anormal. Era un loc sărăcăcios și murdar. Nu existau ferestre, lucru ciudat. Bănuiam că ușa era încuiată, dar n-am încercat-o. Pe pereți erau câteva tablouri vechi, reprezentând scene din Faust.

Cei doi ascultători scoaseră concomitent câte un "Ah!". Jane încuviință din cap.

– Da...eram în casa din Soho, unde a fost ținut și domnul Beresford. Desigur că pe atunci nu știam că mă aflu în Londra. Un singur lucru mă neliniștea îngrozitor, însă am oftat ușurată când mi-am văzut raglanul aruncat neglijent pe spătarul unui scaun. Revista mai era încă în buzunar!

Măcar de-aș fi știut sigur că nu eram urmărită! Am cercetat cu grijă pereții. Nu părea să fie nici un orificiu... totuși, ceva îmi spunea că trebuie să fi fost. Cu o mișcare bruscă m-am așezat în capătul mesei și am izbucnit în plâns, bolborosind: "*Mon Dieu!*". Aveam auzul foarte bun.

Am auzit clar foșnetul unei rochii și un ușor scârțait. Mi-a fost de ajuns. Eram urmărită!

M-am întins din nou pe pat și, curând după aceea, doamna Vandemeyer mi-a adus niște supă. Era tot drăguță. Cred că i se spusese să-mi câștige încrederea. La un moment dat, scoase pachetul de mușama și mă întrebă dacă îl recunoașteam, urmărindu-mă cu ochi de linx.

L-am luat și l-am întors pe toate părțile, mirată. Apoi am clătinat din cap. I-am spus că simt că trebuie să-mi amintesc ceva în legătură cu el, că în adâncul minții mi se înfiripa mereu un gând ca venind de demult, dar că, în momentul în care încercam să-l fixeze, dispărea. Doamna Vandemeyer mi-a spus că eram nepoata ei și să-i spun "mătușa Rita". Așa am și făcut, iar ea mi-a zis să nu fiu necăjită...am să-mi recapăt curând memoria.

A fost o noapte îngrozitoare. Îmi făcusem deja planul. Până atunci hărțile fuseseră în siguranță, însă nu puteam risca să le mai las acolo. În orice clipă puteau să-mi arunce revista. Am stat trează până mi-am făcut socoteala că trebuia să fie în jur de ora două noaptea. Atunci m-am ridicat cât de încet am putut și m-am strecurat în întuneric spre peretele din stânga. Foarte ușor, am desprins un tablou din cui...Margareta cu cutia ei cu bijuterii.M-am dus în vârful picioarelor până la pardesiu și am scos revista. Apoi m-am dus la lavoar și am umezit de jur împrejur hârtia maro de pe spatele tabloului, până am reușit s-o desprind.Scosesem deja cele două pagini de anunțuri din revistă și le-am strecurat între tablou și învelitoarea maro. Banda adezivă de la două plicuri m-a ajutat s-o lipesc la loc. Nimeni n-ar fi visat că tabloul a fost măcar atins. L-am agățat din nou pe perete, am pus la loc, în buzunar, revista și m-am strecurat în pat. Eram mulțumită de ascunzătoarea mea.Speram ca ei să ajungă la concluzia că povestea cu Danvers fusese o diversiune și că, în cele din urmă, îmi vor da drumul.

De fapt, cred că la asta se și gândiseră la început, dar, într-un fel, pentru mine era periculos. Am aflat mai târziu, că fusesem la un pas de a fi omorâtă pe loc – nici vorbă să mă fi lăsat să plec-dar primul bărbat, care era șeful, preferase să mă lase în viață în speranța că, totuși, eu ascunseseam hărțile și că am să le dăvălui locul în momentul în care aveam să-mi recapăt memoria. Câteva săptămâni am fost permanent urmărită. Uneori îmi puneau întrebări despre trecut – cred că nu există ceva pe care să nu-l știe însă reușeam s-o țin pe a mea. Totuși, încordarea era înfrigorantă...

M-au dus înapoi în Irlanda, refăcând pas cu pas călătoria, în cazul în care le ascunsesem undeva *en route*. Doamna Vandemeyer și o altă femeie nu mă slăbeau o clipă. Se vorbea despre mine ca despre o rudă a doamnei Vandemeyer, care suferise un șoc pe "Lusitania". Nu era nimeni la care să fi apelat fără să spun cine sunt și, oricum, nu puteam risca; ar fi considerat că, din cauza bolii, mă simt "persecutată". Doamna Vandemeyer arăta atât de bogată și era atât de frumoasă încât nimeni n-ar fi crezut o iotă din vorbele mele. Gândul că aș fi fost descoperită că mințisem tot timpul, mă îngrozea.

Sir James dădu din cap înțelegător:

– Doamna Vandemeyer avea o personalitate puternică. Poziția ei socială i-ar fi permis să-și impună fără nici o dificultate punctul de vedere, mai ales că o asemenea acuzație senzațională era greu credibilă.

– Asta era ceea ce gândeam și eu. În cele din urmă, am fost dusă la un sanatoriu în Bournemouth. La început n-am știut ce să cred. Să fi fost tot o capcană. M-a luat în primire o infirmieră. Eram o pacientă deosebită. Părea atât de drăguță și de normală încât m-am hotărât să am încredere în ea. Doar providența m-a salvat să nu cad în cursă. Ușa mea fiind întâmplător întredeschisă, am auzit-o vorbind cu cineva pe culoar. Era una de-a lor! Ei încă aveau impresia că simulam și-i fusesem dată în grijă ca să se convingă! După aceea, curajul m-a părăsit complet. Nu mai îndrăzneam să am încredere în nimeni.

Cred că aproape mă autohipnotizasem. După un timp, aproape că am uitat că eram Jane Finn. Mă obișnuisem atât de mult să joc rolul lui Jane Vandemeyer încât nervii începură să mă lase. M-am îmbolnăvit cu adevărat...câteva luni am zăcut într-un fel de toropeală. Eram sigură că am să mor curând și că nimic nu mai conta cu adevărat. Se spune că un om sănătos azvârlit într-un azil de nebuni sfârșește prin a-și pierde mințile. Cred că nu eram departe. Rolul pe care îl jucasem devenise pentru mine o a doua natură. Nici măcar nu mai eram nefericită...eram doar apatică. Nu mă mai interesa nimic. Iar anii treceau.

Apoi, dintr-odată, lucrurile părură să se schimbe. Doamna Vandemeyer veni de la Londra. Împreună cu doctorul îmi puseră niște întrebări și experimentară diferite tratamente. Se vorbea ceva în legătură cu trimiterea mea la un specialist din Paris. În cele din urmă nu avură curaj să-și asume riscul. Am prins cu urechea ceva din care reieșea că

niște oameni, prieteni, mă căutau. Mai târziu am aflat că infirmiera căreia îi fusesem încredințată plecase la Paris și consultase un specialist, prezentându-se ca fiind eu.

Acesta o supuse la câteva teste și spuse că amnezia ei era înșelătoare. Însă ea băgase la cap metodele lui, care mi-au fost aplicate mie. N-aș fi putut păcăli nici o clipă un specialist care își dedicase întreaga viață studierii acestui tip de cazuri, însă cu ei am reușit din nou s-o țin pe a mea. Faptul că de mult nu mă mai gândeam la mine ca la Jane Finn, ușură mult situația.

Într-o noapte, sosi un ordin și am fost dusă iar la Londra, în casa din Soho. Odată ieșită din sanatoriu mă simțeam altfel... ca și cum ceva din mine, care zăcuse multă vreme înmormântat, se trezise din nou la viață.

Am fost trimisă să-l servesc pe domnul Beresford (Bine-nțeles că pe atunci nu-i cunoșteam numele). Eram bănuitoare... credeam că e tot o capcană. Însă el părea atât de cinstit, încât îmi venea greu s-o cred. În tot cazul am fost atentă în tot ce spuneam, căci știam că puteam fi ascultați. În partea de sus a unui perete era un mic orificiu.

Însă, într-o după-amiază de duminică, a fost adus un mesaj. Erau cu toții foarte tulburați. Am tras cu urechea fără să fiu văzută. Mesajul spunea că domnul Beresford trebuia să fie omorât. Nu e nevoie să vă mai povestesc restul, pentru că îl cunoașteți. Am crezut că aveam timp să alerg și să scot hărțile din ascunzătoare, însă am fost prinsă. Așa că am început să țin că evadase și am cerut să mă întorc la Marguerite. Am strigat numele de trei ori, tare. Știam că ceilalți vor crede că mă refeream la doamna Vandemeyer, dar eu speram că așa îl puteam face pe domnul Beresford să se gândească la tablou. În prima zi dăduse unul jos din cui... asta mă determinase să nu am încredere în el.

Jane se opri.

– Deci hărțile mai sunt încă în spatele tabloului din camera aia, spuse încet sir James.

– Da. Fata se lăsă pe spate pe sofa, epuizată de povestea ei lungă. Sir James se ridică. Își privi ceasul.

– Vino, spuse, trebuie să plecăm imediat.

– Acum, noaptea? întrebă Tuppence, surprinsă.

– Măine s-ar putea să fie prea târziu, rosti cu gravitate sir James.

În afară de asta, ducându-ne în noaptea asta avem șansa să-l capturăm pe acel supercriminal, domnul Brown.

Se lăsă o tăcere mormântală, apoi sir James continuă:

- Ați fost urmărite până aici... nu încape nici un dubiu. Când vom părăsi casa vom fi din nou urmăriți, dar nu molestați, pentru că planul domnului Brown este să-l călăuzim. Însă casa din Soho este zi și noapte supravegheată de poliție. Sunt câțiva oameni care o urmăresc. Când intrăm în casă, domnul Brown nu va da înapoi... Va risca totul ca să-și atingă ținta. Și își închipuie că riscul nu e mare... din moment ce va intra sub masca de prieten!

Tuppence se îmbujoră, apoi deschise brusc gura.

- Dar e ceva ce nu știți... căci nu v-am spus. Ochii i se fixară încurcați asupra lui Jane.

- Ce anume, întrebă tăios celălalt. Fără ezitări, domnișoară Tuppence. Plecarea noastră trebuie să fie foarte sigură.

Însă, dintr-odată, Tuppence păru legată la gură.

- E atât de dificil... înțelegeți, dacă greșesc... oh, ar fi îngrozitor. Făcu o grimasă spre Jane. Nu m-ar ierta niciodată, adăugă ea cifrat.

- Vrei să te ajut eu, nu?

- Da, vă rog. Dumneavoastră știți cine e domnul Brown, nu-i așa?

- Da, răspunse grav, sir James. În sfârșit, știu.

- În sfârșit? întrebă cu îndoială Tuppence. Oh, dar eu credeam că... Se opri.

- Credeai bine, domnișoară Tuppence. Sunt mai demult sigur de identitatea lui... chiar din noaptea în care a murit misterios doamna Vandemeyer.

- Ah! Tuppence își ținu respirația.

- Pentru că trebuie să ținem cont de logică. Există doar două soluții. Ori ea și-a administrat singură chloralul, ori...

- Da?

- Ori i-a fost administrat în coniacul pe care i l-ai dat. Doar trei persoane au atins acel coniac: dumneata, domnișoară Tuppence, eu însumi și încă cineva... domnul Julius P. Hersheimer!

Jane tresări și se ridică, privind la cel ce vorbea cu ochii măriți de uimire.

- La început, treaba părea absolut imposibilă. Domnul Hersheimer, ca fiu al unui renumit milionar, era o figură binecunoscută în America. Părea complet imposibil ca el și domnul Brown să fie una și aceeași persoană. Însă logica faptelor ni se impune. Amintește-ți de brusca și inexplicabila agitație a doamnei Vandemeyer. O altă dovadă, dacă mai e nevoie de dovezi.

Am avut ocazia să-ți dau un indiciu, mai de mult. Din câteva vorbe ale domnului Hersheimer la Manchester, am crezut că înțeleseseși și că acționai după acel indiciu. Apoi m-am pus pe lucru ca să demonstrez că imposibilul era posibil. Domnul Beresford m-a sunat și mi-a spus (ceea ce deja bănuiam) că fotografia domnișoarei Jane Finn nu încetase nici o clipă să fie în posesia domnului Hersheimer...

Însă fata interveni. Sărind în picioare, strigă mâniașă:

– Ce vreți să spuneți? Ce încercați să insinuați? Că domnul Brown este Julius? Julius... vărul meu?

– Nu, domnișoară Finn, rosti cu totul neașteptat sir James. Nu vărul dumitale. Omul care își zice Julius Hersheimer nu e sub nici o formă rudă cu dumneata.

Capitolul XXVI

Domnul Brown

Cuvintele lui sir James căzură ca o bombă. Ambele fete arătau la fel de năucite. Avocatul se duse spre biroul său și reveni cu o mică tăietură din ziar pe care i-o înmână lui Jane. Tuppence citi peste umărul ei. Domnul Carter ar fi recunoscut-o. Se referea la bărbatul misterios găsit mort la New York.

– Cum îi spuneam domnișoarei Tuppence, reluă avocatul, m-am așezat la treabă ca să dovedesc că imposibilul era posibil. Cel mai șocant lucru era faptul că Julius Hersheimer nu era un nume fals. Când am dat peste această notiță, problema mea era soluționată. Julius Hersheimer se hotărâse să afle ce se întâmplase cu verișoara lui. Plecase în Vest de unde obținu vești despre ea și îi găsi fotografia care urma să-l ajute în cercetările lui. În ajunul plecării din New York, fusese prins și omorât. Cadavrul îi fu îmbrăcat în haine sărăcăcioase, iar fața desfigurată ca să nu poată fi recunoscut. Domnul Brown îi luă locul. Plecă imediat cu vaporul în Anglia. Nimeni dintre prietenii sau cunoștințele lui nu l-au văzut înainte de a se imbarca, și chiar de l-ar fi văzut, n-ar fi contat, căci deghizarea era perfectă. De atunci, a devenit prieten la toartă cu cei ce juraseră să-l doboare. Orice secret al lor îi era cunoscut. O singură dată

era cât pe ce să-și frângă gâtul. Doamna Vandemeyer îi cunoștea secretul. În planul lui nu era prevăzută posibilitatea ca ea să fie mituită vreodată. Însă fără inspirata schimbare a planului domnișoarei Tuppence, ar fi fost plecată când am ajuns noi acolo. Se trezi brusc în situația de a se vedea demascată. Făcu un pas disperat, bazându-se pe talentul său de a abate suspiciunile. Și aproape că reuși... dar nu întrutotul.

– Nu pot să cred, îngână Jane. Părea atât de superb.

– Adevăratul Julius Hersheimmer era un tip superb! Iar domnul Brown e un actor desăvârșit. Dar întreab-o pe domnișoara Tuppence dacă nu a avut și ea bănuielele ei.

Jane se întoarse mută spre Tuppence. Aceasta din urmă confirmă.

– N-am vrut să ți-o spun, Jane... știam că o să te doară. Și, la urma urmei, nu puteam fi sigură. Încă nu înțeleg de ce, dacă el e domnul Brown, ne-a salvat.

– Julius Hersheimmer v-a ajutat să evadați?

Tuppence îi relată lui sir James palpitantele evenimente din cursul dimineții, încheind:

– Dar nu pot să înțeleg de ce?

– Nu? Eu pot. La fel a putut și tânărul Beresford acționând în felul acela. Ultima speranță era ca Jane Finn să fie lăsată să evadeze... iar evadarea trebuia astfel regizată încât ea să nu bănuiască faptul că totul era aranjat. Ei n-au avut nimic împotriva să-l lase pe tânărul Beresford să se învântească prin împrejurimi și, la nevoie, să comunice cu dumneata. Ar fi avut ei grijă să-l îndepărteze la momentul potrivit. Atunci Julius Hersheimmer a zvâcnit și v-a salvat într-un stil cu adevărat melodramatic. Gloanțele zburau... dar n-au lovit pe nimeni. Ce s-ar fi întâmplat mai departe? V-ați fi dus direct la casa din Soho și ați fi scos documentele pe care domnișoara Finn probabil că le-ar fi încredințat spre păstrare vărului ei. Sau, dacă ar fi condus el cercetările, ar fi simulat că găsește ascunzătoarea deja dibuită. Oricum, ar fi avut multe moduri de a exploata situația, dar rezultatul ar fi fost același. Și chiar îmi imaginez că la amândouă vi s-ar fi întâmplat vreun accident. Știați mult prea multe, înțelegeți? Asta e povestea în mare. Recunosc că am fost prins pe picior greșit, dar altcineva n-a fost.

– Tommy, rosti moale Tuppence.

– Da. E clar că atunci când au vrut să scape de el... a fost mai rapid decât ei. În tot cazul, în sufletul meu nu sunt prea liniștit în privința lui.

– De ce?

– Pentru că Julius Hersheimmer este domnul Brown, răspunse sec sir James. Iar ca să pui mâna pe domnul Brown e nevoie de mai mult decât de un om și un revolver...

Tuppence păli puțin.

– Ce putem face?

– Nimic până ce nu vom fi în casa din Soho. Dacă Beresford e încă pe poziție, nu există nici un motiv de îngrijorare. Dacă dimpotrivă, inamicul nostru va veni să ne caute, nu ne va găsi nepregătiți! Dintr-un sertar al biroului scoase un pistol și îl băgă în buzunarul pardesiului.

– Acum suntem gata. Aș sugera că e mai bine să mă duc fără voi, domnișoară Tuppence...

– Nici vorbă.

– Dar domnișoara Finn ar trebui să rămână aici. Va fi în perfectă siguranță și mă tem că e complet epuizată de toate prin câte a trecut.

Dar, spre surprinderea lui Tuppence, Jane scutură din cap.

– Nu. Am să merg și eu. Documentele acelea mie mi-au fost încredințate. Trebuie să duc afacerea asta până la capăt. Oricum, acum mă simt mai bine.

Sir James ceru să i se aducă mașina. În timpul scurtei călătorii, inima lui Tuppence bătea nebunește. În ciuda neliniștii provocate de soarta lui Tommy, nu putea să nu aibă un sentiment de exaltare. Erau pe punctul de a învinge!

Mașina trase la colțul piațetei și coborâră. Sir James se îndreptă spre un om în civil care era la datorie împreună cu alți câțiva și-i vorbi. Apoi reveni lângă fete.

– Până acum nimeni nu a intrat în casă. E urmărită și din spate, așa încât sunt siguri de asta. Oricine va încerca să pătrundă după intrarea noastră, va fi pe loc arestat. Intrăm?

Un polițist aduse cheia. Cu toții îl cunoșteau bine pe sir James. Primiseră de asemenea ordine în privința lui Tuppence. Doar a treia persoană le era necunoscută. Cei trei intrară în casă trăgând ușa după ei. Începură să urce ușor scările subrede. În capătul lor era draperia jerpelită după care se ascunsese Tommy în ziua aceea. Tuppence auzise povestea

de la Jane, sub înfățișarea de "Annette". Se uită cu interes la catifeaua zdrențuită. Chiar și acum aproape că ar fi jurat că se mișca... ca și cum cineva era în spatele ei. Iluzia era atât de puternică încât aproape își imagină că distinge conturul unei forme... Presupunând că domnul Brown... Julius... stătea la pândă...

Bine-nțeles că era imposibil! Și totuși, puțin lipsi să se întoarcă și să tragă draperia ca să se asigure...

Acum intrau în camera-temniță. Nu era un loc unde să se ascundă cineva, gândi Tuppence și oftă ușurată, apoi se mustră indignată. Nu trebuia să se lase în voia acestor închipuiri prostesti... a acestui ciudat sentiment persistent că domnul Brown era în casă... Ascultă! Ce-a fost asta? Pași ușori pe scară? În casă era cineva! Absurd! Începea s-o ia razna.

Jane se dusesse direct la tabloul cu Margareta. Îl scoase din cui cu o mână sigură. Praful era gros de un deget pe el, iar pânzele de păianjen atârnavu între el și perete. Sir James îi întinse un briceag și fata sfâșie învelitoarea maro de pe spatele tabloului... Paginile de anunțuri ale unei reviste căzură. Jane le ridică. Le desfăcu cu ajutorul degetului mic și extrase două coli subțiri scrise în întregime!

De data asta nu era o farsă. Era documentul adevărat!

– Îl avem! spuse Tuppence. În sfârșit...

Momentul era atât de emoționant că îi se tăia respirația. Ușoarele scârțieturi, zgomotele imaginare de acum un minut erau uitate. Nimeni dintre ei nu avea ochi decât pentru ce ținea Jane în mână.

Sir James luă hârtiile și le cercetă minuțios.

– Da, spuse el liniștit, acesta e blestematul de tratat secret!

– Am reușit, spuse Tuppence. În glasul ei era un fel de teamă neîncrezătoare.

Sir James îi repetă vorbele în timp ce împături cu grijă foile și le băgă în portmoneu, apoi se uită curios în jur.

– Aici a fost ținut închis atâta timp tânărul nostru prieten, nu-i așa? E cu adevărat o cameră sinistră. Fără ferestre și cu ușa groasă și etanșă. Nimic din ce se întâmplă aici nu poate fi auzit din afară.

Tuppence se înfioră. Cuvintele lui îi deșteptară un vag sentiment de alarmă. Dacă era cineva ascuns în casă? Cineva care le-ar fi închis ușa și i-ar fi lăsat să moară ca niște șoareci? Apoi își dădu seama de absurditatea gândurilor ei. Casa era înconjurată de poliție care, în cazul în care ei ar fi întârziat să apară, n-ar fi ezitat să pătrundă înăuntru și

să o cerceteze minuțios. Zâmbi la gândul că iar se prostise... apoi tresări văzând că sir James o urmărea cu atenție.

– Ai mare dreptate, domnișoară Tuppence. Intuiești pericolul. Și eu și domnișoara Finn.

– Da, recunosc Jane. E absurd... dar nu mă pot abține.

Sir James încuviință din nou.

– Simțiți... cum simțim cu toții... prezența domnului Brown. Da, Tuppence făcu o mișcare, nu există nici un dubiu... domnul Brown e aici...

– În casa asta?

– În camera asta... Nu înțelegeți? Eu sunt domnul Brown...

Stupefiate, neîncredătoare, fetele îl priviră lung. Fiecare trăsătură a chipului său se schimbă. În fața lor stătea un alt om. Pe buze avea un zâmbet crud.

– Nici una dintre voi nu va ieși vie din camera asta! Tocmai ați spus că am reușit. Eu am reușit! Tratatul secret e al meu. Zâmbetul i se lărgi când se uită la Tuppence. Să-ți spun cum va fi? Mai devreme sau mai târziu poliția se va năpusti înăuntru și vor fi găsite trei victime ale domnului Brown... trei, nu două, înțelegi, însă din fericire a treia nu va fi moartă, doar rănită, și va putea să descrie nenorocirea cu lux de amănunte! Tratatul? E în mâinile domnului Brown. Cine s-ar gândi să umble în buzunarele lui sir James Peel Edgerton?!

Se întoarse spre Jane.

– M-ai păcălit. Apreciez asta. Dar n-ai s-o mai faci niciodată.

În spatele lui se auzi un zgomot ușor, însă îmbătat de succes, nu întoarse capul. Își strecură mâna în buzunar.

– "Tinerii Aventurieri" sunt șah-mat, spuse, și ridică încet revolverul.

Dar, chiar în acel moment, se simți prins din spate în niște clești de oțel. Revolverul îi fu smuls din mână și glasul lui Julius Hersheimer rosti tăgădat:

– Ești prins asupra faptului, cu averea la tine.

Chipul lui sir James se înroși ca para, însă avu o formidabilă stăpânire de sine când se uită la cei doi care îl capturaseră. Îl privi lung pe Tommy.

– Tu! spuse înăbușit. Tu! Trebuia să-mi fi închipuit.

Văzând că nu încerca să opună rezistență, cei doi își slăbiră strânsoarea. Într-o fulgerare de o clipă, sir James își duse la gură mâna pe care purta un inel mare...

– "Ave Caesar, morituri te salutant" spuse, cu privirea încă ațintită asupra lui Tommy.

Apoi chipul i se contorsionă și, zguduit de o puternică convulsie, căzu înainte, în timp ce în aer se răspândea un miros de migdale amare.

Capitolul XXVII

Supeu la Savoy

Supeul oferit de domnul Julius Hersheimmer câtorva prieteni în seara zilei de 30 avea să rămână mult timp în amintirea celor care îl organizaseră. Avu loc într-un separeu, iar ordinele domnului Hersheimmer fură scurte și precise. Dăduse mână liberă... iar când un milionar dă mână liberă, apoi o dă!

Nu lipsi nici o delicatețe de sezon, nici o trufanda. Chelnerii cărau sticlele cu vin vechi, regal cu drăgăstoasă grijă. Decorul floral sfida anotimpurile, iar toate fructele de pe pământ, începând cu cele din mai până la cele din noiembrie stăteau miraculos alături. Lista invitaților era scurtă și selectă. Ambasadorul american, domnul Carter care, spusese el, își luase libertatea să-și aducă un vechi prieten, pe sir William Beresford, arhidiaconul Cowley, doctorul Hall, cei doi tineri aventurieri – domnișoara Prudence Cowley și domnul Thomas Beresford – și ultima, dar nu cea din urmă, ca oaspete de onoare, domnișoara Jane Finn.

Julius nu precupeți nimic pentru a face din apariția lui Jane Finn un succes. Un ciocănit misterios se auzi la ușa apartamentului pe care Tuppence îl împărțea cu Jane. Era Julius. În mână avea un cec.

– Ascultă, Tuppence, începu el, vrei să-mi faci un mare serviciu? Ia asta și îmbrac-o foarte elegant pe Jane pentru diseară. O să cinați cu mine la Savoy. Înțelegi? Fără pic de economie. Faci asta pentru mine?

– Lucru sigur, îl imită Tuppence. Ce-ô să ne mai distrăm! Va fi o plăcere s-o îmbrac pe Jane. E cel mai drăgălaș om pe care l-am văzut vreodată.

– Asta așa e, aprobă cu fervoare domnul Hersheimer.

Fervoarea lui aprinse o umbră de ironie de moment în ochii lui Tuppence.

– Apropo, Julius, spuse ea cu o seriozitate prefăcută, încă... nu ți-am dat răspunsul.

– Răspunsul? Chipul lui Julius păli.

– Știu... când mi-ai cerut... să mă mărit cu tine, se bâlbâi Tuppence cu ochii plecați, într-o adevărată postură de eroină a epocii victoriene și n-aș avea nimic împotriva să-ți dau un răspuns. M-am gândit bine și...

– Da? întrebă Julius. Fruntea îi era năpădită de sudoare.

Tuppence își reveni brusc.

– Ești un mare idiot! Ce dracu te-a făcut să-mi spui asta? Vedeam doar că nu-ți păsa nici de doi bani de mine!

– Nici chiar așa. Aveam... și încă mai am... cele mai profunde sentimente de stimă și respect... și de admirație...

– Hm! spuse Tuppence. Genul ăla de sentimente care se duc urgent când apare celălalt sentiment. Nu-i așa, bătrâne?

– Nu știu ce vrei să spui, rosti țeapăn Julius, însă întreaga făptură îi era mistuită de o roșeață puternică.

– Aiurea! replică Tuppence. Începu să râdă și închise ușa, apoi o deschise din nou pentru a adăuga cu demnitate. Din punct de vedere moral am să mă consider întotdeauna părăsită!

– Cine a fost? întrebă Jane când Tuppence reveni lângă ea.

– Julius.

– Ce vroia?

– În realitate, cred că vroia să te vadă pe tine, dar nu l-am lăsat. Nu până la noapte când vei apare ca regele Solomon în întreaga măreție! Vino! Mergem la cumpărături!

Majoritatea oamenilor petrecu mult controversata "zi a laburiștilor" de pe 29, ca pe o zi oarecare. În Hyde Park și în Trafalgar Square se rostiră discursuri. Procesiuni sporadice, cântând "Steagul Roșu" apăreau pe străzi, într-o manieră mai mult sau mai puțin însuflețită. Ziarele, care indicaseră o grevă generală și instaurarea unui regim de teroare, se văzură silite să-și ascundă capetele rușinate. Cel mai curajos și isteț dintre ele căută să demonstreze că pacea se datora sfaturilor lor. În ziarele de duminică apără o scurtă știre despre moartea subită a lui

sir James Peel Edgerton, renumitul K.C. Ziarele de luni se ocupară mai pe larg de cariera lui. Modul concret în care își găsisse moartea nu fu făcut niciodată public.

Previzunile lui Tommy se dovediseră adevărate. Acțiunea avusese un singur protagonist. Rămasă fără șef, organizația se destrămasse. Kramenin se întoarse precipitat la Moscova, părăsind Anglia în zorii zilei de duminică. Banda își luase zborul din Astley Priors în panică, lăsând în urmă, în marea lor grabă, documente incriminatoare care le tăiau orice speranță. Cu aceste documente ale conspirației în mână, ajutat mai apoi și de un mic jurnal cafeniu găsit în buzunarul mortului, jurnal ce conținea în rezumat organizarea întregului complot, în ceasul al doisprezecelea, guvernul ținu o ședință de ultimă oră. Liderii laburiști fură obligați să recunoască faptul că fuseseră manipulați. Guvernul făcu anumite concesii care fură acceptate pe loc. Era pace, nu război!

Însă cabinetul știa acum cât de aproape fusese de dezastru. În mintea domnului Carter era încă vie scena sinistă ce avusese loc în casa din Soho. Intrase în camera sordidă și-l găsisse pe marele om, prietenul de-o viață, mort... trădat de propria-i gură. Din buzunarul mortului scosese tratatul blestemat și, pe loc, în fața celorlalți trei, îl arsesese... Anglia era salvată!

Iar acum, în seara zilei de 30, într-un separeu de la Savoy, domnul Julius P. Hersheimer își primea oaspeții.

Domnul Carter sosi primul. Era însoțit de un bătrân domn cu înfățișare nervoasă, la vederea căruia Tommy roși până la rădăcina părului. Înaintă.

– Ha! rosti bătrânul domn, cercetându-l apocaliptic. Deci tu ești nepotul meu, nu-i așa? Nu arăți cine știe ce... dar se pare că ai făcut treabă bună. La urma urmei, maică-ta te-a crescut bine. Să lăsăm trecutul, vrei? Ești moștenitorul meu, să știi; iar pe viitor, am de gând să-ți fixez o rentă... poți să consideri Chalmers Park ca pe propria ta casă.

– Mulțumesc, domnule, sunteți extrem de amabil.

– Unde e acea tânără doamnă despre care am auzit atâtea?

Tommy o prezentă pe Tuppence.

– Ha! exclamă sir William, cu ochii la ea. Fetele nu mai sunt aceleași ca cele din vremea mea.

– Ba sunt, spuse Tuppence. Poate că îmbrăcăminte lor e diferită, însă ele sunt tot aceleași.

– Mda, poate că ai dreptate. Obraznicături atunci... obraznicături acum!

– Așa e, răspunse Tuppence. Eu însămi sunt o obrăznicătură de groază.

– Te cred, spuse bătrânul domn chicotind și o trase de ureche bine dispus. Majoritatea femeilor erau înspăimântate de "ursul bătrân", cum i se spunea. Nonșalanța lui Tuppence îl încânta pe bătrânul misogin.

Apoi sosi timidul arhidiacon, puțin intimidat de compania în care se afla, bucuros că fata lui se distinsese în mod deosebit, însă neputând să se abțină să nu se uite din când în când la ea, cu o neliniște apăsătoare. Însă Tuppence se purtă admirabil. Se feri să stea picior peste picior, își păzi limba și refuză în mod categoric să fumeze.

După aceea sosi doctorul Hall, urmat de ambasadorul american.

– Să luăm loc, spuse Julius după ce invitații fură prezentați unul altuia. Tuppence, vrei să...

Îi arătă cu un gest locul de onoare.

Însă Tuppence clătină din cap.

– Nu... asta-i locul lui Jane! Când te gândești cum a dus-o în toți acești ani, ar trebui să fie regina acestei nopți.

Julius îi aruncă o privire recunoscătoare și Jane înaintă timidă spre locul indicat. Frumusețea ei de mai înainte nu era nimic în comparație cu drăgălășenia pe care o respira acum prin toți porii. Tuppence își dusese foarte conștiințios sarcina la îndeplinire. Modelul rochiei cumpărate de la un croitor renumit era intitulat "Crinul tigru". Era toată nuanțe de auriu, roșu și cafeniu și din ea se înălța, ca o coloană albă, gâtul de lebădă al fetei, iar învolburarea arămie a părului ei îi încorona minunatul cap. În timp ce lua loc, în ochii tuturor se citea admirația.

Curând supeul atinse apogeul și cu un acord unanim, Tommy fu rugat să dea explicații complete.

– Ai fost al naibii de secretos în toată afacerea asta, îl acuză Julius. M-ai lăsat să cred că pleci în Argentina... deși cred că aveai tu un motiv pentru asta. Ideea, atât a ta cât și a lui Tuppence, de a mă distribui în rolul domnului Brown m-a amuzat enorm!

– Ideea nu le-a aparținut, spuse cu gravitate domnul Carter. Le-a fost sugerată și otrava le-a fost inoculată cu multă grijă de un expert în materie. Planul i-a fost inspirat de o știre dintr-un ziar din New York și cu ajutorul ei a țesut plasa care, puțin a lipsit, să nu se strângă în mod fatal în jurul dumatile.

– Nu mi-a plăcut niciodată tipul, spuse Julius. De la început am simțit că era ceva în neregulă cu el și l-am suspectat întotdeauna că era cel care o redusese la tăcere pe doamna Vandemeyer. Însă abia după ce

am auzit că ordinul ca Tommy să fie omorât a fost dat imediat după întrevăderea noastră cu el din duminică aceea, au început să mi se învârtă roțile că, de fapt, el era marele mahăr.

– Eu nu l-am suspectat niciodată, cătuși de puțin, se lamentă Tuppence. L-am considerat întotdeauna mult mai deștept decât Tommy... dar m-a pus la podea magistral.

Julius fu de acord.

– Tommy a făcut toate paralele în distracția asta! Și, în loc să stea aici mut ca un pește, să-l lăsăm să-și izgonească sficiunea de fată mare și să ne povestească totul cum a fost.

– Așa e! Așa e!

– Nu e nimic de povestit, spuse Tommy, vizibil incomod. Am fost un mare ageamiu... până am găsit fotografia aia a lui Annette și mi-am dat seama că ea e Jane Finn. Apoi mi-am amintit cu câtă insistență strigase cuvântul acela "Marguerite"... și m-am gândit la tablou și... ei bine, asta e. După aceea, bine-înțeles că am analizat toată povestea ca să găsesc unde călcasem în străchini.

– Continuă, spuse domnul Carter, văzând că Tommy dădea semne să se cufunde din nou în tăcere.

– Când Julius mi-a povestit afacerea cu doamna Vandemeyer, m-am neliniștit. După cum se prezentau lucrurile, scamatoria trebuia să fi fost făcută fie de el, fie de sir James. Însă nu știam care din ei. Găsind acea fotografie în sertar, după toată acea poveste despre cum îi fusese luată de către inspectorul Brown, Julius m-a făcut să-l suspectez. Apoi mi-am amintit că sir James fusese cel care o descoperise pe falsa Jane Finn. În sfârșit, nu mă puteam hotărî... și am decis doar să nu le dau nici unuia nici o șansă. I-am lăsat lui Julius un bilet, în cazul în care el era domnul Brown, spunându-i că plec în Argentina și i-am trimis scrisoarea lui sir James, în care îmi făcea oferta, ca să vadă că nu mint. Apoi i-am scris domnului Carter și l-am sunat pe sir James. Considerând că cel mai bun lucru era să-i câștig încrederea, i-am povestit totul, cu excepția locului în care credeam că se află hârtiile. Annette aproape că m-a dezarmat, dar nu total. Îmi țineam ochii ațintiți asupra amândurora. Și atunci am primit un bilet trucat de la Tuppence... și am înțeles!

– Dar cum?

Tommy scoase biletul cu pricina din buzunar și acesta făcu înconjurul mesei. Scrisul ei e perfect în regulă numai că am știut că nu e de la ea, din cauza semnăturii. Ea nu și-a scris niciodată numele "Twopence", însă oricine care nu-i văzuse semnătura putea foarte ușor să

creadă că așa se scrie. Julius o văzuse... mi-a arătat o dată un bilet de la ea... dar sir James nu o văzuse! Din aceea seară totul mi-a fost limpede. L-am expediat urgent pe Albert la domnul Carter. M-am prefăcut că plec, însă m-am întors. Când Julius a dat buzna cu mașina lui mi-am zis că asta nu face parte din planul domnului Brown și că vor fi probleme. Atât timp cât sir James nu era prins asupra faptului, ca să zic așa, știam că niciodată cuvântul meu nu va cântări tot atât cât al lui sir James în fața domnului Carter. Nu m-ar fi crezut...

– Nu, recunosc sincer domnul Carter.

– Iată de ce am trimis fetele la sir James. Știam că, mai devreme sau mai târziu, se vor duce la casa din Soho. L-am amenințat pe Julius cu revolverul pentru că voiam ca Tuppence să-i spună asta lui sir James, așa că nu s-ar mai fi neliștit în privința noastră. În momentul în care fetele s-au pierdut în zare, i-am spus lui Julius să gonească nebunește spre Londra și pe drum, i-am povestit toată treaba. Am ajuns cu mult înainte la casa din Soho și l-am găsit pe domnul Carter afară. După ce am aranjat cu el lucrurile, am intrat înăuntru și ne-am ascuns după draperia de catifea. Polițiștii aveau ordin să spună, în cazul în care ar fi fost întrebați, că nu intrase nimeni în casă. Asta e tot.

Și Tommy se opri brusc.

Un moment domni liniștea.

– Apropo, spuse Julius, în privința fotografiei lui Jane, greșești. Mi-a fost luată, însă am regăsit-o.

– Unde? strigă Tuppence.

– În micul seif din dormitorul doamnei Vandemeyer.

– Știam eu că ai găsit ceva, spuse Tuppence cu reproș. Ca să fiu sinceră, asta mi-a trezit bănuielele în privința ta. De ce nu ai spus?

– Și eu eram puțin bănuitor. Îmi fusese luată o dată și eram hotărât să nu o las din mână până când un fotograf nu ar fi făcut o duzină de copii după ea!

– Fiecare am ascuns câte ceva, rosti Tuppence gânditoare. Presupun că așa te face munca în serviciul secret!

În pauza care urmă, domnul Carter scoase din buzunar o mică agendă cafenie.

– Beresford tocmai a spus că n-aș fi crezut în vinovăția lui sir James Peel Edgerton până când, ca să zic așa, nu era prins în flagrant delict. Așa e. Într-adevăr, până când nu am citit în întregime conținutul acestei mici cărțițele, n-am dat pe deplin crezare acestui uluitor adevăr. Acest jurnal va intra în posesia celor de la Scotland Yard, dar nu va fi

dat niciodată publicității. Lunga carieră a lui sir James în domeniul legii face ca acest lucru să fie indezirabil. Dar pentru dumneavoastră, care cunoașteți tot adevărul, am să citesc anumite pasaje care vor face lumină în ceea ce privește mentalitatea acestui mare criminal.

Deschise jurnalul și răsfoi paginile subțiri.

"...E o prostie să țin acest jurnal. Știu asta. E o probă cumplită împotriva mea. Dar nu m-am dat niciodată înapoi în fața riscului. Și simt nevoia urgentă de a mă explica... Jurnalul va fi găsit numai odată cu cadavrul meu...

... De mic mi-am dat seama că am calități excepționale. Numai un prost își subestimează capacitățile. Inteligența mea era cu mult deasupra mediei. Știu că m-am născut ca să reușesc în viață. Înfățișarea era singurul lucru împotriva mea. Prea liniștit și șters... cu totul banal, prin nimic ieșit din comun...

... Când eram copil, am asistat la un proces celebru al unei crime. Am fost adânc impresionat de puterea și elocința avocatului apărării. Pentru prima dată am întrezărit ideea de a-mi dedica întreg talentul acestei deosebite profesii... Apoi am studiat criminalul în boxa acuzării... Omul era un prost... fusese incredibil, înimaginabil de prost. Nici elocința avocatului nu-l putea salva. Am simțit un imens dispreț pentru el... Apoi mi-a trecut prin minte că statutul de criminal era unul de speță proastă. Trândavii, ratații, drojdia societății în general, erau duși de val spre crimă.. Era ciudat că oamenii cu creier nu își dăduseră niciodată seama de extraordinarele posibilități pe care le oferea aceasta... Am cochetat cu ideea ... Ce domeniu magnific... ce posibilități nelimitate! Eram amețit...

... Am citit lucrările de referință privind crima și criminalii. Toate îmi confirmau părerea. Degenerarea, boală... niciodată îmbrățișarea deliberată a acestei cariere de către un clarvăzător. Atunci am reflectat. Dacă cele mai mari ambiții ale mele se realizau... dacă eram chemat la bară și mă ridicam la înălțimea profesiei mele? Dacă intram în politică... sau, de ce nu, ajungeam primul ministru al Angliei? Ce se întâmpla atunci? Era asta puterea? Împiedicat la fiecare pas de colegii mei, îngăduit de sistemul democrației care ar fi făcut din mine o simplă marionetă! Nu... puterea la care visam eu era absolută. Un autocrat! Un dictator! Iar o asemenea putere putea fi obținută doar lucrând în afara legii. Să profiți de slăbiciunile naturii umane, apoi de cele ale națiunilor... să formezi și să controlezi o organizație vastă, și în final să dăruiești ordinea existentă, și să domini! Gândul mă îmbăta...

... Am înțeles că trebuie să duc două vieți. Un om ca mine e destinat să atragă atenția. Trebuie să am o carieră strălucitoare care să-mi mascheze adevăratele activități. Apoi trebuie să devin o personalitate. M-am modelat după cea a renumiților K.C. Le-am reprodus manierele, magnetismul. Dacă aș fi ales meseria de actor, aș fi fost cel mai mare actor în viață. Fără deghizări... fără machiaj... fără bărbi false! Personalitate! Mi-am pus-o ca pe-o mănuașă! Când o lăsam să cadă, eram eu însumi, liniștit, modest, un om ca oricare altul. Mi-am spus "domnul Brown". Există mii de oameni cu numele de Brown... Există mii de oameni care arată exact ca mine...

... Am reușit în falsa mea carieră. Eram destinat să reușesc. Am să reușesc și în cealaltă. Un om ca mine nu poate da greș...

... Citisem viața lui Napoleon. Amândoi aveam multe în comun...

... Mi-am făcut o practică din a apăra criminali. Trebuia să am grijă de oamenii mei...

... O dată sau de două ori mi-a fost teamă. Prima dată a fost în Italia. Era la o masă. Profesorul D., marele alienist, era de față. Discuția s-a axat pe demență. El a spus: "Foarte mulți oameni mari sunt nebuni și nimeni nu știe. Nici chiar ei înșiși". Nu știam de ce se uita la mine când spunea asta. Privirea lui era stranie... Nu mi-a plăcut...

... Războiul m-a tulburat... Credeam că îmi va ajuta să-mi continui planurile. Nemții erau atât de eficienți. Sistemul lor de spionaj era, de asemenea, excelent. Străzile erau pline de acei băieți în kaki. Toți tineri proști, fără nimic în cap... Nici acum nu înțeleg.. Ei au câștigat războiul ... Asta mă tulbură...

... Planurile îmi merg bine... O fată se opune, nu cred că știe cu adevărat ceva... Trebuie să renunțăm la "Esthonia"... Nici un risc, acum...

... Totul merge bine. Amnezia e supărătoare. Nu poate fi o prefăcătorie. Nici o fată nu m-ar putea păcăli PE MINE!

29... E foarte aproape..."

Domnul Carter se opri.

- Nu voi citi detaliile loviturii care a fost planificată. Dar există câteva referiri la voi trei. Sunt interesante, ținând cont de ce s-a întâmplat:

"... Influențând fata să vină la mine din proprie inițiativă am reușit s-o dezarmez. Însă are scripuri intuitive care pot fi periculoase... Trebuie îndepărtată... Cu americanul nu pot face nimic. Nu-i plac și mă suspectează. Dar nu știe. Armura mea e impenetrabilă... Uneori mă tem că

L-am subestimat pe celălalt băiat. Nu e deștept, însă e greu să-l orbești în fața faptelor..."

Domnul Carter închise cârticica.

– Un om mare, spuse el. Geniu sau demență, cine poate spune? Se lăsă liniștea.

Apoi domnul Carter se ridică în picioare.

– Voi ține un toast. În cinstea "Tinerilor Aventurieri" care și-au justificat existența prin reușită!

Plouă cu aplauze.

– Ar mai fi ceva ce dorim să auzim, continuă domnul Carter. Se uită spre ambasadorul american. Vorbesc și pentru dumneavoastră, că știți. O vom ruga pe domnișoara Jane Finn să ne spună povestea pe care până acum a auzit-o doar domnișoara Tuppence... dar, înainte de asta, să bem în sănătatea ei. În sănătatea uneia dintre cele mai curajoase fiice ale Americii, căreia îi datorăm mulțumirile și recunoștința celor două mai țări!

Capitolul XXVIII

Și după aceea

A fost un toast strașnic, Jane, spuse domnul Hersheiummer, în timp ce se întorcea cu verișoara sa în Rolls-Royce la Ritz.

– Cel pentru "Tinerii Aventurieri"?

– Nu... cel pentru tine. Nu există fată pe lume care ar fi suportat tot ce ai suportat tu. Ai fost chiar minunată!

Jane clătină din cap.

– Nu mă simt minunată. Inima mi-e obosită și pustie...și tânjește după țara mea.

– Asta mă aduce la ceva pe care vreau să ți-l spun. L-am auzit pe ambasadorul american spunându-ți că soția lui spera să mergi la ei la ambasadă chiar acum. Treaba asta e destul de bună, însă eu am un alt plan. Jane... vreau să te măriți cu mine! Nu te speria și nu spune nu pe loc. Nu mă poți iubi dintr-odată, bine-nțeles, asta e imposibil. Însă eu te-am iubit chiar din clipa în care ochii mi-au căzut pe fotografia ta... iar acum când te-am văzut, sunt pur și simplu nebun după tine! Dacă te vei

mărita cu mine, n-am să te supăr în nici un fel... ai să-ți duci propria viață. Poate n-ai să ajungi niciodată să mă iubești, iar dacă va fi așa, îți voi reda libertatea. Dar vreau să am dreptul să te ocrotesc, să am grijă de tine.

– Asta e ce-mi doresc și eu, rosti fata, emoționată. Cineva care să fie bun cu mine. Oh, nici nu știi ce singură mă simt!

– Sigur că știu. Atunci, cred că totul e stabilit și am să mă duc la arhiepiscop să-i cer autorizație specială pentru mâine dimineață.

– Oh, Julius!

– Bine, nu vreau să te zoresc deloc, Jane, dar nu are nici un rost să așteptăm. Nu te speria... nu mă aștept să mă iubești dintr-odată.

Însă o mână mică se strecură în a lui.

– Te iubesc deja, Julius, spuse Jane Finn. Te-am iubit din clipa în care eram în mașină și glonțul ți-a zgâriat obrazul...

Cinci minute mai târziu Jane rosti moale:

– Nu cunosc foarte bine Londra, Julius, dar e chiar atât de mult de la Savoy la Ritz?

– Depinde pe unde o iei, explică Julius fără să roșească. Mergem pe drumul de la Regent's Park!

– Oh, Julius... ce va crede șoferul?

– Pentru cât îl plătesc, știe că are altceva mai bun de făcut decât să creadă ceva. Știi, Jane, singurul motiv pentru care am dat supeul la Savoy a fost ca să te pot conduce acasă. Nu puteam vedea cum aș fi reușit altfel să te prind singură. Tu și cu Tuppence sunteți nedespărțite ca două surori siameze. Încă o zi ca asta și eu și cu Beresford am fi înnebunit!

– Oh. E și el...?

– Sigur că e. Până peste cap.

– Așa credeam și eu, spuse Jane gânditoare.

– De ce?

– Din toate lucrurile pe care Tuppence nu mi le-a spus!

– Aici m-ai bătut, spuse domnul Hersheimmer. Dar Jane se mulțumi doar să rădă.

Între timp, "Tinerii Aventurieri" stăteau tăcuți, foarte țepeți și reci, într-un taxi care, cu o ciudată lipsă de originalitate, se întorcea de asemenea la Ritz, via Regent's Park.

O teribilă stinghereală părea să se fi instalat între ei: Fără să știe precis ce se întâmplase, totul se schimbase. Erau muți... paralizați. Toată vechea camaraderie zburase.

Lui Tuppence nu-i venea nimic în minte, ca să vorbească.

Tommy era la fel de zăpăcit.

Stăteau foarte drept și evitau să se privească.

În cele din urmă, Tuppence făcu un efort disperat.

– Destul de drăguț, nu-i așa?

– Ba da.

Altă tăcere.

– Îmi place Julius, încercă din nou Tuppence.

Tommy fu brusc readus la viață.

– N-ai să te măriți cu el, auzi? spuse el dictatorial. Ți interzic.

– Oh! rosti moale Tuppence.

– Categorie, înțelegi.

– Nu vroia să se însoare cu mine... de fapt, m-a întrebat doar din politețe.

– Nu prea cred, bombăni Tommy.

– E foarte adevărat. E îndrăgostit până peste cap de Jane. Mă aștept să-i propună chiar acum.

– Fac o pereche foarte drăguță, spuse Tommy condescendent.

– Nu crezi că e cea mai drăgălașă făptură pe care ai văzut-o în viața ta?

– Cred că da.

– Însă eu presupun că preferi marfa de calitate, spuse Tuppence prefăcută.

– Eu... oh, lasă asta, Tuppence, să știi!

– Îmi place unchiul tău, se grăbi Tuppence să schimbe subiectul.

Apropo, ce ai de gând să faci? Accepți oferta domnului Carter de a intra în slujba guvernului, sau invitația lui Julius de a lua un post regește remunerat la ferma lui din America?

– Am să rămân pe vechea corabie, cred, deși e foarte frumos din partea lui Hersheimer. Însă simt că la Londra aș fi mai acasă.

– Eu nu văd unde am să mă duc.

– Văd eu, spuse Tommy hotărât.

Tuppence îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Mai sunt și banii, observă ea gânditoare.

– Ce bani?

– Vom primi un cec fiecare. Așa mi-a spus domnul Carter.

– Ai întrebat cât? zise Tommy, sarcastic.

– Da, rosti triumfătoare Tuppence. Dar nu-ți spun.

– Tuppence, ești culmea!

- A fost drăguț, nu-i așa, Tommy? Sper să avem o grămadă de alte aventuri.

- Ești nesățioasă, Tuppence. Mie, deocamdată, mi-e de ajuns aventura pe care am avut-o.

- Ei bine, să mergi la cumpărături e aproape tot atât de bine, rosti visătoare Tuppence. Mă gândesc să cumpăr mobilă veche, și covoare vesele și draperii de mătase în stil futurist, și o masă de sufragerie lustruită, și un divan cu o grămadă de perne...

- Ține-o așa! spuse Tommy. La ce toate astea?

- Posibil pentru o casă... dar eu mă gândesc la un apartament.

- Apartamentul cui?

- Tu crezi că mă feresc să spun asta, dar nu mă feresc deloc. Al nostru, na!

- Draga mea! strigă Tommy, cuprinzând-o în brațe. Eram hotărât să te fac să o spui. Îmi erai datoră pentru felul nemilos în care mă repezeai ori de câte ori încercam să fiu sentimental.

Tuppence își ridică fața spre el. Taxiul își continuă cursa la nord de Regent's Park.

- Nu mi-ai făcut, cu adevărat, acum, o cerere în căsătorie, punctă Tuppence. Nu e ceea ce bunicile noastre ar fi numit o cerere în căsătorie. Dar, după ce am ascultat-o pe cea prăpădită a lui Julius, sunt înclinată să te las să scapi.

- Nu vei fi în stare să scapi să nu te măriți cu mine, așa că nu te mai gânde.

- Ce drăguț va fi, răspunse Tuppence. Căsătoria e numită în fel și chip; rai, refugiu, încununarea fericirii, stadiul de sclavie și multe altele. Însă știi ce cred eu că e?

- Ce?

- O distracție.

- Și încă una a naibii de bună, spuse Tommy.

Sfârșit

SUMAR

Prolog	6
I. "Tinerii Aventurieri Ltd"	8
II. Oferta domnului Whittington	15
III. Un eșec	22
IV. Cine este Jane Finn?	28
V. Domnul Julius P. Hersheimer	36
VI. Un plan de luptă	41
VII. Casa din Soho	47
VIII. Aventurile lui Tommy	52
IX. Tuppence se angajează ca servitoare	60
X. Intră în scenă sir James Peel Edgerton	68
XI. Julius relatează o întâmplare	74
XII. Un prieten la nevoie	82
XIII. Veghea	97
XIV. O consultație	105
XV. Tuppence primește o cerere în căsătorie	111
XVI. Continuarea aventurilor lui Tommy	118
XVII. Annette	125
XVIII. Telegrama	138
XIX. Jane Finn	149
XX. Prea târziu	158
XXI. Tommy face o descoperire	163
XXII. În Downing Street	168
XXIII. Cursă contra cronometru	173
XXIV. Julius câștigă un set	179
XXV. Povestea lui Jane	188
XXVI. Domnul Brown	199
XXVII. Supeu la Savoy	204
XXVIII. Și după aceea	212

Redactare computerizată: Georgeta Axinte,
Monica Ciutescu, Catrinel Stoian, Victoria Stoian
Tehnoredactare: ing. Cristina Dima
Corectură: Miruna Sprințeroiu,
Simina Sprințeroiu, Constanța Topor
Tiparul executat la S.C. "LUCEAFĂRUL" S.A.
Unitatea Buftea
Șef unitate: Valentin Popescu